Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Green, A. K.; paa Dansk ved P. S.
Titel | Title:	Tusmørke : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Holbæk : Trykt i 'Holb. A. Av's Bogtr., 1895
Fysiske størrelse | Physical extent:	440 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58,-89

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 04007 2

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tusmørke.

Roman

af

A. K. Green.

Paa Dansk ved P. S.

1903. h. 2767.

Holbæk.
Trykt i „Holb. A. Av."s Bogtr.
1895.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

1. Kapitel.

Mørket falder paa.

I omtrent et Aar havde jeg været Medindehaver af Sagførerfirmaet Beely, Carr & Raymond, da en Morgen i mine to Fællers Fraværelse en ung Mand traadte ind i vort Kontor, hvis hele Ydre røbede en saadan Ophidselse og et Hastværk, at jeg uvilkaarlig rejste mig og gik ham et Par Skridt i Møde.

— Hvad har De paa Hjærte, forhaabentlig ikke noget slemt.

— Jeg vil gærne tale med Hr. Beely; er han hjemme?

— Nej, svarede jeg, han er i Morges ganske uventet bleven kaldt til Washington og kommer ikke

tilbage før i Morgen. Men hvis De vil betro mig Deres Anliggende —

— Dem? svarede han og maalte mig med et koldt og fast Blik; derefter vedblev han, som havde Mønstringen tilfredsstillet ham: Jeg ser ingen Grund til, at jeg ikke skulde gøre det; Hensigten med min Nærværelse er jo dog ingen Hemmelighed. Jeg kommer for at melde Dem, at Hr. Leavenworth er død.

— Hr. Leavenworth? udbrød jeg og traadte et Skridt tilbage.

Leavenworth var en gammel Klient af vort Firma og desuden en god Ven af Veely.

— Ja vel, og han er myrdet; skudt igennem Hovedet af en ukendt Person, medens han sad ved Skrivebordet.

— Myrdet — skudt? gentog jeg og var næppe i Stand til at fatte det forfærdelige.

Den joviale, hjærtensgode, gamle Herre, som for otte Dage siden var her paa Kontoret, som havde drillet mig, at jeg endnu var Ungkarl, og tilføjede, at han kunde vise mig noget smukt, jeg skulde bare besøge ham — han myrdet!

Halvt vantro stirrede jeg paa Manden, der stod foran mig.

— Hvorledes — hvornaar? fik jeg omsider frem.

— I afvigte Nat, antage vi i det mindste; Liget fandtes først i Morges. Jeg er Hr. Leavenworths Privatsekretær og er som Lem af Familien. Det var et frygteligt Slag, lagde han til, især for de unge Damer.

— Frygteligt, ja i Sandhed! Hr. Veely vil blive helt overvældet.

— De er nu ganske ene, vedblev han i en sagte forretningsmæssig Tone, der, som jeg senere fandt, var en Ejendommelighed hos Manden; jeg mener Leawenworths Damer, den myrdedes Niecer. Da der nu i Dag vil blive foretaget en lovmæssig Undersøgelse, saa er det i høj Grad ønskeligt, at de to Frøkener ikke savne Retshjælp, og da Hr. Veely var den afdøde Onkels bedste Ven, saa sendte de mig naturligvis hid for at hente ham. Han er nu desværre bortrejst, og jeg veed virkelig ikke, hvad jeg skal gribe til.

— Jeg er rigtignok en Fremmed for de to Damer, svarede jeg, men hvis jeg kan være dem til

nogen som helst Nytte, saa byder Agtelsen for deres Onkel —

Udtrykket i Sekretærens Øje fik mig til at forstumme. Hans Blik veg ikke fra mit Ansigt, men hans Øjesten syntes pludselig at udvide sig, saa det forekom mig, som omfattede den hele min Skikkelse.

— Jeg ved ikke, ytrede han endelig, og en let Panderynken røbede, at den Vending, Sagen tog, ikke rigtig huede ham — imidlertid — maaske det alligevel er det bedste, Damerne tør ikke overlades til sig selv, og —

— Det er godt! afbrød jeg ham, jeg følger med Dem.

Jeg satte mig ned og skrev en Depeche til Hr. Beely, traf hurtig nogle Forberedelser og traadte ud paa Gaden med Sekretæren.

— Vil De nu fortælle mig alt, hvad De ved om denne skrækkelige Begivenhed.

— Alt, hvad jeg ved? Det er gjort med faa Ord. Da jeg i Aftes forlod min Chef, sad han, som han plejede, ved sit Skrivebord, og i Morges fandt jeg ham paa den samme Plads og næsten i

den samme Stilling, men med et Hul i Hovedet, der var saa stort som Spidsen af min lille Finger, og som hidrørte fra en Pistolkugle.

— Død?

— Aldeles død.

— Skrækkeligt! udbrød jeg; lidt efter spurgte jeg: Kan der være Tale om Selvmord?

— Nej. Pistolen, hvormed Gerningen er øvet, er ikke bleven funden.

— Men naar der foreligger et Mord, saa maa der ogsaa kunne paavises en Bevæggrund. Peger Omstændighederne maaske hen paa et Rovmord?

— Ingenlunde, der savnes ikke det mindste; Sagen er en fuldkommen Gaade.

— En Gaade?

— Hidtil uløselig, ugranskelig.

Jeg saa denne Ulykkens Budbringer forskende ind i Ansigtet. En Person, der boede i et Hus, i hvilket der var øvet et hemmelighedsfuldt Mord, var for mig en interessant Genstand for min Jagttagelse. Men det alt andet end udtryksfulde Ansigt retfærdiggjorde aldeles ikke min Nysgerrighed, og i

det jeg strax afbrød min raske Mønstring, spurgte jeg hurtig:

— Damerne ere vel meget opskræmmede?

— Det vilde jo være ganske unaturligt, hvis de ikke var det, svarede han; og var det nu det paafaldende Mineskifte eller var det Maaden, hvorpaa jeg havde fremsat mit Spørgsmaal — nok er det, jeg fik en Fornemmelse af, at jeg overfor denne ubetydelige og dog selvbevidste Sekretær ikke kunde nævne Damerne, uden — hvad skal jeg sige? — uden at røre ved et kildent Emne. Da jeg alt tidligere havde hørt, at Hr. Leavenworths Niecer var fintdannede Damer, som bevægede sig i Samfundets første Kredse, berørte denne Opdagelse mig en Smule pinlig. Jeg følte derfor en Lettelse, da jeg saa en Omnibus nærme sig.

— Vi vil ikke tale mere om Sagen, sagde jeg, her kommer Omnibussen.

Da vi først sad i Omnibussen, var enhver Samtale om en slig Genstand umulig. Jeg brugte derfor Tiden til at sammenfatte i Tankerne alt, hvad jeg vidste om Hr Leavenworth, og fandt al min Kundskab om Forholdene indskrænket til den Kendsgerning, at Manden var en Købmand, der

havde trukket sig tilbage fra Forretningen, var umaadelig rig og indtog en høj Samfundsstilling, at han end videre af Mangel paa egne Børn havde optaget to Niecer i sit Hus, af hvilke allerede den ene var hans erklærede Arving.

Veely havde stundom talt om Leavenworths Overspædthed og anført som Exempel den Omstændighed, at han havde oprettet et Testamente til Gunst for den ene Niece med fuldstændig Udelukkelse af den anden.

Om hans øvrige Livsvaner og hans Forbindelser med Verden i Almindelighed vidste jeg lidet eller ingenting.

Da vi ankom til Huset, fandt vi et stort Opløb af Mennesker udenfor. Jeg havde knap Tid til at lægge Mærke til, at det var et Hjørnehus af usædvanlig Bredde og Dybde, før jeg saa mig greben af Mylret og trængt hen til det nederste Trin af den store Stentrappe.

Efter at jeg med noget Besvær var kommen klar af Trængselen, da en Støvlepudser og en Slagterdreng havde hængt sig i Armene paa mig i den Tro, at de paa denne Maade kunde blive bug-

ferede til Skuepladsen, sprang jeg op ad Stentrappen med Sekretæren i Kølvandet og trak i Klokkestrængen.

Strax efter aabnedes Døren, og i samme viste sig et Ansigt, tilhørende en bekendt hemmelig Opdager.

— Hr. Gryce! raabte jeg.

— Som De ser, svarede han; træd indenfor, Hr. Raymond.

Uden at bryde sig om den uden for ventende Mængde, over hvilken han kun lod svæve et spottende Smil, der fremkaldte almindelig Skuffelse, trak han os ind i Huset og lukkede Døren bag sig.

— Jeg skulde mene, De har ingen Grund til at forundre Dem over min Nærværelse her, sagde han med et Sideblik til min Ledsager, idet han rakte mig Haanden.

— Aldeles ikke, svarede jeg; derpaa faldt det mig ind, at jeg dog burde forestille den unge Mand for ham. Tillader De, at jeg præsenterer Hr. — Hr. — undskyld, men jeg kender ikke Deres Navn, sagde jeg, vendende mig til min Ledsager; Herren der er Privatsekretær hos den Afdøde.

— Ja saa, Sekretæren! Underſøgelſesdommeren har allerede ſpurgt efter ham.

— Dommeren, er han her allerede?

— Ja vel, Juryen er lige gaaet ovenpaa for at tage Liget i Øjeſyn; vil De ikke ſlutte Dem til Edsvorne?

— Nej, ſvarede jeg, det behøves ikke; jeg er kun kommen hid i Haab om, at jeg maaſke kunde være de unge Damer til Nytte. Hr. Veely er bortrejſt

— Og saa benytter De Lejligheden til at gøre et interessant Bekendtskab, bemærkede Opdageren. Imidlertid, da De nu en Gang er her, og Sagen lader til at blive meget mærkelig, synes jeg dog, De som ung Advokat maatte ønske at sætte Dem ind i Sagens Enkeltheder. Dog, som De vil.

Jeg gjorde mig Umage for at overvinde min Uvilje imod en personlig Deltagelse i Sagen.

— Jeg følger med Dem, sagde jeg.

Men juſt, da jeg vilde ſætte Foden paa Trappen, hørte jeg Juryen komme ned. Jeg trak mig derfor med Gryce tilbage i en Vinduesfordybning mellem Modtagelſesværelſet og Dagligſtuen, hvor vi fortſatte Samtalen.

— Den unge Mand paastaar, at en Indbrudstyv umulig kan have gjort det, bemærkede jeg derpaa.

— Saa —? svarede han, idet han saa stift paa Dørgrebet.

— Man har i Morges ikke savnet det mindste, og —

— Laasene paa alle Døre var i Morges i den skønneste Orden, ikke sandt?

— Det har han ikke meddelt, men hvis saa er, maa Morderen jo have opholdt sig hele Natten i Huset.

Gryce skottede atter lumsk til Dørgrebet.

— Det er jo en ligefrem rædselsfuld Historie! raabte jeg.

Gryce fixerede Klinken endnu skarpere.

Nu maa den venlige Læser jo ikke tro, at Gryce er et langt Skaberak, hvis stikkende Blik borer sig ind i Dit Væsens Marv og dér synes at læse enhver Hemmelighed, som der er skjult, hvad Du sandsynligvis har ventet.

Tvært imod!

Gryee er en stadselig, velnæret Personlighed

med et Blik, som aldrig gennemborer Dig, som overhovedet aldrig hviler paa Dig. Det hviler altid paa en eller anden ligegyldig Genstand i Omgivelserne, en Vase, et Blækhorn, en Bog eller deslige. Disse Ting synes han at drage ind i sin Fortrolighed, medens Du for den Sags Skyld godt kunde være Spiret paa et Kirketaarn, saa lidt synes Du at rage ham. For Øjeblikket var Gryce, som sagt, fortabt i Beskuelsen af Dørklinken.

— En rædsom Historie, gentog jeg.

— Kom! sagde han og mønstrede en af mine Manchetknapper.

Han gik foran, men blev staaende paa det øverste Trappetrin.

— Hr. Raymond, sagde han, jeg plejer ikke at snakke meget om mit Kalds Hemmeligheder; men i denne Sag beror alt paa, strax fra første Færd at komme paa ret Spor. Her drejer det sig ikke om en almindelig Kæltringestreg, uden Tvivl har Snillet været virksomt. Nu hænder det stundom, at en Aand, som slet ikke er forudindtagen, uvilkaarlig slumper paa et Spor, medens Fagmanden famler i Mørke. Skulde der hænde Dem noget af den

Art, saa tænk paa mig. Spild ikke et Ord paa andre, men kom ufortøvet til mig; thi vi staa foran en betydelig Sag, siger jeg Dem, en betydelig Sag — se saa, vil De komme med.

— Men Damerne?

— De have trukket sig tilbage til et Værelse ovenpaa. Deres Smærte er naturligvis stor; de skulle dog være saa temmelig fattede, hører jeg.

Han traadte hen til en Dør, aabnede den og vinkede ad mig.

Saa snart mine Øjne havde vænnet sig til det i Værelset herskende Mørke, bemærkede jeg, at vi befandt os i Bogværelset.

— Her nøjagtig paa det Sted er han myrdet, sagde Gryce, idet han lagde sin Haand paa et med Klæde betrukket Bord, der med den dertil hørende Stol indtog Midten af Værelset. Som De ser, er Skuepladsen for Forbrydelsen lige overfor hin Dør, vedblev han, idet han gik over Gulvet og standsede foran Indgangen til en smal Gang, der førte til et bag ved liggende Værelse. Da nu den Myrdede er bleven ramt siddende i sin Stol, maa Morderen være kommen gennem Døren dér og maa have staaet her, da han affyrede Skuddet.

Med disse Ord betegnede Gryce et bestemt Sted paa Tæppet.

— Men — indskød jeg.

— Her kan aldeles ikke være Tale om noget Men, afbrød han mig, jeg har undersøgt hele Situationen paa det nøjagtigste.

Og uden at udtale sig videre om denne Genstand, vendte han sig hurtig om og skred igennem Gangen.

— Her staa Vinflaskerne, der er Klædeskabet og der Vaskebordet med Tilbehør, forklarede han, ledsagende Forklaringen med nogle Haandbevægelser. Leavenworths Soveværelse, sluttede han.

Vi nærmede os den af tunge Forhæng omhyllede Seng. Gryce trak dem til Side, og paa Puden laa et koldt, roligt Ansigt, der var saa aldeles uforandret, at jeg ikke kunde undertrykke et Udraab af Forbauselse.

— Hans Død kom saa pludselig, at Trækkene ikke have faaet Tid til at forandre sig, oplyste min Ledsager, idet han løftede den Dødes Hoved i Vejret og viste mig et Saar paa Baghovedet. Et skigt Hul befordrer den ramte over i en anden Verden,

uden at han faar Tid til at tage Notits deraf. Lægen vil forklare Dem Umuligheden af, at der kan foreligge et Selvmord.

Jeg vendte mig forfærdet bort. I det samme faldt mit Blik paa en Dør lige overfor, som førte ud til Gangen. Foruden den Gang, som vi var komne igennem, lod denne til at være den eneste Udgang af Bogværelset. Skulde Morderen ikke kunne have benyttet denne Dør? tænkte jeg ved mig selv.

Gryce havde aabenbart lagt Mærke til mit Blik, skønt hans Blik hvilte paa Lysekronen; han skyndte sig at besvare mit stumme Spørgsmaal.

— Døren dér blev funden laaset indvendig fra, saa det er ikke sandsynligt, at Gerningsmanden kan have benyttet denne Indgang.

— Hvem mistænker De? hviskede jeg.

Han betragtede opmærksomt min Ring.

— Alle og ingen, svarede han, det er ikke min Sag at mistænkeliggøre, men at opdage.

Derpaa lod han Sengeforhængene falde til og forlod Værelset tillige med mig.

Da Undersøgelsen allerede var i fuld Gang,

kunde jeg ikke modstaa Fristelsen til at overvære den, og anmodede Gryce om at melde Damerne, at jeg var mødt i Stedet for Hr. Veely for at yde dem Bistand i denne sørgelige Sag.

Derpaa gik jeg ned i Stueetagen til Dagligstuen og tog Plads blandt de dér forsamlede Personer.

---

2. Kapitel.

Undersøgelsen begynder.

Omgivelserne, i hvilke Undersøgelsen skulde finde Sted, fremkaldte ved de skarpe Modsætninger et højst ejendommeligt Indtryk paa Tilskueren. Den herskabelige Bygning den fyrstelige Udstyrelse, Minderne om Gaarsdagens fredelige Liv, for Exempel Synet af det aabne Klaver, hvor Noderne endnu stod opslaaede paa den sirlige Pult — fængslede min Opmærksomhed i samme Maal som det mørke Billede af dette Skrabsammen of utaalmodige Mennesker, som omgav mig.

Hvad der særlig tiltrak sig min Opmærksomhed, var det legemsstore Portræt, der hang lige overfor mig paa Væggen; det var, som aandede der en Duft

af Poesi ud fra dette Billede. Det fremstillede en ung, blaaøjet Skønhed i det første Kejserdømmes Dragt og med gyldne Lokker. Hun stod paa en Skovsti og saa bag over Skulderen tilbage, som fulgte nogen efter hende, og der var i hendes skælmske Øjne og den friske Barnemund et saa levende Udtryk, at det maatte være en trofast Efterligning af Virkeligheden.

Dette modsagdes dog af Dragten, den unge Dame bar, udskaaren Kjole med den høje Taille og de kortklippede Lokker i Panden, hvilket ikke svarede til vore Dage. Hvis det ikke havde været, kunde jeg have anset Kunstværket for et vel udført Portræt af en af Husets Damer.

Fra denne yndige Pigeskikkelse gled mit Blik hen til Dommerens alvorlige, kloge og opmærksomme Ansigt, samt paa Nævningernes Gruppe og de sitrende Skikkelser, Huseis Tyende, som havde klumpet sig sammen i en Krog, endelig paa den blege, lurvet klædte Reporter, der sad ved et lille Bord og skrev med feberagtig Hast.

Dommer Hammond kendte jeg fra tidligere; han var bekendt for at være en Embedsmand, begavet

med en ualmindelig Skarpsindighed, der røgtede sit vanskelige Kald med stor Samvittighedsfuldhed, Omsigt og Dueligheb.

Hvad Nævningerne angaar, saa bar de det ved slige Lejligheder sædvanlige Præg.

De var, som det kunde falde, tagne op fra Gaden, men fra saadanne Gader, hvor Færdselens Hovedstrøm gaar; de gjorde Indtryk af intelligente Forretningsfolk, som opfyldte af Harme over Mordet stod i Færd med at opfylde deres Borgerpligt. Ikkun en eneste af dem syntes at nære en virkelig Interesse i selve Undersøgelsen.

Som første Vidne blev Lægen opraabt. Dennes Forklaring vedrørte i Hovedsagen Saaret paa den Myrdedes Baghoved. Han havde fundet Liget liggende paa Sengen. Saaret paa Baghovedet var det eneste, man kunde opdage paa Liget. Kuglen havde Lægen taget ud og overgav den hermed til Nævningerne.

Beskaffenheden af Hullet i Hjærneskallen samt Retningen, Kuglen havde taget, udelukkede enhver Mulighed af Selvmord, desuden røbede Haarets Udseende paa Saarranden, at Skuddet var affyret i en Afstand af tre til fire Fod. Det fremgik end-

videre af den Vinkel, hvori Kuglen havde gennemboret Hjærneskallen, at den Afsjælede havde siddet i sin Stol, oven i Købet i en noget foroverbøjet Stilling.

I Henseende til Leavenworths Sundhedstilstand forklarede Lægen, at han efter alt at dømme havde befundet sig vel paa den Tid, Døden overraskede ham, men da han ikke var den Afdødes Huslæge, kunde han ikke uden foregaaende Undersøgelse udtale sig bestemt derom.

En Pistol havde han ikke kunnet opdage, hverken paa Gulvet i Værelset, hvor Mordet var øvet, eller i de tilgrænsende Stuer.

Af Lægens Forklaring fremgik endvidere: Stillingen af Bordet og Stolen og Døren bagved bevisste, at Morderen maatte have staaet paa Gangen lige udenfor eller i selve Døren ind til Værelset.

Da endvidere Kuglen var lille og udskudt af et riflet Pistolløb og i Følge heraf let kunde være bøjet af til Siden, idet den gennemtrængte Hjærneskallen, drog Lægen den Slutning, at Ofret ingen Bevægelse havde gjort for at staa op eller vende Hovedet mod Angriberen.

Men af denne Omstændighed maatte man næsten med Nødvendighed antage, at Gerningsmandens Skridt maa have været den Myrdede velbekendte, at følgelig Snigmorderens Nærværelse i Stuen ikke havde været usædvanlig eller uventet.

Efter at Lægen havde endt sin Forklaring, tog Dommeren Kuglen fra Bordet, rullede den et Øjeblik overvejende mellem Fingrene, tog derefter en Blyant op af Lommen, skrev nogle Linier paa en Lap Papir, kaldte paa en Betjent og flyede ham Sedlen, idet han tillige tilhviskede ham en Befaling.

Betjenten saa paa Sedlen og gik sin Vej. I næste Øjeblik forkyndte et højt „Hurra" fra Gadeungdommen, at han var traadt ud af Gadedøren.

Jeg kunde fra min Plads se ud paa Gaden. Jeg lagde Mærke til, at Betjenten kaldte paa en Droske, sprang ind og kørte hurtig bort i Retning af Broadway.

3. Kapitel.

Forhøret.

Da jeg atter henvendte min Opmærksomhed paa Forhøret, saa jeg, at Dommeren gennem sin Guldlorgnet kiggede i en Notitsbog.

— Er Hovmesteren der? spurgte han.

Der blev strax Røre henne i Krogen, hvor Tyendet stod. En Irlænder, der optraadte med en vis Selvbevidsthed, trængte sig frem og stillede sig op lige over for Nævningerne.

Ja saa, tænkte jeg ved mig selv, da jeg saa de omhyggelig plejede Skægkoteletter, det sikre Øje og Mandens ærbødige, men ingenlunde ydmyge Holdning, det er et sandt Pragtexemplar af en Tjener og sandsynligvis ogsaa et Pragtexemplar af et

Vidne! Og i saa Henseende blev jeg heller ikke skuffet.

Dommeren, paa hvem han som paa alle andre i Salen lod til at have gjort et gunstigt Indtryk, gav sig strax til at forhøre ham.

— De hedder Thomas Dongherty?

— Det er mit Navn, Herre.

— Hvor længe har De været her i Huset, Thomas?

— Omtrent to Aar.

— De var den første, der opdagede Hr. Leavenworths Lig.

— Ja, Herre; jeg og Hr. Harwell.

— Hvem er Harwell?

— Privatsekretæren, som besørger Skriveriet for Herren.

— Paa hvad Tid af Døgnet gjorde De denne Opdagelse.

— Om Morgenen ved Ottetiden?

— Og hvor?

— I Bogværelset, som staar i Forbindelse med Soveværelset. Vi blev bange, da Herren ikke mødte til Frokosten, skønt han ellers er saa præcis, og maatte bryde Døren op.

— Den var altsaa lukket?

— Ja, Herre.

— Indvendig fra?

— Det kan jeg ikke sige Dem, for der var ingen Nøgle i Døren.

— Hvor laa Hr. Leavenworth, da De fandt ham?

— Han laa slet ikke, men han sad ved det store Bord midt i Værelset, med Ryggen vendt mod Soveværelset, Overkroppen foroverbøjet, Hovedet hvilende paa Hænderne.

— Hvordan var han klædt?

— I den samme Dragt, han bar ved Bordet i Gaar.

— Var der Spor i Værelset af den foregaaede Kamp?

— Nej, Herre.

— Laa der en Pistol paa Bordet eller paa Gulvet?

— Nej, Herre.

— Har De Grund til Formodning om Rovmord?

— Nej, Herrrns Uhr og Pengepnng fandtes i hans Lommer.

— Hvem var nærværende i Huset, da Mordet opdagedes? vedblev Dommeren.

— De to Frøkener Mary og Eleonore Leavenworth, Hr. Harwell, Kate, Kokkepigen, Molly, Stuepigen og jeg.

— Er det alle Husets Medlemmer?

— Ja, Herre.

— Hvis Bestilling er det hver Aften at lukke?

— Min.

— Har De nu ogsaa opfyldt Deres Pligt i Gaar?

— Ja, som altid.

— Og hvem har aabnet Dørene i Morges?

— Jeg selv, Herre.

— Hvordan fandt De dem?

— Akkurat som jeg havde forladt dem om Aftenen.

— Intet Vindue, ingen Dør aaben? Tænk Dem godt om, inden De svarer!

— Nej, Herre.

I dette Øjeblik havde man kunnet høre en Knappenaal falde paa Gulvet, saa uhyggelig stille var der blevet i Forsamlingen. Overbevisningen om, at Morderen, hvem det nu kunde være, ikke

havde forladt Huset, idet mindste ikke før der om Morgenen var lukket op, lod til at gøre et dybt Indtryk paa alle tilstedeværende.

Og skønt jeg vidste Besked med denne Kendsgerning i Forvejen, havde jeg dog en underlig Fornemmelse, da Beviset nu var ført, og idet jeg skarpt iagttog Hovmesterens Ansigt, søgte jeg om et eller andet Tegn paa, at denne Mand maaske for at dække over en Forsømmelse af sin Pligt, havde talt med saa stor Bestemthed. Men Udtrykket i hans Ansigt var lige saa frejdigt som fast, og han mødte alle de paa ham rettede Blikke med en Klippes Ro.

— Hvornaar, spurgte Dommeren, saa De Hr. Leavenworth sidst i Live?

— I Aftes ved Bordet.

— Men der er andre, som have set ham efter den Tid, ikke sandt?

— Ja vel. Hr. Harwell siger, han har været hos ham endnu Klokken halv elleve.

— Hvor har De Deres Værelse her i Huset?

— I Stuen.

— Og hvor sove de andre Medlemmer af Husholdningen?

— For største Delen paa anden Sal; Damerne sove i de store Bagstuer. Hr Harwell i et lille Kammer til Gaden, og Tjenestepigerne sove ovenpaa.

— Hr. Leavenworth var altsaa alene i hele Etagen?

— Ja.

— Hvad var Kolkken, da De gik til Ro?

— Omtrent elleve.

— Husker De ikke, om De har hørt Støj før eller efter den Tid?

— Ikke det mindste, lød det bestemte Svar.

Opfordret til at give en udførlig Beretning om sin Opdagelse i Bogværelset, gentog Thomas Enkelthederne med den største Nøjagtighed og uden at gøre sig skyldig i den ringeste Modsigelse.

— Hvordan optog Damerne hin Opdagelse? spurgte Dommeren derefter.

— De fulgte os ind i Værelset, hvor Mordet var øvet; Frøken Eleonore besvimede ved Synet af Liget.

— Og den anden Dame? Frøken Mary hedder hun vel —

— Jeg husker ikke rigtig mere, da jeg havde travlt med at bringe Vand til Frøken Eleonore.

— Hvornaar blev Hr. Leavenworth bragt ind i Soveværelset?

— Umiddelbart efter at Frøken Eleonore var kommen til sig selv.

— Og dette skete?

— Saa snart det kolde Vand vædede hendes Ansigt.

— Hvem gav Ordren til at skaffe Liget bort?

— Frøken Eleonore; hun traadte hen til den Døde, skælvende og gysende, og bad derefter Hr. Harwell og mig om at lægge ham paa Sengen og hente en Læge. Vi gjorde, som hun bød.

— Gik hun med Dem ind i Værelset ved Siden af?

— Nej, Herre.

— Hvad gjorde hun da?

— Hun blev staaende ved Bordet i Bogværelset.

— Hvad gjorde hun dér?

— Det kunde jeg ikke se, da hun stod med Ryggen mod mig.

— Hvor længe blev hun dér?

— Da jeg kom tilbage, var hun borte.

— Ikke mere ved Bordet?

— Slet ikke i Stuen.

— Hm. Hvornaar saa De Frøkenen senere?

— Hun traadte atter ind, da vi vilde forlade Bogværelset.

— Havde hun noget i Haanden?

— Nej, ikke saa vidt jeg veed.

— Savnede De ikke noget paa Bordet?

— Det har jeg ikke tænkt paa.

— Hvem blev tilbage i Værelset, da De gik ud?

— Kokkepigen Molly og Frøken Eleonore.

— Ikke Frøken Mary?

— Nej, Herre.

— Ønsker Juchyen at rette yderligere Spørgsmaal til Vidnet?

Ved dette Spørgsmaal mærkedes en Bevægelse blandt Nævningerne.

— Jeg vilde gærne — sagde en lille, ophidset udseende Mand, der længe havde rokket frem og tilbage paa Sædet, som havde han ondt ved at vente:

— Jeg er til Tjeneste, svarede Thomas.

Men da Nævningen rømmede sig for at begynde et Forhør, greb en høj Mand med et selvbehageligt Udseende, der sad paa hans højre Side, Lejligheden til at tage ham Ordet af Munden.

— Da De efter eget Sigende har været to Aar i Familiens Brød, saa vil De ogsaa kunne meddele os, om det altid er gaaet fredeligt til her i Huset.

— Ja, saa vidt jeg ved, svarede Hovmesteren med et alvorligt Blik omkring sig.

— Stod de unge Damer stadig paa en god Fod med Onkelen?

— Ja vel.

— Og hvordan var det gensidige Forhold mellem de to Damer indbyrdes?

— Fortræffeligt, saa vidt jeg ved; forresten tillader jeg mig ingen Dom derover.

— Saavidt De ved? Skulde De have Grund til at formode andet?

Thomas nølede et Øjeblik; men da Spørgeren stod paa Nippet til at gentage Spørgsmaalet, antog han en stram Holdning og svarede:

— Aldeles ikke, Herre!

Nævningen lod til at respektere en Tjeners Taushed, idet han vægrer sig ved at udtale sig om saa kildne Anliggender. Han trak sig tilbage til sin Plads og gav ved en Haandbevægelse til Kende, at han ikke havde mere at sige.

Strax rejste sig den før nævnte lille Mand:

— Hvornaar lukkede De Dørene op i Morges?

— Ved Sextiden.

— Kunde nogen efter den Tid uden Deres Vidende have forladt Huset?

Thomas kastede ved dette Spørgsmaal et uroligt Blik paa de andre Medlemmer af Tyendet, men svarede hurtig og uden Forbehold:

— Jeg tror ikke, at det kunde lykkes nogen efter Klokken sex at forlade Huset, uden at blive set enten af mig eller af Kokkepigen. Folk plejer ikke ved højlys Dag at springe ned fra første Sal, desuden gaar Gadedøren i med en saadan Støj, at det kan høres over hele Huset; og hvem der gaar ud af Bagdøren gennem Haven, maa forbi Køkkenvinduet og vilde sikkert blive set af Kokkepigen.

Denne Erklæring gjorde synligt Indtryk paa

alle Tilstedeværende. Huset var fundet lukket, og senere kunde ingen have forladt det; man maatte altsaa søge efter Morderen i Huset.

Det Medlem af Juryen, som havde stillet de sidste Spørgsmaal, saa sig om med en vis Selvtilfredshed; da han blev det Udtryk af fornyet Interesse vaer, som hvilede paa alle Ansigter, vilde han aabenbart ikke svække Virkningen af sine Spørgsmaal ved at fortsætte Forhøret og indtog atter sin Plads.

Da ingen havde Lyst til at rette yderligere Spørgsmaal til Vidnet, blev Thomas lidt utaalmodig, men spurgte dog i en ærbødig Tone:

— Er der nogen af Herrerne, som ønsker at faa mere at vide?

Da ingen meldte sig, saa han paa sine Medtjenere med et Udtryk af Lettelse og trak sig tilbage med et Hastværk og en Tilfredshed, som jeg i hint Øjeblik ikke formaaede at forklare.

Da imidlertid næste Vidne ikke var nogen anden end min nye Bekendt fra i Morges, Harwell, den Myrdedes Privatsekretær og højre Haand, tiltrak denne sig hele min Opmærksomhed, saa at

jeg foreløbig glemte Hovmesterens paafaldende Opførsel.

Harwell traadte frem for Skranken med den Ro og Sikkerhed, som en Mand viser, der er sig bevidst, at Liv og Død afhænger af dette hans Udsagn.

Denne Ro og Værdighed i hans Optræden stemte alle gunstig, og selv jeg lod Fordommen falde, som jeg havde næret imod denne Mand. Han havde i sit Ydre intet, der kunde indtage for ham eller imod ham; det var et af disse Hverdagsansigter med glatkæmmet, omhyggelig olejet Haar og Skæg; der var imidlertid over hans Væsen udbredt en vis Tristhed, som hos et Menneske, der har haft mere Modgang end Glæde her i Livet, døjet mere Savn, end han har nydt Velvære.

Dommeren begyndte strax Forhøret uden at opholde sig ved Mandens Ydre, som det lod.

— Deres Navn?

— James Trueman Harwell.

— Deres Bestilling?

— Jeg har i de sidste otte Maaneder beklædt Stillingen som Privatsekretær.

— De var den sidste, der har set den myrdede i levende Live?

Den unge Mand knejsede med Nakken, idet han svarede:

— Ingenlunde! Jeg er jo da ikke Manden, der myrdede ham.

Dette Svar, der behandlede en Undersøgelse, hvis høje Alvor vi alle forstod, som en Farce, stødte de forsamlede i den Grad, at den i Førstningen gunstige Stemning over for denne Mand slog om til det modsatte. En misbilligende Mumlen løb igennem Salen, og ved denne Bemærkning tabte James Harwell alt, hvad han havde vundet ved sin sikre Optræden. Han lod til selv at forstaa det, thi han knejste endnu mere.

— Jeg mente, udbrød Dommeren, som aabenbart var oprørt over Vidnets Svar, at De var den sidste, der har set Hr. Leavenworth, før han blev myrdet af en hidtil ubekendt Personlighed.

Sekretæren korsede Armene paa Brystet. Jeg kunde ikke skælne, om han derved vilde undertrykke en Skælven, som havde grebet ham, eller om han kun vilde vinde et Øjebliks Tid til Overvejelse.

— Min Herre, sagde han omsider, jeg kan ikke give Dem et bestemt Svar derpaa. Efter al Sandsynlighed var jeg den sidste, der har set ham levende, men i et saa stort Hus, som dette er, kan jeg ikke en Gang paastaa det med fuld Overbevisning.

Da han efter denne Bemærkning blev de utilfredse Miner vaer blandt de tilstedeværende, føjede han langsomt til:

— Min Stilling medførte, at jeg saa ham sent paa Aftenen.

— Deres Stilling som Sekretær, ikke sandt?

Den spurgte nikkede alvorlig med Hovedet.

— Hr. Harwell, vedblev Dommeren, en Privatsekretærs Bestilling er temmelig ubegrænset, vil De behage at gøre Rede for Deres Pligter i saa Henseende — kort, hvordan Hr. Leavenworth sysselsatte Dem?

— Meget gærne. Den afdøde ejede, som De formodentlig veed, store Rigdomme; da han stod i Forbindelse med mange Selskaber, Klubber og Institutter, da han endvidere var kendt som en meget godgørende Mand, saa modtog han daglig mange Breve og Bønskrifter, som jeg maatte aabne og be-

svare. Hans Privatkorrespondance var bestandig forsynet med et særligt Mærke.

Det var imidlertid ikke alt, som paalaa mig. Da min Chef tidligere har drevet Thehandel og af denne Grund foretaget flere Rejser til Kina, saa interesserede han sig meget for Samfærdselen mellem hint Land og vort.

For at give Amerikanerne en bedre Forstaaelse af det kinesiske Folk, dets Ejendommeligheder og det fordelagtigste Handelssamkvem med det store himmelske Rige har han i nogen Tid været sysselsat med at skrive en Bog over dette Emne.

Herved ydede jeg ham for saa vidt Bistand, som jeg hver Dag skrev tre Timer efter hans Diktat. Den sidste Time var ansat fra halv ti til halv elleve om Aftenen. Hr. Leavenworth var en meget methodisk Mand, der forstod at inddele sin Tid mathematisk.

— De sagde, De hver Aften skrev efter hans Diktat — gjorde De ogsaa det i Aftes?

— Som sædvanlig.

— Hvad kan De fortælle os om hans Udseende og Opførsel paa dette Tidspunkt, var der noget paafaldende hos ham?

Sekretærens Pande rynkedes.

— Da han sandsynligvis ikke har haft nogen Forudanelse om sin Død, hvor kunde der da indtræde nogen Forandring i hans Væsen?

Dommeren greb nu Lejligheden til at holde sig skadesløs for Vidnets Opførsel for lidt siden, og han sagde i en strænge Tone:

— Det er Vidnets Sag at svare paa Spørgsmaal, men ikke at stille dem.

Sekretæren rødmede af Ærgrelse over denne Tilrettevisning, og man var kvit.

— Meget vel. Altsaa, hvis Hr. Leavenworth har haft Dødsanelser, saa har han ikke røbet dem for mig, tværtimod, han lod til at være mere fordybet i sit Arbejde, end han plejede. Noget af det sidste, han sagde til mig, var: „Om fire Uger har vi Bogen i Trykken, ikke sandt, James?“ Jeg mindes just denne Enkelthed, fordi han derhos fyldte sit Vinglas; han drak bestandig et Glas Vin, inden han trak sig tilbage til Soveværelset. Jeg havde lige Haanden paa Dørgrebet og svarede paa hans Bemærkning: „Jeg haaber det samme, Hr. Leavenworth“. „Saa lad os drikke paa det“, sagde han og

skænkede et Glas til mig. Jeg drak mit Glas ud paa en Gang, hvorimod Hr. Leavenworth kun tømte sit halvt. Glasset var endnu halv fuldt, da vi fandt ham i Morges som død.

Skildringen af dette sidste Øjeblik maa have anstrængt James i høj Grad, thi han tog Lommetørklædet og viskede Sveddraaberne fra Panden.

— Det er det sidste, som jeg har set den afdøde gøre; thi da han satte Glasset fra sig, sagde jeg Godnat og forlod Værelset.

Dommeren havde forholdt sig aldeles ligegyldig overfor den unge Mands Ophidselse; han lagde sig tilbage i Stolen og maalte Vidnet med et prøvende Blik.

— Og hvor gik De saa hen? spurgte han.

— Ind paa mit Værelse.

— Mødte De ingen under Vejs?

— Ikke et Menneske.

— Hørte eller saa De intet usædvanligt?

Sekretærens Stemme dalede lidt, da han svarede:

— Nej, min Herre.

— Tænk Dem om endnu en Gang, Hr. Har-

well. Kan De maaske med god Samvittighed beedige, at De hverken mødte nogen, eller hørte eller saa noget usædvanligt?

Vidnets Ansigt fik et Præg af Engstelse, to Gange aabnede han Læberne for at tale, og ligesaa ofte lukkede han dem igen for at tie.

Omsider svarede Vidnet dog med synlig Overvindelse:

— Ganske vist bemærkede jeg noget, som var for ubetydeligt at omtale; men usædvanligt var det, og jeg maatte uvilkaarlig tænke derpaa, da De paamindede mig om at tænke efter.

— Hvad var det?

— En Dør stod halv aaben.

— Hvis Dør?

— Frøken Eleonore Leavenworths.

Sekretærens Stemme var dalet ned til en Hvisken ved dette Svar.

— Hvor var De, da De opdagede dette?

— Det kan jeg ikke sige Dem bestemt; sandsynligvis ved min egen Dør, da jeg ikke mindes at have standset under Vejs. Hvis den skrækkelige Begivenhed ikke var indtraadt, vilde jeg overhovedet

ikke være kommen til at tænke paa en saa ubetydelig Omstændighed.

— Lukkede De Deres Dør af, da De kom ind paa Deres Værelse?

— Ja vel, min Herre.

— Hvornaar gik De i Seng?

— Strax.

— Hørte De slet ikke noget, inden De faldt i Søvn?

Atter kom denne uforklarlige Nølen. Omsider sagde han;

— Nej, ikke noget.

— Hørte De ikke Skridt paa Gangen?

— Det — det kan være.

— De hørte altsaa Skridt?

— Jeg kan ikke bevværge det.

— De troede det i det mindste?

— Det er muligt; lige i det Søvnen vilde tage mig, mindes jeg dunkelt at have hørt noget som Raslen af et Klædebon og Fodtrin, men det gjorde ikke videre Indtryk paa mig, og jeg faldt snart i Søvn.

— Intet andet?

— Noget efter vaagnede jeg pludselig, som var jeg bleven skræmmet op af Søvne; men hvad det har været, kan jeg ikke sige. Jeg veed bare, at jeg rejste mig op i Sengen og saa mig omkring. Da jeg imidlertid hverken saa eller hørte noget som helst, lagde jeg mig atter til at sove og vaagnede først i Morges.

Efter at Harwell havde stadfæstet Hovmesterens Forklaring i alle Enkeltheder, spurgte Dommeren ham, om han ved sin Bortgang fra Vogværelset havde givet Agt paa Skrivebordet.

— En Smule, lød Svaret.

— Hvad laa derpaa?

— De sædvanlige Genstande: Bøger, Papir en Pen med tørret Blæk paa, Flasken og Vinglasset, som den myrdede havde drukket af.

— Ellers intet?

— Intet, saa vidt jeg veed.

— Med Hensyn til Glasset, indskød her en af Nævningerne, saa sagde De vel, at det fandtes i samme Tilstand, som det var, da De forlod Hr. Leavenworth?

— Ja vel.

— Og dog plejede han ellers at drikke Glasset helt ud?

— Ja.

— Han maa altsaa være bleven afbrudt strax efter Deres Bortgang?

En skrækkelig Bleghed bredte sig pludselig over den unge Mands Ansigt; han foer sammen og saa et Øjeblik ud, som var han greben af en skrækkelig Tanke.

— Det er dog ingen nødvendig Følge, bragte han omsider frem. Hr. Leavenworth kan jo — her brød han af, som var det ham umuligt at tale videre.

— Bliv ved, Hr. Harwell, lad høre, hvad De mere har at sige, sagde Dommeren.

— Jeg har intet mere at meddele Dem, bemærkede Sekretæren, som kæmpede han med en hæftig Bevægelse.

Flere af de forsamlede tilkastede hinanden ved dette Svar betydningsfulde og mistroiske Blikke, som troede de at finde Nøglen til Gaaden i den unge Mands Ophidselse.

Dommeren tog imidlertid ikke videre Notits deraf og vedblev i sit Forhør:

— Ved De, om Nøglen til Bogværelset, da De forlod dette i Aftes, sad i Døren eller ej?

— Jeg har ikke lagt Mærke dertil.

— Men De mener, at den var der?

— Jeg formoder det rigtignok.

— Men Døren var i alt Fald lukket i Laas i Morges og Nøglen forsvunden?

— Ja, min Herre.

— Saa maa altsaa den, der har forøvet Mordet, have taget Nøglen med, efter at have laaset Døren af.

— Javel, min Herre. Det synes saa.

Dommeren saa paa Juryen med alvorlige Blikke.

— Mine Herrer, sagde han, Nøglens Forsvinden er en Hemmelighed, som nødvendigvis maa opklares.

— Tillad mig et Spørgsmaal, lød det nu atter fra den lille Nævning, man har fortalt os, at da Døren blev brudt op, fulgte begge Hr. Leavenworths Niecer med ind i Bogværelset; er dette rigtigt Hr. Harwell?

— Kun den ene ledsagede os: Frøken Eleonore.

— Var det den myrdedes formentlige Universalarving? spurgte Dommeren.

— Nej, det er Frøken Mary.

— Ogsaa jeg vilde gærne forelægge Vidnet et Spørgsmaal, lød det fra en af Nævningerne, som endnu ikke havde ladet høre fra sig. Man har givet os en udførlig Skildring af Omstændighederne efter Mordet, men et Mord øves dog altid med en bestemt Hensigt. Veed Sekretæren maaske, om Hr. Leavenworth har haft en eller anden hemmelig Fjende?

— Det kan jeg ikke sige Dem.

— Stod alle i Huset paa en god Fod med ham?

— Ja, min Herre.

Men Svaret kom lidt nølende.

— Var der ingen Skygge mellem ham og et eller andet Medlem af Familien? spurgte Nævningen atter.

— Det kan jeg ikke sige med Bestemthed, svarede Vidnet sky og ængstelig — en Skygge kan maaske —

— Mellem ham og hvem?

Der opstod en lang Pause, endelig svarede Sekretæren:

— Og en af Niecerne.

— Hvem?

— Frøken Eleonore?

— Kan De meddele os Aarsagen?

— Nej, min Herre.

— De aabnede Leavenworths Breve?

— Det gjorde jeg ganske vist.

— Mindes De ikke, at der i et af de fornylig indløbne Breve har staaet noget, som kunde kaste Lys over denne mørke Gerning?

Det havde næsten Udseende af, som vilde Vidnet overhovedet slet ikke svare derpaa; overvejede han kun Svaret, eller var han virkelig bleven forvandlet til Sten?

— Hr. Harwell! mindede Dommeren, hørte De ikke Nævningens Spørgsmaal?

— Jo vist! Jeg tænkte blot efter. — Min Herre, svarede han endelig, i det han saa Spørgeren fast i Øjet, jeg har efter Sædvane ogsaa aabnet Hr. Leavenworths Breve i de sidste Uger, men mindes ikke at have fundet noget i dem, som i aller-

mindste Maade staa i Forbindelse med denne Forbrydelse.

Manden løj, det mærkede jeg strax; hans venstre Haand rystede, da han gjorde dette Udsagn; men derefter knyttedes den fast sammen, som var han kommen til en Beslutning.

— Det kan være sandt efter Deres Anskuelse, Hr. Harwell, indskød Dommeren, men den myrdedes Brevvexling vil blive ganske nøjagtig gennemforsket i den Retning.

— Det finder jeg fuldkommen i sin Orden, lød Sekretærens rolige Svar.

Med denne Bemærkning endte Harwells Forhør for i Dag, og da han satte sig ned, noterede jeg fire Punkter: Harwell nærer af en Grund, som han ikke vil angive, en eller anden Mistanke, som han ikke en Gang tør tilstaa for sig selv. Et kvindeligt Væsen er med indviklet i Historien, hvilket fremgaar af Kjolens Raslen og Fodtrin, som Vidnet har hørt. For ikke længe siden er der her i Huset ankommet et Brev, der sandsynligvis kaster

Lys i det hemmelighedsfulde Mørke; og endelig kommer Navnet Eleonore Leavenworth kun nølende over Sekretærens Læber, saa ofte han er tvungen til at udtale det.

4. Kapitel.

En Ed.

Nu blev Husets Kokkepige indkaldt, en stadselig, trivelig Skikkelse med rødt, godmodigt Ansigt.

Da hun traadte frem med stor Hast, prægedes i hendes Træk Nysgerrighed og Frygt, og det faldt de tilstedeværende svært at undertrykke et Smil ved Synet af denne komiske Person.

— Deres Navn? spurgte Dommeren strax.

— Katarine Malone, Herre.

— Hvorlænge har De været i Hr. Leavenworths Brød, Katarine?

— Det er nu godt og vel et Aar siden, at jeg paa Hr. Wilsons Anbefaling kom hertil og —

— Hvorfor fratraadte De Tjenesten hos Fru Wilson?

— Fordi hun rejste tilbage til Irland og —

— Altsaa et Aar har De været i den Myrdedes Familie?

— Ja vel, Herre.

— Og befinder Dem godt. Var Hr. Leavenworth en venlig Herre?

— Jeg har aldrig haft nogen bedre Husbond. Forbandet være den Skurk, der dræbte ham! Han var godmodig og højhjærtet, og tit har jeg sagt til Hanne — Hun brød af med en pludselig Skræk og saa hen paa Tyendet i Krogen, som havde hun af Uagtsomhed begaaet en Dumhed.

Dommeren lagde Mærke dertil og spurgte hurtig:

— Hanne? — Hvem er Hanne?

Kokkepigen knugede de tykke Fingre sammen, gjorde en Anstrængelse for at lade som ingen Ting og svarede derpaa dristig:

— Hanne, det er bare Kammerpigen, Herre.

— Men jeg ser ingen af dette Navn her. De har ikke fortalt om nogen Hanne, som hørte til Tyendet, føjede Dommeren til, henvendt til Thomas.

— Nej, det har jeg rigtignok ikke, svarede den

spurgte med et Buk og et straffende Sideblik til den pluskindede Kokkepige. De har kun spurgt mig om, hvem der var i Huset, da Mordet opdagedes, og det har jeg meddelt Dem.

— Ja saa! bemærkede Dommeren spodsk; derefter vendte han sig atter til Kokkepigen, der imidlertig havde set sig om i Salen med stum Forskrækkelse, og spurgte:

— Og hvor er Hanne nu?

— Hun er borte.

— Hvor længe?

Kokkepigen trak Vejret dybt.

— Siden sidste Nat.

— Hvad var Klokken, da hun forlod Huset?

— Det veed jeg min Sandten ikke, Herre, — jeg veed i det hele taget slet intet.

— Blev hun afskediget?

— Ikke, saa vidt jeg veed, hendes Tøj er her endnu.

— Ja saa, hendes Tøj er her! Hvornaar savnedes Pigen da?

— Hun savnedes slet ikke; hun var her i Aftes, og i Morges var hun her ikke, deraf slutter jeg, at hun maa have forladt Huset.

— Hm! brummede Dommeren, idet han saa sig langsomt om i Salen, medens enhver af de forsamlede saa ud, som var han pludselig stødt paa en Dør, som hidtil havde været skjult for ham. Hvor plejede Pigen at sove?

Kokkepigen som havde pillet urolig ved Forklædet, saa op.

— Vi sove alle i Husets øverste Etage.

— I samme Værelse?

— Ja vel, Herre, lød det nølende Svar.

— Kom Hanne da op paa Værelset i Aftes?

— Ja vel.

— Hvornaar?

— Vi gik alle i Seng Klokken ti; jeg hørte Klokken slaa.

— Havde hun noget paafaldende ved sig?

— Hun led af Tandpine.

— Saa! — af Tandpine! Fortæl mig alt, hvad De veed!

— Men hun har, sandt for Herren, ikke gjort det! forsikrede Kokkepigen, udbrydende i Taarer og Hulken, tro De mig; Hanne er en ejegod Pige og saa ærlig som nogen. Paa Biblen vil jeg sværge,

at hun aldrig har lagt sin Haand paa Dørklinken til hans Værelse; hun gik kun ned for at hente sig nogle Draaber hos Frøken Eleonore.

— Godt Ord igen! afbrød Dommeren Udbruddet, det falder mig aldrig ind at anklage Hanne. Jeg spurgte Dem kun, hvad Hanne gjorde, efter at hun var kommen ind i Værelset. Hun gik ned ad Trappen, siger De; skete det længe efter, at hun havde lagt sig?

— Det kan jeg virkelig ingen Oplysning give om; men Molly fortæller —

— Hvad Molly fortæller, kommer ikke i Betragtning nu. De har ikke set hende gaa ned?

— Nej, Herre.

— Heller ikke set hende komme tilbage?

— Nej, Herre.

— Heller ikke i Morges?

— Hvordan skulde jeg det? Hun var jo borte.

— Men i Aftes har De lagt Mærke til, at hun øjensynlig led af Tandpine.

— Ja, Herre.

— Godt. Fortæl mig nu, hvordan og hvornaar De hørte om Hr. Leavenworths Død.

Hendes Svar paa disse Spørgsmaal vare saa brede og indeholdt saa lidet nyt, at Dommeren allerede stod paa Nippet til at afbryde Forhøret over hende, da en af Nævningerne mindedes, at Kokkepigen havde sagt, at hun faa Minutter efter, at den myrdede var bleven bragt ind i Værelset ved Siden af, havde set Frøken Eleonore træde ud af Bogværelset. Han spurgte, om Frøkenen i dette Øjeblik havde haft noget i Haanden.

— Jeg veed ikke, Herre. Jøsses! raabte hun pludselig, jeg tror, hun havde et Stykke Papir i Haanden. Jo, hun havde! Nu husker jeg, at hun puttede det i Lommen.

Som næste Vidne afhørtes Molly, Stuepigen. Molly O'Flanagan var en rødkindet, sorthaaret, flink Pige paa omtrent 18 Aar, som under sædvanlige Omstændigheder havde Svar paa ethvert Spørgsmaal; men stundom kuer Frygten det mest uforknytte Hjærte, og Molly frembød, som hun stod der for Dommeren, et Billede af den pure Forfjamskelse. Hendes af Naturen røde Kinder blegnede ved det første Ord fra Dommeren, og Hovedet sank ned paa hendes Bryst.

Saa vidt hun vidste, var Hanne en udannet Pige af irsk Slægt, der var kommen ind fra Landet for at træde i Tjeneste hos Frøkenerne Leavenworth som Kammerpige og Syerske. Hun havde været i Huset nogen Tid, før Molly kom der, og skønt hun var meget taus, i Særdeleshed med Hensyn til sin Fortid, havde hun dog forstaaet at gøre sig yndet hos alle Medlemmer af Huset. Forresten var hun „melankolsk og sværmerisk som en Lady", mente Molly.

Da dette er en sælsom Egenskab hos en Pige i en slig Stilling, gjorde man sig Umage for at lokke mere ud af Vidnet. Men Molly rystede paa Hovedet og indskrænkede sig til den afgivne Forklaring, idet hun tilføjede, at den savnede ofte stod op af Sengen om Natten og satte sig hen til Vinduet.

Med Hensyn til Begivenhederne den foregaaende Aften forklarede hun, at Hanne havde to Dage eller længere gaaet med en ophovnet Kind, og hendes Smærter havde i Aftes været saa hæftige, at hun var staaet op og havde klædt sig fuldstændig paa. Her blev Molly skarpt spurgt, om Hanne virkelig havde klædt sig helt paa, og hun fastholdt dette;

derpaa havde hun tændt Lyset og udtalt sin Hensigt at gaa ned til Frøken Eleonore.

— Hvorfor til Eleonore? spurgte et af Jurymedlemmerne.

— Fordi det var hende, som gav Tyendet Medicin.

Paa yderligere Spørgsmaal erklærede Pigen, at dette var alt, hvad hun vidste; Hanne var ikke kommen tilbage, heller ikke om Morgenen.

— De sagde, at hun havde taget et Lys med ned, forskede Dommeren, stak dette i en Stage?

— Nej, Herre!

— Hvorfor tog hun et Lys, brændte Gassen ikke paa Gangen?

— Jo, men vi slukkede Gassen, da vi gik i Seng, og Hanne var bange i Mørke.

— Hvis hun tog et Lys, maa dette dog ligge et eller andet Sted i Huset, er der ingen, der har fundet det?

— Jeg veed ikke.

— Er det dette? raabte en Stemme over Skuldren paa mig.

Det var Gryce, der holdt en Stump Lys i Vejret.

— Ja vel; men min Gud, hvor har De fundet den Stump?

— Paa Grønsværet i Gaarden, halvvejs fra Køkkenet til Gaden, svarede han rolig.

Der opstod et almindeligt Røre blandt de tilstedeværende. Endelig havde man dog et Spor, noget, der syntes at forbinde dette hemmelighedsfulde Mord med Verdenen udenfor, et Glimt i Tusmørket. Strax blev Bagdøren Hovedgenstanden for Interessen; den i Gaarden fundne Lysstump leverede Beviset for, at Hanne, kort efter at hun var gaaet ud af Værelset, maa have forladt Huset gennem Bagdøren, som kun var faa Stridt fjærnet fra Jerngitret ud til Sidegaden.

Men da Thomas atter blev kaldt frem, fastholdt han desuagtet paa det bestemteste sit Udsagn om, at ikke blot Bagdøren, men ogsaa alle Vinduer i Stueetagen havde været fast lukkede, da han Kl. sex om Morgenen havde set efter. Heraf fremgi den uomgængelige Slutning, at nogen inde i Hu-

ſet havde lukket og laaſet Bagdøren, efter at Hanne var gaaet.

Men hvem var denne Nogen? Dette trængte ſig nu ſom et alvorligt, brændende Spørgsmaal frem i Forgrunden.

5. Kapitel.

Den sagkyndiges Forklaring.

Midt i den almindelige Spænding, der havde bemægtiget sig de tilstedeværende, ringede det. Alles Øjne rettedes mod Døren, denne gik langsomt op, og Politibetjenten, der for en halv Time siden af Dommeren var bleven sendt ud i et hemmeligt Ærende, traadte ind med en ung Mand, hvis slanke Figur, kloge Øjne og tillidsvækkende Udseende, gjorde et gunstigt Indtryk. Det var en sagkyndig Tillidsmand fra en af de betydeligste Købmandsforretninger.

Uden mindste Tegn paa Forlegenhed, skønt ethvert Øje i Salen var fæstet paa ham med levende Nysgerrighed, traadte han med et let Buk frem for Dommeren.

— De har sendt Bud til Bohn & Co., min Herre, begyndte han.

Disse Ord vakte Røre i Forsamlingen; Bohn & Co. var en vel kendt Pistol- og Munitionsforretning paa Broadway.

— Ja vel, min Herre, svarede Dommeren; her er en Kugle, som vi gærne vilde have Dem til at undersøge. De er nøje kendt med alt Deres Fag vedrørende, ikke sandt?

Den unge Mand saa kun paa Dommeren med et betydningsfuldt Blik, tog Kuglen i Haanden og vejede den skødesløst i Haanden.

— Tror De at kunne sige os, fra hvilken Fabrik Pistolen stammer?

Den unge Mand trillede Kuglen langsomt mellem Tommel- og Pegefingeren og lagde den fra sig paa Bordet.

— Det er en Kugle af Nummer 30, erklærede han og købes sædvanlig sammen med den lille Revolver i Smith og Wessons Fabrik.

— En lille Revolver, svarede Hovmesteren og sprang hurtig op fra sin Plads; Herren plejede at gemme en lille Pistol i sit Kontor; jeg har

set den saa tidt, og vi kender den vist godt alle-sammen.

Atter opstod en almindelig Ophidselse især mellem Tyendet.

— Det er sandt! hørte jeg en Stemme raabe, jeg har selv set den en Gang, da Herren rensede den.

Det var Kokkepigen, der havde talt.

— I hans Kontor? spurgte Dommeren.

— Ja, vel, ved Hovedgærdet af hans Seng.

Der blev strax udsendt en Betjent til Ransagelse i Kontoret og Soveværelset. Lidt efter vendte han tilbage med en Revolver, som han lagde paa Dommerens Bord.

Alle rejste sig som een Mand op for at betragte Skydevaabnet; men Dommeren rakte Pistolen hen til den sagkyndige med det Spørgsmaal, om Revolveren stammede fra den af ham nævnte Fabrik.

— Ja vist, den er fra Smith & Wesson! svarede denne uden Nølen, De kan selv overbevise Dem derom.

— Hvor sandt De Revolveren? spurgte Dommeren Betjenten.

— I øverste Skuffe i Toiletbordet ved Hovedgærdet af Hr. Leavenworths Seng; Revolveren laa i en med Fløjl foret Kasse tilligemed en Æske Patroner, af hvilke jeg her medbringer en Prøve, svarede Manden og lagde Kuglen ved Siden af den anden.

— Var Skuffen aflaaset?

— Ja, men Nøglen sad i Laasen.

Spændingen naaede nu Højdepunktet, og fra alle Læber lød det gennem Lokalet:

— Er Revolveren ladt?

Dommeren rynkede Panden og bemærkede med Værdighed:

— Jeg agter selv at stille dette Spørgsmaal, men først maa jeg bede om Ro.

Strax indtraadte der en almindelig Stilhed. Enhver interesserede sig saa meget for Spørgsmaalet, at han strax efterkom Dommerens Anmodning.

— Naa, min Herre, afbrød Dommeren.

Den sagkyndige tog Cylinderen ud og holdt den i Vejret.

— Vaabnet har syv Kamre, og alle er ladte, sagde han.

En Mumlen af Skuffelse fulgte paa denne Forsikring.

— Men, lagde den unge Mand til efter en kort Ransagelse af Cylinderen, ikke alle Kamre have været lige længe. Der er fornylig udskudt en Kugle af det ene Kammer.

— Hvoraf veed De det? spurgte et af Jurymedlemmerne.

— Hvoraf jeg veed det? gentog han; vil De være saa venlig at undersøge Revolverens Tilstand, føjede han til, idet han flyede ham Vaabnet. Kig først ind i Løbet, det er er rent og glinsende blank, og De finder ikke et Spor af, at der fornylig er gaaet en Kugle igennem; men det kommer af, at Løbet er renset bagefter. Nu undersøger De Cylinderen. Hvad ser De?

— Jeg opdager en svag sort Stribe i et af Kamrene.

— Hin svage sorte Stribe paa Randen af Kammeret er det forræderske Tegn, mine Herrer, en udskudt Kugle efterlader altid lidt Snavs. Den, der skød med denne Revolver, vidste det; han rensede Løbet, glemte Cylinderen.

Efter disse Ord traadte den unge Mand til Side og korsede Armene.

— Det var som Satan! hørtes en djærv, kraftig Stemme, det er højst mærkværdigt!

Disse Ord kom fra en Bondemand, der lige var traadt ind fra Gaden og stod i Døren med Forbauselse i alle Miner.

Det var en lidet passende, men ikke uvelkommen Afbrydelse; en Fnisen gik igennem Salen, og alle syntes herefter at trække Vejret lettere.

Efter at Roligheden var genoprettet, blev Betjenten opfordret til nøje at angive Toiletbordets Stilling og Afstand fra Bordet i Bogværelset.

— Bibliothekbordet staar i det ene Værelse, Toiletbordet i det andet. For at komme til det første fra det sidste, er man nødt til at gennemskride Hr. Leavenworths Soveværelse i lige Retning, derefter skære Gangen, som skiller de to Stuer og —

— Vent et Øjeblik. Hvordan staar Bordet til Døren, der fra Soveværelset fører ud i Forhallen?

— Man kunde gaa igennem hin Dør, derfra omkring Sengens Fodgærde hen til Toiletbordet, sætte sig i Besiddelse af Revolveren og tilbage-

lægge Halvvejen indtil Gangen, uden at blive set af en Person, der staar eller sidder inde i Vogværelset.

— Hellige Jomfru! raabte den forskrækkede Kokkepige, idet hun slog Forklædet over Hovedet, som om hun vilde undflyde et skrækkeligt Syn. Hanne havde aldrig i sine Dage kunnet gøre saadan noget!

Dog Gryce lagde sin tunge Haand paa Pigen og trykkede hende tilbage paa Sædet, dadlende og beroligende hende med en forbausende Behændighed.

— Jeg beder om Forladelse, undskyldte Kokkepigen sig overfor de tilstedeværende; men Hanne har visselig ikke gjort det — aldeles bestemt ikke!

Efter at den sagkyndige var gaaet sin Vej, blev Harwell atter kaldt frem. Manden rejste sig med aabenbar Modvilje; den sidste Vidneforklaring maatte enten have ændret hans Anskuelse om Forbrydelsen eller stadfæstet en ubehagelig Mistanke hos ham.

— Hr. Harwell, begyndte Dommeren, man har fortalt os om en Revolver, tilhørende Hr. Leaven-

worth, og da vi søgte om den, fandt vi den i hans Værelse; vidste De noget om dette Vaabens Nærværelse?

— Ja vel.

— Var denne Kendsgerning almindelig kendt Huset?

— Det synes saa.

— Hvor kan det være? Havde den afdøde for Vane at lade Revolveren drive om, saa enhver kunde se den?

— Det veed jeg ikke noget om; jeg kan kun fortælle Dem, paa hvad Maade jeg kom til Kundskab derom.

— Godt, vil De fortælle.

— Vi talte en Gang om Skydevaaben. Jeg forstaar mig lidt paa sligt og har altid haft en Lommepistol hos mig; da jeg fortalte min Herre dette, stod han op, hentede Revolveren fra Skuffen og viste mig den.

— Hvor længe er det siden?

— Nogle Maaneder.

— Han har altsaa haft Pistolen i længere Tid?

— Ja vel.

— Var dette den eneste Lejlighed, De har haft til at se Vaabnet?

— Nej, svarede Sekretæren nølende, jeg har set den en Gang siden.

— Hvornaar?

— For henved tre Uger siden.

— Under hvilke Omstændigheder?

Sekretæren lod Hovedet synke, og der kom et sælsomt Udtryk i hans Ansigt, han knugede Hænderne sammen, idet han saa Dommeren fast i Øjet, og hans halvt lukkede Blik lignede en Bøn.

— Mine Herrer, spurgte han efter en kort Nølen, vil De ikke fritage mig for Svaret?

— Det er umuligt, svarede Dommeren.

Harwells Mine blev endnu blegere og mere tryglende.

— Jeg maa nævne en Dames Navn, sagde han stammende.

— Vi ere spændte paa at høre, svarede Dommeren.

Den unge Mand strammede sig op og næsten raabte:

— Frøken Eleonore Leavenworth!

Ved dette paa en slig Maade udstødte Navn foer alle sammen paa nær Gryce, der sad rolig og satte Fingerenderne sammen, som ragede Sagen ikke i mindste Maade ham.

— Visselig strider det mod Anstandsreglerne og Agtelsen, som vi allesammen nære for denne Dame, naar vi drage hendes Navn ind i denne Forhandling, vedblev Harwell, men da Dommeren holdt fast paa, at han skulde fuldstændiggøre sin Forklaring, korsede han Armene — hvad der hos ham syntes et Tegn paa en endelig Beslutning — og begyndte i en sagte, tvungen Tone: Det er ikke andet end dette, mine Herrer: For tre Uger siden kom jeg en Eftermiddag lejlighedsvis paa usædvanlig Tid ind i Bibliotheket. Da jeg vilde tage en Penneknib fra Kaminranden, som jeg havde glemt om Morgenen, hørte jeg en Støj fra Værelset ved Siden af. Da jeg vidste, at Hr. Leavenworth ikke var hjemme, og troede, at Damerne var gaaet med ham, tog jeg mig den Frihed at kigge derind, og jeg saa til min store Forbauselse Frøken Eleonore staa ved Siden af Sengen med denne Pistol i

Haanden. Forskrækket over min utidige Nysigenhed vilde jeg trække mig tilbage; men da jeg satte Foden paa Dørtærskelen, vendte Damen sig om, blev mig vaer og kaldte paa mig. Jeg traadte hen til hende, og hun bad mig at forklare Revolveren for hende. For at gøre dette, mine Herrer, var jeg nødt til at tage Vaabnet i Haanden, og det var den anden og sidste Lejlighed, ved hvilken jeg saa og rørte ved Hr. Leavenworths Revolver.

Efter disse Ord lod Vidnet Hovedet hænge og ventede i stor Ophidselse paa det næste Spørgsmaal.

— Hun bad Dem forklare Vaabnet, hvad vil det sige?

— Jeg mener, svarede han nølende og tilsyneladende med Overvindelse, hvordan man lader, sigter og skyder med den.

Et Skær som af et pludseligt Lynglimt foer over de tilstedeværende Ansigter, selv Dommeren røbede Tegn paa Bevægelse og stirrede paa Mandens bøjede Skikkelse foran ham og det blege Ansigt med et ejendommeligt, ynksomt Blik, der ikke kunde forfejle sin Virkning, hverken paa den unge Mand, eller paa alle, der saa det.

— Hr. Harwell, spurgte han endelig, har De endnu noget at tilføje til Deres Forklaring.

Sekretæren rystede sørgmodig paa Hovedet.

— Gryce, hviskede jeg, idet jeg greb ham i Armen og drog ham hen til mig, sig mig for Guds Skyld — men han lod mig ikke tale ud.

— Dommeren staar i Færd med at stævne Damerne, afbrød han mig hurtig, hvis De vil opfylde Deres Pligt overfor dem, saa hold Dem rede; — det er det hele.

Opfylde min Pligt! Disse simple Ord bragte mig hurtig til Besindelse. Hvad i al Verden havde jeg dog tænkt paa? Øjeblikkelig svandt for mine Øjne det nuværende med sin Tvivl og Rædsel som et mørkt Slør, og jeg saa kun det rørende Billede af de to yndige Niecer, nedsunkne i dyb Sorg foran den Mands jordiske Levninger, som havde været dem en dyrebar Fader.

Da derpaa Eleonore og Mary Leavenworths Navne opraabtes, traadte jeg frem og erklærede, at jeg som en Ven af Familien — en Løgn, som jeg forhaabentlig faar Tilgivelse for — bad om Tilladelse til at opsøge Damerne og ledsage dem her ned.

Strax rettedes en Snes Blikke paa mig, og jeg følte den Forlegenhed, som en Person overvældes af, der ved en uventet Ytring har henledet en hel Forsamlings Opmærksomhed paa sig.

Mit Ønske blev imidlertid uden videre opfyldt, et Sekund senere stod jeg, glødende af Ophidselse og med bankende Hjærte, i Forhallen, medens Gryces Ord lød i mine Øren:

— Anden Sal, Bogværelset, første Dør fra Trappen; de unge Damer vente Dem.

6. Kapitel.

Strejflys.

Jeg steg op ad den første Trappe og gyste ved Synet af Væggen ind til Bogværelset, som bares mig for at være beskreven med gaadefulde Tegn; derpaa gik jeg langsomt op ad den anden Trappe og tænkte alt imens paa mangt og meget, især paa en Advarsel fra min Moder: „Min Søn, tænk paa, at en Kvinde med en Hemmelighed i sit Hjærte vel kan være et meget tiltrækkende Studium, men en trofast, en tilfredsstillende Livsledsagerinde kan hun aldrig blive".

Uden Tvivl var dette en meget vis og forstandig Udtalelse, men den passede jo slet ikke paa Forholdene i dette Øjeblik; thi jeg havde jo aldeles ikke i Sinde at interessere mig for nogen af disse to

Kvinder. Men trods al Anstrængelse for at komme bort fra den moderlige Advarsel forfulgte den mig helt til Døren.

Jeg blev staaende uden for Døren for at sunde mig lidt. Jeg vilde lige løfte Haanden for at banke paa, da jeg hørte en fuldtonende, klar Stemme derinde fra, og de skæbnesvangre Ord naaede mit Øre:

— Jeg anklager ikke Din Haand, skønt jeg ikke veed nogen anden, der har villet eller øvet dette; men Dit Hjærte, Din Forstand, Din Vilje — dem anklager jeg, maa jeg anklage i det mindste i Løndom, og det er godt, at Du veed det.

Som ramt af Slaget ravede jeg tilbage. Du gode Gud, hvilke Afgrunde af Rædsel og Fordærvelse skulde aabne sig foran mig! Jeg foer sammen og nølede, da jeg pludselig følte en røre ved min Arm, og da jeg vendte mig om, blev jeg Gryce vaer, der stod ved min Side, medens en Skygge af Bevægelse fløj over hans rolige, næsten medlidende Ansigt.

— Kom! — Kom! hviskede han, jeg ser, De begynder at forstaa, hvad det er for en Verden,

De træder ind i. Fat Dem, og tænk paa, at man venter paa Dem dernede.

— Men hvem er det? Hvem var det, der talte derinde?

— Det skal vi snart faa at vide, svarede han kort, og uden at ænse min bønfaldende Mine, lukkede han Døren op paa vid Gab.

Strax strømmede imod mig en vidunderlig Farvepragt; blaa Forhæng, blaa Tæpper, blaa Tapeter — det var, som skuede den blaanende Himmel pludselig ind i en dyb Celles Mørke.

Næsten blændet af den utventede Glans traadte jeg raskt frem, men standsede brat, overvældet af det Syn, som mødte mit Blik.

I en Lænestol af rigt broderet Atlask, rejsende sig af sin halvt hvilende Stilling, viste sig for mig en dejlig Kvinde-skikkelse.

Efter hendes Holdning maatte det være hende, der ligge havde udslynget den forførbelige Sigtelse, — skøn, bleg, stolt, sart, saa hun ud som en Lilje i sin hvidgule Morgenkjole, der flød ned om den dejlig byggede Skikkelse i klassiske Folder. Den rene Pande var græskkaaren og kronet af lyse Fletninger,

den ene Haand holdt Stolarmen bævende omklamret, den anden var udstrakt og pegede paa en Genstand i Værelset — hele Fremtoningen var saa storslaaet, saa overraskende, saa overordentlig, at jeg holdt Vejret og virkelig var i Tvivl om, hvorvidt jeg virkelig saa et virkeligt levende Væsen eller en af hine berømte Profetinder i Oldtiden, der i en frygtindgydende Stilling udtrykker den fortørnede Kvindelighed.

— Frøken Mary Leavenworth! hviskede Gryces allestedsnærværende Stemme over min Skulder.

— Ah! — Mary Leavenworth! gentog jeg i Tanken, og en pludselig Følelse af Lettelse kom over mig. Denne dejlige Skabning var altsaa ikke Eleonore, der kunde lade, sigte og affyre en Pistol!

Jeg vendte Hovedet og fulgte Retningen af den løftede Haand, der nu var som forstenet af Skræk over at være bleven afbrudt midt i en rædselsfuld, skæbnesvanger Afsløring; jeg saa —

Men nej! Her svigter min Pen. Eleonore maa skildres af en anden Haand end min. Jeg kunde sidde den halve Dag og skrive om den fine

Ynde, den blege Pragt, Figurens Fuldkommenhed og Trækkenes Skønhed, der gøre Mary Leavenworth til et Vidunder for alle dem, der skue hende, men Eleonore —! Henrivende, daarende, stormartet, lidenskabelig aabenbarede denne Fremtoning sig for mig; øjeblikkelig blegnede hendes Kusines Maaneskinsdejlighed fuldstændig i min Hukommelse, og jeg saa nu kun Eleonore — ikkun Eleonore, nu og evindelig!

Da mit første Blik faldt paa hende, stod hun ved Siden af et lille Bord, med Ansigtet vendt mod Kusinen, den ene Haand knuget mod Brystet, den anden støttet paa Bordet, i en Holdning som en kampfærdig Modstanderske.

Forinden imidlertid Angestfølelsen, som ved Synet af hendes Skønhed var faret igennem mig, var vegen fra mig, vendte hun Hovedet, og hendes Blik traf mit.

Hele Rædselen i hendes Stilling havde grebet hende, og i Stedet for en stolt Kvinde, der er parat til at tilbagevise den gyselige Sigtelse, saa jeg — ak! — en bævende, ængstelig Skabning, der er sig bevidst, at Sværdet hænger over hendes Hoved,

og som ikke har det Ord til sin Raadighed, der kan afvende Slaget.

Det var en sørgelig Forvandling, en hjærteskærende Aabenbaring, og jeg vendte mig bort derfra som fra en Tilstaaelse.

Men i det samme traadte hendes Kusine, der først havde vundet sin Selvbeherskelse tilbage, hen til mig, strakte mig Haanden i Møde og spurgte:

— Ikke sandt, De er Hr. Raymond? Hvor smukt af Dem, at De kom. Og De, vendte hun sig til Gryce, vil sikkert meddele os, at man venter os dernede?

Det maatte være Stemmen, som jeg havde hørt gennem Døren, kun moduleret til en mild, opmuntrende, næsten smigrende Tone.

Jeg kastede et hurtigt Blik paa Gryce for at forvisse mig om, hvilket Indtryk dette Optrin havde gjort paa ham, men han bukkede hilsende for den unge Dame; Smilet, hvormed han mødte hendes Blik, var paa een Gang undskyldende og beroligende.

Hendes Kusine saa han ikke paa, skønt hendes brødebevidste Øjne fæstede sig paa ham med et

Spørgsmaal, der var mere angstfyldt, end et Skrig vilde have været.

Da jeg kendte Gryce, saa følte jeg, at intet var værre og mere betegnende end denne gennemsigtige Overseen af en Person, der ligesom fyldte Værelset med sin Angst og Pine.

Greben af Medlidenhed glemte jeg, at det var Mary Leavenworth, der havde talt, glemte endogsaa hendes Nærværelse, og idet jeg vendte mig om, traadte jeg et Skridt hen imod hendes Kusine.

Da faldt Gryces Haand paa min Arm.

— Frøken Leavenworth taler til Dem, sagde han sagte.

Det bragte mig til Besindelse. Jeg vendte hende, der havde interesseret mig saa meget paa samme Tid, som jeg maatte føle mig frastødt, Ryggen, stammede en Undskyldning, og bød Mary Leaworth Armen for at føre hende ned.

Strax mildnedes Udtrykket i Marys blege og stolte Ansigt næsten til et Smil, — og jeg har aldrig set en Kvinde, der kunde smile og har smilt som Mary Leavenworth. Hun saa paa mig med en aaben, rørende Bøn og mumled

— De er meget venlig; jeg føler sandelig Trang til en Støtte. Anledningen er altfor skrækkelig, og min Kusine dér — derhos talte der en indre Uro ud af hendes Øjne — er saa sælsom i Dag.

Hvor, tænkte jeg ved mig selv, er den vældige, fortørnede Profetinde med den ubeskrivelige Harme og den stolte Trusel i Mine og Holdning, som jeg saa hende ved min Indtræden i dette Værelse?

Forsøger hun maaske nu at aflede os fra vor Mistanke, eller er det umuligt, hun kunde tro, at den frygtelige Anklage, som vi havde hørt i hint kritiske Øjeblik, slet intet Indtryk havde gjort paa os?

Men snart tog Eleonore Leavenworth, som støttede sig paa Gryces Arm, min hele Opmærksomhed fangen.

Ogsaa hun havde imidlertid faaet sin Selvbeherskelse igen, om end ikke saa fuldstændig som hendes Kusine; hendes Fod snublede, da hun vilde gaa, og Haanden, som laa paa Gryces Arm, skælvede som Espeløv.

— Give Gud, jeg aldrig havde traadt over

dette Hus' Tærskel! sagde jeg til mig selv, og dog var jeg mærkeligt nok paa samme Tid taknemmelig for, at jeg og ingen anden var trængt ind i denne Hemmelighed, idet jeg havde hørt den skæbnesvangre Ytring. Ikke for det, at min Sjæl søgte at undskylde Brøden; aldrig havde Forbrydelsen staaet saa fort for mig, aldrig havde Hævn, Selvsyge, Had, Havesyge forekommet mig mere afskyelige, og dog — men hvem forstaar at analysere sine Følelser i saadanne Øjeblikke?

Kort sagt, idet jeg støttede den ene Piges vaklende Fjed, medens min Interesse følte sig hendragen til den anden, steg jeg ned ad Trappen i Leavenworths Hus og traadte atter ind i Salen, hvor Lovens frygtede Haandhævere sad og ventede paa os med Utaalmodighed.

Da jeg traadte over Dørtærskelen og blev var de spændte Ansigter, som jeg for lidt siden havde forladt, bares det mig for, som laa der Aar imellem. Saa meget kan et Menneskehjærte opleve i den korte Tid af nogle faa indholdsrige Minutter.

7. Kapitel.

Mary Leavenworth.

Hvem har ikke iagttaget Virkningen af Sollyset, som bag en tung, sort Skymasse pludselig bryder frem over Jorderige! Saadan omtrent var det Indtryk, som de tvende Kvinder ved deres Indtrædelse fremkaldte i Salen. I enhver Forsamling vilde de have samlet beundrende Blikke fra alle tilstedeværende, i en endnu langt højere Grad maatte det være Tilfældet her i disse Omgivelser og i denne frygtelige Anledning.

Jeg førte min skælvende Ledsagerske til den fjærneste Krog, jeg kunde finde, og saa mig derpaa om efter Kusinen — dog Frøken Eleonore, i hvor svag hun var forekommet mig oppe i hendes Væ-

relse, røbede nu hverken Nølen eller Forlegenhed. Hun traadte frem ved Gryces Arm og betragtede et Øjeblik det Optrin, som udfoldede sig foran hende, derpaa bukkede hun for Dommeren med en Ynde og Nedladenhed, der kunde fortolkes som en naadig Tilgivelse for denne fremmede Mand, der var trængt ind i hendes Hus, tog Plads i en Lænestol, som Pigerne havde rullet hen til hende, og udfoldede overhovedet en Ugenecthed og Værdighed, som mere mindede om en Dames Triumfer i en Salon end om en brødebevidst Forbryderske for Undersøgelsesdommeren.

Dette var aabenbart et Theaterkup; men det forfejlede ikke sin Virkning. Den summende Hvisken forstummede øjeblikkelig, de nysgiges Blikke sænkedes, og paa alles Ansigter viste sig noget som en erobret Respekt.

Selv jeg, der dog endnu stod under Indtrykket af den fuldstændige Forvandling af hendes Væsen for lidt siden, havde en Følelse af Lettelse. Desto ubehageligere overraskede det mig, at jeg saa Damen ved min Side rette et spørgende Blik paa Kusinen, som ingenlunde var opmuntrende.

Da jeg frygtede for Virkningen af dette Blik paa Omgivelserne, greb jeg Mary Leavenworths Haand, der krampagtig knyttet hang ud over Stolarmen, jeg vilde just formane hende til at vogte paa sig selv, da hendes Navn opraabtes af Dommeren.

I samme Nu vendte hun Blikket fra Kusinen og fæstede det paa Juryen, og jeg saa hendes Øje glimte lige saa kækt og harmfuldt, som ved vort første Møde. Men disse Glimt sluktes atter, og med et Udtryk af Beskedenhed gjorde hun sig rede til at efterkomme Dommerens Opfordring og svare paa de indledende Spørgsmaal.

Ingen kan forestille sig min Angst i dette Øjeblik. Ganske vist saa hun nu blid ud; men jeg vidste, at hun var i Stand til et forfærdeligt Vredesudbrud. Vilde hun nu gentage sin Mistanke? — hadede hun Kusinen i lige saa høj Grad, som hun mistænkte hende? — vilde hun vove i denne Forsamling over for Verden at udslynge den samme Paastand, som hun havde vovet i Enrum med Kusinen?

Hendes Ansigt røbede intet om hendes Hensigt, og i min Angst saa jeg endnu en Gang hen paa

Eleonore. Denne befandt sig i en Frygt og Uro, som jeg noksom forstod; ved det første Tegn paa, at hendes Kusine vilde tale, var hun veget forfærdet tilbage, og nu sad hun dér; hendes Ansigt kunde jeg ikke se, men hendes Hænder havde Dødens Farve.

Mary Leavenworths Forklaring var kort. Efter nogle Spørgsmaal, som mest vedrørte hendes Stilling i Huset og hendes Forhold til den Myrdede, blev hun opfordret til at fortælle om Mordet selv og dets Opdagelse ved hendes Kusine og Tyendet.

Med oprejst Pande, som endnu ikke lod til at være bleven formørket af nogen Sorgens Skygge, lod hun sin Røst høre, der, skjønt sagte og mild, desuagtet klang gennem Salen med Klokketoner:

— De forelægger mig der et Spørgsmaal, mine Herrer, som jeg ikke kan svare paa efter egen Erfaring; om Mordet og dets Opdagelse veed jeg intet, som jeg ikke har hørt fortælle af andre.

Mit Hjærte hoppede af Glæde og Lettelse. Jeg saa Eleonores Hænder falde ned fra hendes Pande, medens et Glimt af Haab gled over hendes Aasyn

og atter fluktes som en Solstraale, der flyver over Marmor.

— I hvor sælsomt det end lyder, vedblev Mary alvorlig, og atter formørkedes hendes Ansigt af en Sky, jeg har endnu ikke været i Stuen, hvor min Onkel ligger; min Følelse bød mig at flye det skrækkelige og hjærteskærende Syn; men Eleonore har været der og kan sige Dem —

— Vi komme senere til Frøken Eleonore, afbrød Dommeren hende venlig; aabenbart havde den smukke Piges Elegance og Yndе heller ikke undladt at gøre Indtryk paa ham. Vi ønske at vide, hvad De har set. De paastaar, at De ikke kan fortælle os noget om, hvad der foregik i hint Værelse, da Mordet opdagedes?

— Ja, min Herre.

— Kun, hvad der foregik i Forhallen?

— I Forhallen foregik der ikke noget, bemærkede hun uskyldig.

— Gik Tyendet ikke igennem Forhallen, og kom Deres Kusine ikke derfra, da hun var kommen til sig selv efter Afmagten, som overvældede hende ved det skrækkelige Syn?

Mary Leavenworts Violøjne aabnedes med et Udtryk af Forundring.

— Jo vist saa! sagde hun, men deri kan der vel ikke være noget paafaldende!

— Men De husker dog endnu, hvorledes Deres Kusine traadte ud af Værelset?

— Ja vel, min Herre.

— Med et Papir i Haanden?

— Papir? spurgte hun, vendte sig derpaa pludselig om til Kusinen. Havde Du et Papir, Eleonore?

Det var et Øjeblik af den højeste Spænding. Eleonore Leavenworth, som ved Ordet „Papir" var faret synlig sammen, rejste sig op ved dette naive Spørgsmaal, aabnede Læberne og stod paa Nippet til at tale, da Dommeren i Medfør af Forhørsreglerne paabød Stilhed og sagde:

— Vi har endnu ikke Brug for Deres Kusines Udsagn, vi ønske kun at vide, hvad De selv har iagttaget.

Eleonore sank strax tilbage paa sin Plads; paa begge hendes Kinder brændte en mørkerød Plet; der gik en sagte Mumlen gennem Forsamlingen, hvilket røbede Skuffelsen hos dem, for hvem det var

mere magtpaaliggende at faa deres Nysgerrighed tilfredsstillet end de retslige Former respekteret.

Efter at Roligheden var fuldstændig genoprettet, gentog Dommeren sit Spørgsmaal:

— Er De saa god at sige mig, om De har set noget af den Slags i hendes Haand?

— Jeg — nej. Jeg har intet set!

Da hun derefter blev forhørt i Henseende til den foregaaende Nats Begivenheder, viste det sig, at hun intet som helst vidste, der kunde sprede Lys i Mørket. Hun indrømmede, at hendes Onkel ved Bordet maaske havde været lidt ordknap, men ikke mere end en, der ikke føler sig rigtig vel eller er trykket af Hverdagsbekymringer. Senere havde hun ikke set den afdøde; den sidste Erindring, hun havde om ham, var den, da han sad ved Familiebordet.

Der laa noget saa rørende, saa vemodigt og dog saa utvungent i hendes simple Forklaring, at der i alle de tilstedeværendes Miner viste sig et Udtryk af Sympathi; ikkun Eleonore forblev ubevægelig.

— Havde Deres Onkel noget udestaaende med nogen? Havde han Værdipapirer eller Pengesummer skjult i sin Besiddelse?

Paa alle disse Spørgsmaal svarede hun benægtende.

— Har Deres Onkel i den sidste Tid modtaget nogen fremmed eller et Brev, som kunde sprede Lys over Hemmeligheden?

Med en let Nølen i Stemmen svarede hun:

— Saa vidt jeg veed — nej!

— Her kastede hun et stjaalent Blik paa Eleonores Ansigt, og hun maa der have set noget beroligende, thi hun skyndte sig at tilføje:

— Jeg tror endogsaa, at jeg kan gaa videre og svare med et bestemt Nej; min Onkel plejede at betro sig til mig, og jeg vilde vide, hvis der var mødt ham noget ubehageligt.

I Henseende til Hanne udtalte hun sig paa den ordelagtigste Maade; hun havde ingen Anelse om, hvad der havde kunnet foranledige dennes Forsvinden, lige saa lidt kunde hun danne sig en Forestilling om, hvorlunde Pigen kunde staa i Forbindelse med Forbrydelsen. Saa vidt Mary vidste, havde Hanne aldrig haft nogen Kæreste eller modtaget Besøg.

Da hun til Slutning blev spurgt om, hvornaar hun sidst havde set Hr. Leavenworths Pistol,

svarede hun, at hun havde set den en eneste Gang, og det var, da Onkelen købte den. For øvrigt havde Eleonore og ikke hun Tilsynet med Onkelens Værelser.

Ved denne sidste Paastand slog det mig, at Eleonore kastede et skarpt prøvende Blik paa Kusinen.

Nu rettede en af Nævningerne et Spørgsmaal til den unge Dame.

— Har Deres Onkel oprettet Testamente?

Hele Forsamlingen spidsede pludselig Øren, og Mary kunde ikke undertrykke en let Rødmen af krænket Stolthed. Hendes Svar var imidlertid fast og uden Spor af Fortrydelse.

— Ja, min Herre, svarede hun rolig.

— Flere end et?

— Jeg har bestandig kun hørt om et.

— Kender De Indholdet af hans sidste Vilje?

— Han lagde intet Skjul paa sine Hensigter i saa Henseende.

— Maaske De da kan sige os, hvem der har den største Fordel af hans Død? frittede Nævningen, fixerende hende gennem sit Øjeglas.

Raaheden i dette Spørgsmaal var saa krænkende, at det krævede en stræng Tilrettevisning; der var ikke et Menneske i Salen, som ikke spored Lyst til at ytre sin Misbilligelse.

Dog Mary Leavenworth rettede sig rank i Vejret, saa den uforskammede Inkvirent lige i Øjnene og indskrænkede sig til at svare:

— Hvem der har tabt mest ved hans Død, det vil jeg sige Dem: Det er de to Børn, som han reddede fra Nød og Hjælpeløshed, de unge Piger, som han værnede med sin Kærlighed og Beskyttelse, saa ofte, de i deres Uselvstændighed trængte til Kærlighed og Beskyttelse, og som, selv længe efter at have traadt deres Børnesko, bestandig søgte hans Raad og Vejledning. For dem er hans Død et Tab, i Sammenligning med hvilket alle øvrige Tab ere ubetydelige.

Dette var et ædelt Svar paa et Spørgsmaal, som kun kunde have sit Udspring i et lavt Sindelag, og Nævningen trak sig skamfuld og ydmyget tilbage.

Nu rejste sig et andet Medlem af Juryen, som

gjorde et ulige værdigere Indtryk og spurgte med en alvorlig, indtrængende Stemme:

— Frøken Leavenworth, Menneskeforstanden kan nu engang ikke dy sig for at skabe Gisninger og drage Slutninger. Nærer De en om end nok saa svag og ubestemt Mistanke i Henseende til Morderens Person?

Dette var et forfærdeligt Øjeblik, ikke blot for mig, men ogsaa for en anden Person. Vilde hendes Mod ikke segne, vilde hun kunne opretholde sin Beslutning om at skaane Kusinen for Mistanken selv over for denne Appel til Pligt og Retfærdighed?

Mary Leavenworth rejste sig, saa Dommeren og Juryen rolig i Ansigtet og svarede med klar og skarp Betoning:

— Nej! Jeg nærer ingen Mistanke eller har Grund til at nære Mistanke til nogen. Min Onkels Morder er mig ikke blot ubekendt, men jeg har end ikke den fjerneste Anelse om, hvem Gerningsmanden kan være.

Det var, som om en trykkende Lummervarme forsvandt fra Salen. Medens alle trak Vejret dybt, traadte Mary til Side, og Eleonore Leavenworth blev kaldt frem for Skranken.

8. Kapitel.

Indicie-Beviset.

Spændingen havde nu naaet Højdepunktet; Sløret, som indhyllede det skrækkelige Sørgespil i uigennemtrængeligt Mørke, lod nu til at skulle løftes, og jeg følte Trang til at fly dette Optrin, at forlade Stedet for ikke at faa mere at vide.

Ikke fordi jeg nærede en særlig Frygt for, at Eleonore kunde forraade sig selv; den kolde Ro i hendes Ansigt, Ubevægeligheden i hendes Træk bød mig tilstrækkelig Borgen for, at sligt ikke vilde ske. Men hvis hendes Kusines Mistanke ikke udsprang af Had, men beroede paa Kendsgerninger, hvis hendes skønne Ansigt virkelig kun var en Maske, hvad jeg efter hendes Kusines Ord og hendes egen Hold-

ning bagefter næsten maatte være overbevist om; hvor kunde jeg da bringe over mit Hjærte at blive siddende her for at se paa, hvorlunde Løgnens og Syndens træske Slange krøb frem af denne hvide Roses Bæger.

Og alligevel er Uvishedens Fortryllelse saa mægtig, at ikke en af Forsamlingen, skønt manges Ansigter afspejlede de samme Følelser som mine, kunde løsrive sig og gaa sin Vej, jeg allermindst.

Dommeren, paa hvem Marys Ynde til Eleonores aabenbare Skade havde frembragt et saa godt Indtryk, var den eneste i hele Salen, som i dette Øjeblik var rolig; han vendte sig til Vidnet med et Blik, der vel var præget af Agtelse, men dog havde noget strængt ved sig, og begyndte:

— De har fra Barns Ben af været et Lem af Familien Leavenworth.

— Fra mit tiende Aar, lød Svaret.

Det var første Gang, jeg hørte hendes Stemme, og det overraskede mig, at den lignede hendes Kusines saa meget, men alligevel var saa forskellig.

— Fra den Tid er De bleven behandlet som en Datter? spurgte Dommeren.

— Ja vel, min Herre, som en Datter; ingen Fader havde kunnet gøre mere for os.

— De og Frøken Mary Leavenworth ere Kusiner, ikke sandt. Hvornaar kom Deres Kusine her i Huset?

— Paa samme Tid som jeg, vore Forældre vare Ofre for den samme Ulykke, hvis Onkel ikke havde taget sig af os, saa var vi som Børn blevne stødte ud i en fremmed Verden. Men han — hun holdt inde, og hendes Læber dirrede — han optog os i sin Hjærtens Gydhed her i Huset og gav os, hvad vi begge havde mistet — en Fader og et Hjem.

— De siger, at han har været en Fader for dem begge; vil De dermed sige, at han ikke alene omgav Dem med den nuværende Luxus, men at han ogsaa sørgede for Deres Fremtid, med et Ord, at han tilsigtede at efterlade Dem en Del af sin Formue?

— Nej, min Herre! Han gav mig fra Begyndelsen af at forstaa, at hans Formue en Gang vilde gaa over paa min Kusine.

— Deres Kusine var ikke nærmere i Slægt med ham, end De selv er, Frøken Leavenworth.

Har han aldrig angivet nogen Grund for denne Partiskhed?

— Kun sin Forkærlighed, min Herre.

Hendes Svar i Henseende til dette Punkt havde været saa korte og tilfredsstillende, at den ubehagelige Tvivl, som fra Begyndelsen af havde omsvævet denne Piges Navn og Person, efterhaanden veg for en voxende Tillid. Særlig ved dette Udsagn, der blev givet med saa rolig, lidenskabsløs Stemme, følte Juryen saa vel som jeg, der dog havde endnu mere Aarsag til Mistro, at Mistanken blev rystet i sin Grundvold ved den Omstændighed, at der her manglede ethvert som helst rimeligt Motiv til Gerningen.

Imidlertid vedblev Dommeren:

— Naar Deres Onkel gjorde saa meget for Dem, saa følte De vel en stor Tilbøjelighed for ham?

— Ja vel, svarede hun, og om hendes Mund lejrede sig et Træk af Energi.

— Hans Død maatte altsaa blive et tungt Slag for Dem?

— Det er sandt.

— Saa tungt, at De ved Synet af Liget faldt i Bevimelse?

Eleonore nikkede uden at sige noget.

Og desuagtet lod De til at være fattet derpaa.

— Fattet?

— Tjenestefolkene sige, De var meget urolig, da Deres Onkel ikke viste sig ved Frokostbordet.

— Tjenestefolkene?

Hendes Tunge syntes at klæbe fast til Ganen, hun var næppe i Stand til at tale.

— Da De kom ud af Bogværelset, skal De have været meget bleg.

Begyndte hun at ane, at der i denne Mands Sjæl, der angreb hende med saadanne Spørgsmaal, fandtes en Tvivl imod hende eller vel endog en Mistanke? Saa ophidset havde jeg ikke set hende siden hint mindeværdige Øjeblik i Stuen ovenpaa; dog denne Mistro lod ikke til at være af lang Varighed. Med synlig Anstrængelse vandt hun Selvherredømmet tilbage og svarede med en rolig Haandbevægelse:

— Der er ikke noget paafaldende i alt dette. Min Onkel var en meget methodisk Mand, den

ringeste Forandring i hans Livsvaner maatte vække Uro hos os.

— De var altsaa foruroliget?

— Paa en vis Maade — ja.

— Hvem har Tilsynet med Deres Onkels Værelser, Frøken Leavenworth?

— Jeg, min Herre.

— I saa Fald kender De sikkert et Toiletbord, der staar i hans Soveværelse og hvori der er en Skuffe?

— Ja.

— Hvor længe er det siden, De har set i denne Skuffe?

— I Gaar. — Hun skælvede ved denne Tilstaaelse.

— Hvad Tid?

— Ved Middagstide — saa vidt jeg veed.

— Laa Revolveren, som tilhørte Deres Onkel, da endnu i Skuffen?

— Jeg tror nok, men lagt Mærke dertil har jeg ikke.

— Drejede De Nøglen om, da De lukkede Skuffen?

— Ja.

— Tog De Nøglen af?

— Nej, min Herre.

— Frøken Leavenworth, Revolveren, som De maaske kender, ligger foran Dem paa Bordet; vil De behage at se paa den?

Han tog Vaabnet og rakte hende det.

Hvis han havde tilsigtet at skræmme hende ved denne pludselige Opfordring, saa opnaaede han fuldkommen sin Hensigt. Ved det første Blik paa det morderiske Vaaben foer hun tilbage, og et forfærdet, men hurtig dæmpet Skrig brød frem over hendes Læber.

— Aa, nej, nej! stønnede hun og værgede for sig med begge Hænder.

— Jeg maa desværre kræve, at De tager Revolveren i Øjesyn, Frøken Leavenworth; da man fandt den, var alle Kamre ladte.

Straxt veg Rædselsudtrykket fra hendes Ansigt.

— Naa, saa —

Hun sagde ikke mere, men strakte Haanden ud efter Vaabnet.

Dommeren vedblev, i det han fixerede hende skarpt:

— Desuagtet er der for kort Tid siden bleven skudt med den. Haanden, som rensede Løbet, glemte Patronkamret, Frøken Leavenworth.

Hun foer ikke tilbage igen; men et haab- og hjælpeløst Udtryk lagde sig over hendes Ansigt, og hun lod til at være paa Nippet til at daane. Men Reaktionen kom hurtigt, og hun løftede Hovedet med en Kraftanstrængelse, som jeg endnu aldrig havde iagttaget hos nogen Kvinde; derpaa udbrød hun:

— Naa — hvad skal saa det betyde?

Dommeren lagde Revolveren fra sig. Mænd og Kvinder saa paa hverandre, og alle lod til at at skælve for, hvad der nu vilde komme.

Jeg hørte et skælvende Suk ved min Side, og da jeg vendte mig om, saa jeg, hvorledes Mary med en flammende Rødme paa Kinderne stirrede paa Kusinen, som fattede hun nu først, at der foruden hende ogsaa var andre, der følte, at der omsvævede Eleonore noget uvist hvad.

Omsider fik Dommeren Mod til at fortsætte:

— De spørger mig, Frøken Leavenworth, hvad det skal betyde. Jeg maa da lade Dem vide, at

det ikke er en Indbrudstyv eller en lejet Snigmorder, der har brugt denne Revolver til sin Gerning og derefter gjort sig den Umage ikke blot at rense den, men ogsaa at lade den paa ny og lægge den ned i Skuffen, hvor han har taget den.

Hun svarede ikke herpaa; men jeg saa, at Gryce nikkede betydningsfuldt med Hovedet og noterede noget i sin Lommebog.

— Desuden, føjede Dommeren endnu til meget alvorlig, var det umuligt for nogen, der ikke er huskendt, saa snilde at komme ind i den afdødes Værelse, tage Revolveren fra Gemmestedet, gaa igennem Værelset og snige sig bag paa Hr. Leavenworth uden at denne vender Hovedet for at se, hvem det kan være, hvilket han efter Lægens Forklaring ikke kan have gjort.

Det var en frygtelig Mistanke, som gemtes i denne Forklaring, og alle stirrede paa Frøken Eleonore.

Det ventede Udbrud af Harme kom imidlertid ikke frem hos hende, men hos hendes Kusine; Mary foer op fra Stolen, kastede et hurtigt Blik omkring sig og aabnede Læberne for at tale.

Men Eleonore vendte sig halvt om imod Kusinen, paabød hende Taushed ved en Haandbevægelse og svarede med kold beregnende Stemme:

— De kan ikke være saa ubetinget sikker paa, at alt er gaaet til, som De paastaar. Hvis min Onkel selv ved en eller anden Lejlighed, lad os sige i Gaar, har affyret Revolveren — hvilket dog er muligt, om ikke sandsynligt — saa vilde De have kunnet gøre de samme Jagttagelser og draget de samme Slutninger.

— Frøken Leavenworth, vedblev Dommeren, Kuglen er bleven tagen ud af Deres Onkels Hoved!

— Ah —

— Den svarer til de i Toiletbordet fundne Patroner og bærer det samme Nummer som de til denne Pistol brugelige.

Efter disse Ord lod hun Hovedet hænge; hendes Øjne søgte Jorden, og hele hendes Holdning udtrykte den største Modløshed.

Da Dommeren saa dette, blev han endnu alvorligere.

— Frøken Leavenworth, vedblev han, jeg maa endnu forelægge Dem nogle Spørgsmaal. Hvor var De i Aftes?

— Alene paa mit Værelse.

— De har set deres Onkel og Deres Kusine endnu en Gang i Aftenenø Løb?

— Nej, min Herre. Efter at jeg havde rejst mig fra Bordet, har jeg ingen set — undtagen Thomas føjede hun til lidt efter.

— Hvorledes skete det, at De saa ham?

— Han bragte mig et Kort fra en Herre.

— Tør jeg spørge Dem om hans Navn?

— Paa Kortet stod Navnet: „Le Roy Robbins".

Sagen lod ikke til at være af Betydning, men pludselig følte jeg, hvorlunde Mary, som sad ved min Side, foer hæftig op, hvilket bevirkede, at jeg huskede den.

— Naar De er paa Deres Værelse, Frøken Leavenworth, spurgte Dommeren atter, plejer De da at lade Døren staa?

Eleonore blegnede, men fattede sig hurtig.

— Det plejer jeg ikke min Herre.

— Hvorfor lod De den da staa sidste Nat?

— Det var saa varmt.

— Af ingen anden Grund?

— Jeg er ikke i Stand til at angive nogen anden.

— Hvornaar lukkede De den?

— Da jeg gik til Ro.

— Var det før Tjenestefolkene var gaaede op eller bagefter.

— Bagefter.

— Hørte De, da Hr. Harwell kom ud af Bogværelset og gik ind paa sit Værelse?

— Ja vel.

— Hvor længe derefter lod De Deres Dør staa aaben?

— Jeg — jeg — nogle Minutter, jeg kan ikke sige det saa bestemt, stammede hun.

— Længere end 10 Minutter?

— Ja.

— Længere end 20?

— Maaske.

Hvor bleg hun var, og hvor hun skælvede!

— Frøken Leavenworth! Efter hvad der er oplyst i Sagen, maa Deres Onkel være død ikke længe efter, at Hr. Harwell har forladt ham. Hvis Deres Dør har været aaben, kunde De ikke undgaa

at høre, naar nogen gik ind i hans Værelse eller affyrede en Pistol, har De hørt noget?

— Jeg har ingen Støj hørt, nej, nej, visselig ikke!

— Har De intet hørt?

— Intet Pistolskud.

— Undskyld min Haardnakkethed, Frøken Leavenworth; har De da slet intet hørt?

— Jeg hørte en Dør gaa.

— Hvilken Dør?

— Den ind til Bogværelset.

— Hvornaar?

— Det veed jeg ikke, svarede hun, knugende Hænderne krampagtig sammen, jeg kan ikke sige Dem det. Hvorfor spørger De mig om alt dette?

Jeg sprang op; thi hun vaklede og var ved at bevime. Inden jeg imidlertid naaede hende, havde hun atter fattet sig og stod atter rank.

— Undskyld, sagde hun, jeg er i Dag lidt forvirret; hvad var det dog, De spurgte mig om?

— Jeg vilde vide, gentog Dommeren, og hans Stemme lød barsk, aabenbart vidnede hendes Opførsel i dette Øjeblik imod hende, hvornaar De hørte Døren til Bogværelset gaa?

— Jeg er ikke i Stand til at angive Tiden nøjagtig, men det var efter, at Hr. Harwell var gaaet op, og jeg havde lukket min Dør.

— De har ikke hørt noget Pistolskud?

— Nej, min Herre.

Dommeren kastede et hastigt Blik paa Juryen, og næsten alle Medlemmer sænkede Blikkene.

— Frøken Leavenworth, man har fortalt os, at Hanne, en af Tjenestepigerne, er gaaet ned til Dem i Nat for at hente Medicin. Har hun været hos Dem?

— Nej, min Herre.

— Hvornaar hørte De først noget om hendes sælsomme Forsvinden?

— I Morges før Frokosten. Molly mødte mig i Forhallen og spurgte mig, hvor Hanne var; efter at vi havde vexlet et Par Ord, kom vi til den Slutning, at hun maa have forladt Huset i al Hemmelighed.

— Hvad tænkte De, da De hørte om denne gaadefulde Flugt?

— Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde tænke derom.

— Bragte De da ikke denne Begivenhed i Forbindelse med Deres Onkels Mord?

— Jeg vidste den Gang endnu intet om Mordet.

— Men senere?

— Det kan være, jeg har tænkt mig, at den forsvundne kunde have noget med Gerningen at skaffe, men jeg kan ikke sige det med Bestemthed.

— Kan De fortælle mig noget om denne Pigens tidligere Liv?

— Ikke andet, end hvad min Kusine har meddelt Dem.

— Veed De ikke, hvorfor hun var saa sørgmodig om Aftenen?

Der gled en rød Skygge hen over Eleonores Kind.

— Nej, min Herre! svarede hun koldt afvisende, jeg var ikke Pigens fortrolige.

— Saa kan De vel heller ikke sige os, hvor Pigen er bleven af.

— Nej.

— Frøken Leavenworth, vi er nødsagede til at forelægge Dem endnu et Spørgsmaal. I Følge

Vidneforklaringerne var det Dem, der gav Ordre til at skaffe Deres Onkels Lig bort fra Stedet, hvor det var blevet fundet, ind i Værelset ved Siden af.

Hun nikkede i Tavshed.

— Veed De ikke, at det er ulovligt at bringe et Lig ud af den Stilling, hvori det fandtes, undtagen i Nærværelse af Øvrigheden?

— I saa Henseende har jeg handlet ikke efter min Forstand, men efter min Følelse.

— I saa Fald var det maaske ogsaa Deres Følelser, som bevægede Dem til at blive staaende ved Bordet, hvor Deres Onkel var bleven myrdet, i Stedet for at følge Liget ind i Sideværelset og sørge for en passende Plads til det, eller De var maaske — fortsatte han med ubønhørlig Spot — altfor travlt sysselsat med at skaffe et Stykke Papir af Vejen.

— Et Stykke Papir? gentog hun og løftede Hovedet, hvem paastaar, jeg havde taget et Stykke Papir fra Bordet? Jeg mindes ikke at have gjort dette.

— Et Vidne har sværet at have set, hvorledes De bøjede Dem over Bordet, hvorpaa der laa ad-

skillige Papirer, medens et andet Vidne senere mødte Dem i Forhallen og lagde Mærke til, at De puttede et Papir i Lommen. Deraf fremgaar Berettigelsen af min Slutning, Frøken Leavenworth.

Det var et formeligt Angreb, og alles Øjne rettedes paa Eleonore for at se, hvorledes hun vilde tage det; men hendes stolte Læber dirrede ikke et Øjeblik.

— De har draget Slutningen, svarede hun koldt, det staar ligeledes til Dem at bevise Kendsgerningen.

Et saadant Svar havde ingen ventet, selv Dommeren var en Smule forvirret, han fattede sig dog snart og sagde:

— Frøken Leavenworth, jeg maa endnu en Gang bede Dem sige mig, om De har taget noget bort fra Bordet?

Hun rettede sig rank i Vejret.

— Jeg nægter at svare paa dette Spørgsmaal, sagde hun rolig.

— Tilgiv mig, vedblev han, men det er nødvendigt, at De gør det.

— Skulde der findes et mistænkeligt Papir i min Besiddelse, sagde hun, og et energisk Træk lej-

rede sig om hendes Mund, saa er det tids nok for mig at forklare, hvorledes jeg har faaet det.

Denne trodsige Vægring fik Dommeren til at studse.

— Forstaar De ogsaa, hvad man vil slutte af Deres Vægring.

Hun sænkede Hovedet og svarede:

— Ja, jeg er bange for det.

Gryce greb efter Gardinkvasten og legede med den med et Udtryk i Ansigtet, som om det hele kedede ham gudsjammerlig.

— Og De holder fast ved Deres Vægring? spurgte Dommeren.

Hun forsmaaede aldeles at svare paa dette, og Dommeren trængte ikke videre ind paa hende.

Det stod nu klart for alle, at Eleonore ikke alene var betænkt paa sit Forsvar, men at hun var sig sin Stilling klar og bevidst og var rustet til Kampen. Selv hendes Kusine, som hidtil havde bevaret den ydre Ro og Fatning, røbede en stærk, ubetvingelig Ophidselse. Det lod til, hun følte Forskellen ved selv at rejse en Sigtelse og at være Vidne til, hvorlunde denne kom aabent til Syne i alle de tilstedeværendes Ansigter.

— Frøken Leavenworth, begyndte Dommeren atter, ændrende sin Angrebsplan. De havde bestandig fri Adgang til Deres Onkels Værelser, ikke sandt?

— Ja vel.

— De vilde altsaa være i Stand til om Natten silde at træde ind i hans Værelse, gaa over Gulvet og stille Dem ved hans Side, uden at forstyrre ham saa meget, at han vendte Hovedet om imod Dem?

— Uden Tvivl, svarede hun, knugende Hænderne sammen.

— Nøglen til Bogværelset savnes, Frøken Leavenworth.

Hun gav ikke noget Svar paa dette.

— Det er vidnefast, at De før Mordets Opdagelse gik alene til Bogværelsets Dør; vil De meddele mig, om Nøglen den Gang sad i Laasen?

— Den sad ikke i Laasen.

— Er De vis paa det?

— Fuldkommen.

— Havde denne Nøgle maaske noget særligt ved sig i Størrelse eller Form?

Hun gjorde sig Umage for at dæmpe den pludselige Skræk, som dette Spørgsmaal voldte hende, lod sine Blikke vandre tilsyneladende ligegyldig hen over Tyendets Gruppe og mumlede omsider skælvende:

— Den var ganske vist lidt forskellig fra de andre.

— I hvilken Henseende?

— Grebet var brækket af.

— Ah, mine Herrer, Grebet var brækket af, bemærkede Dommeren, vendende sig til Juryen; De vilde altsaa kunne genkende den, Frøken Leavenworth, i Fald den blev Dem forevist?

Hun kastede et sky Blik paa ham, som ventede hun at se Nøglen i hans Haand, men da dette ikke var Tilfældet, saa fattede hun atter Mod og svarede ligegyldig:

— Det vilde jeg vel, min Herre.

— Godt, sagde han derpaa med en afskedigende Haandbevægelse; det er alt, mine Herrer, føjede han til, henvendt til Juryen, De har nu hørt de forskellige Forklaringer af Husets Beboere og —

I dette Øjeblik traadte Gryce sagte hen til ham og rørte ved hans Arm.

— Et lille Øjeblik, sagde han og hviskede Dommeren nogle Ord i Øret; derpaa traak han sig tilbage igen, stak højre Haand i Brystlommen og fæstede Blikket paa Lysekronen.

Jeg turde knap trække Vejret. Havde han gentaget for Dommeren de Ord, han tilfældigvis havde hørt oppe paa Gangen.

— Frøken Leavenworth, sagde Dommeren, atter vendende sig til hende, De har erklæret, at De ikke har været hos Deres Onkel i Aftes, at De overhovedet ikke havde betraadt hans Værelse; holder De fast paa dette Udsagn?

— Ja.

Han saa paa Gryce, der halede op af sin Lomme et stærkt tilsnavset Lommetørklæde.

— Det er besynderligt, vedblev Dommeren, at dette Dem tilhørende Lommetørklæde, som Hr. Gryce dér holder i sin Haand, fandtes i Morges i hint Værelse.

Medens Marys Ansigt udtrykte den dybeste Fortvivlelse, bed Eleonore Læberne fast sammen og svarede:

— Jeg kan ikke øjne noget paafaldende deri, jeg var i Morges i Værelset.

— Og lod det ligge dér?

Et Træk af Modløshed gled over hendes Ansigt, og hun svarede ikke.

— Saa snavset, som det her er? vedblev Dommeren.

— Jeg veed ikke af noget Snavs. Hvad er det? Lad mig se!

— Strax; dog først ønske vi at vide, hvorledes det er kommet ind i Deres Onkels Værelse.

— Det kan være sket paa mange forskjellige Maader. Det er maaske flere Dage siden, jeg har ladet det ligge der; jeg har jo fortalt Dem, at jeg ofte kommer i dette Værelse, men lad mig først og fremmest se, om det virkelig er mit Lommetørklæde, bad han og strakte Haanden ud.

— Det maa det vel være; thi man har sagt mig, at Deres Navnebogstaver ere broderede i Hjørnet, svarede Dommeren, medens Gryce rakte hende Tørklædet.

— Disse Smudspletter, udbrød hun forfærdet, de ser ud som —

— Som det de ere, fuldendte Dommeren. Dersom De nogen Sinde han renset en Pistol, saa maa De vide det, Frøken Leavenworth.

Med et Udtryk af dyb Væmmelse flængte hun Tørklædet fra sig og stirrede ufravendt paa det, da det laa paa Gulvet.

— Jeg veed ikke noget om dette, mine Herrer, sagde hun, det er rigtignok mit Lommetørklæde, men — hun fuldendte ikke Sætningen, men gentog kun: Jeg er virkelig uvidende om dette, mine Herrer!

Dermed var hendes Forhør sluttet.

Nu blev Kate, Kokkepigen, atter kaldt frem og spurgt, hvornaar hun sidst havde vasket Lommetørklædet.

— Dette Lommetørklæde? Ah, en eller anden Dag i denne Uge, stammede hun og saa paa sin Herskerinde med et Blik, der syntes at bede om Tilgivelse.

— Hvilken Dag?

— Jeg vilde ønske, jeg kunde forglemme det, Froken Eleonore, men det kan jeg ikke, det er det eneste Tørklæde af den Art i hele Huset; jeg har først vasket det i Forgaars.

— Hvornaar strøg De det?

— I Gaar Morges, kom det stammende over hendes Læber.

— Og hvornaar har De bragt det op paa Frøken Leavenworths Værelse?

Kokkepigen foer sig med Snippen af Forklædet over Øjnene.

— I Gaar Eftermiddags med det øvrige Linned, kort fø Aftensmaaltidet. Jeg kan virkelig ikke gøre noget for det, Frøken Eleonore, det er Sandhed!

Efter at Dommeren havde sendt Vidnet bort, vendte han sig atter til Eleonore med Spørgsmaalet, om hun havde noget at tilføje eller forklare i Henseende til dette Punkt.

Hun vred Hænderne i Taushed, rystede langsomt paa Hovedet og sank lydløst og besvimet om paa Stolen.

Under den nu følgende Bevægelse lagde jeg Mærke til, at Mary ikke kom Kusinen til Hjælp, men overlod dette til Molly og Kate.

Lidt efter kom hun saa meget til sig selv, at hun kunde gaa op paa sit Værelse. Da de to Piger fulgte hende op, lagde jeg Mærke til, at en høj Mand gik bag efter dem.

Herpaa indtraadte en pinlig Taushed; derefter rejste en af Nævningerne sig og foreslog at hæve

Mødet for i Dag. Dette lod til at stemme overens med Dommerens Ønske, thi han rejste sig og udsatte Sagen til den følgende Dag om Eftermiddagen Klokken 3 og opfordrede Juryen til at møde præcis.

Alle fjærnede sig, og faa Minutter efter var Salen tom paa nær Mary Leavenworth, Gryce og mig.

9. Kapitel.

En Opdagelse.

Mary Leavenworth, som havde holdt ud paa sin Plads til nu, gik, saa snart Salen rømmedes, hen i en Krog og overlod sig til Sorgen.

Da min Opmærksomhed rettedes paa Gryce, saa jeg ham sysselsat med at tælle Reglene paa sine Fingre.

Imidlertid, da jeg nærmede mig, lod han sine Hænder synke, maaske overbevist om, at han ikke havde flere end det sædvanlige Antal Regle, og hilste mig med et svagt Smil, hvilket i Betragtning af Omstændighederne var alt for betydningsfuldt, til at det kunde være behageligt

— Jeg har rigtignok ingen Ret til at dadle Dem, begyndte jeg og plantede mig op foran ham,

tvært imod, De havde Ret til at gøre, hvad De anſaa for det bedſte. Men hvor har De Deres Hjærte? Var hun ikke truet nok i Forvejen, ſelv uden Tilvejebringelſen af dette forbiſtrede Lommetørklæde? Er maaſke Fundet af dette, ſkønt det er ſværtet af Krudtſlam, et Bevis for, at hun har haft ſin Haand med i denne Mordhiſtorie?

— Hr. Raymond, ſvarede han, jeg har ſom Kriminaliſt og Opdager faaet det Hverv at underſøge denne Sag, og det er min Agt at gøre det!

— Det forſtaar ſig, ſkyndte jeg mig at ſvare, og jeg er den ſidſte, der ønſker at afholde Dem fra Deres Pligt, men De kan dog umulig for Alvor tro, at denne unge og fine Skabning paa nogen ſom helſt Maade kunde være indviklet i denne afſkyelige og unaturlige Forbrydelſe. Den blotte Paaſtand fra en anden kvindelig Perſons Side, at hun nærer Miſtanke, — burde ikke —

Dog her blev jeg afbrudt af Gryce.

— De ſtaar og ſnakker, medens Deres Opmærkſomhed burde være henvendt paa vigtigere Ting. Hin anden kvindelige Perſon — ſom De behager at kalde Ny Yorker Selſkabets ſkønneſte Pryd,

sidder dér, smæltet hen i Taarer; gaa hen og trøst hende.

Jeg saa forbauset paa ham og nølede med at efterkomme hans Opfordring, men da jeg mærkede, at han mente det alvorlig, saa gik jeg hen til Mary Leavenworth og satte mig ved hendes Side.

Hun græd, dog hendes Taarer flød langsomt og ligesom ubevidst, som havde Frygten overvældet hendes Kummer. Denne Frygt var altfor aabenbar, til at man kunde tvivle om dens Ægthed.

— Frøken Leavenworth, sagde jeg, ethvert Forsøg af en fremmed paa at ville trøste Dem i dette Tilfælde, vilde være bitter Haan; men De maa ikke glemme, at et Indiciebevis ikke er uanfægteligt.

Hun rettede sig i Vejret, som var hun bleven revet bort fra Randen af en Afgrund i yderste Øjeblik, og fæstede sit Blik paa mig.

— Nej, mumlede hun, et Indiciebevis er ikke uanfægteligt, men det ved Eleonore intet om. Hun er falden i en Snare — og hun knugede min Arm lidenskabelig — ak, tror De, at der er megen Fare? Vil man — Hun kunde ikke faa udtalt.

— Frøken Leavenworth, hviskede jeg med et

advarende Blik til den hemmelige Opdager, hvad mener De?

Hun fulgte hurtig mit Vink og forandrede sin Adfærd.

— Jeg forstaar ikke, hvad De mener, vedblev jeg i en ligegyldig Tone, naar De siger, at Deres Kusine er falden i en Snare.

— Jeg mener dermed, svarede hun fast, at hun har besvaret de hende i Salen forelagte Spørgsmaal vitterlig eller uvitterlig paa en Maade, saa enhver maatte tro, at hun vidste mere om den forfærdelige Begivenhed. Hun opfører sig, hviskede Mary, men ikke saa sagte, at det ikke kunde høres overalt i Værelset, som gjorde hun sig Umage for at skjule noget, men det er visselig ikke Tilfældet. Eleonore og jeg staa ikke paa nogen venskabelig Fod med hinanden, men intet i Verden vil kunne overbevise mig om, at hun veed mere om Mordet end jeg. Kunde ikke en — kunde ikke De sige hende, at hendes Opførsel er som beregnet paa at vække Mistanke, ja, at den allerede er vakt? Og forklar dernæst for hende, at et Indicie-Bevis ikke er absulut.

Jeg iagttog hende med ikke ringe Forbauselse; hvilken Skuespillerske var ikke denne Kvinde!

— De anmoder mig om at meddele hende det? svarede jeg. Var det ikke bedre, at De selv talte med hende?

— Eleonore og jeg havde liden eller slet ingen fortrolig Omgang med hinanden, svarede hun.

Det kunde jeg næppe tro; overhovedet laa der i hendes Adfærd overfor mig noget ubegribeligt. Da jeg ikke vidste, hvad jeg skulde svare, ytrede jeg:

— Det er galt nok, man maatte sige hende, at den lige Vej under alle Omstændigheder er den bedste.

Mary Leavenworth brast i Graad.

— Ak, hvor Skæbnen dog kan være grum! Ikke nok med, at den kære Onkel skulde ende paa en saa grusom Maade, men nu ogsaa min egen Kusine —

Jeg trykkede sagte hendes Arm, og det bragte hende atter til sig selv. Hun brød af og bed sig i Læben.

— Frøken Leavenworth, hviskede jeg, lad os haabe det bedste, jeg tror virkelig, at De ængstes

uden Grund. Hvis der ikke fremkommer noget nyt, er der næppe nogen Fare for Deres Kusine.

Jeg udtalte kun disse Ord for at faa at vide, hvad hun tænkte om Sagen, og jeg opnaaede min Hensigt.

— Noget nyt? Hvordan skulde der fremkomme noget nyt, da hun jo er uskyldig? Pludselig lod hun til at komme i Tanker om noget. Hr. Raymond, vedblev hun, vendende sig om til mig, saa hendes Klædebon strejfede mit Knæ, hvorfor har man ikke forelagt mig flere Spørgsmaal? Jeg havde kunnet godtgøre, at Eleonore ikke har sat sin Fod udenfor sit Værelse i Aftes.

— Det kunde De?

Hvad skulde jeg tænke om denne Pige?

— Ja! Mit Værelse er nærmere Trappen end hendes; for at komme ned, maatte hun gaa forbi min Dør, og det vilde jeg have hørt.

— Det er ikke absolut nødvendigt, svarede jeg bedrøvet; kan De fremføre andet Bevis for Deres Kusines Uskyldighed?

— Jeg vilde forklare alt, som kan tjene til hendes Redning.

Jeg foer sammen. Ja, denne Kvinde vilde nu lyve! Hun havde allerede løjet under Forhøret; jeg havde da været hende taknemlig, men nu indgød hun mig Afsky.

— Frøken Leavenworth, sagde jeg, intet Hensyn tør døve Samvittighedens Stemme!

— O, mumlede Mary Leavenworth med bævende Læber; hendes Barm bølgede hæftig og hun saa til Siden. Jeg mente ikke noget ondt dermed, føjede hun til efter en Pavse, De maa ikke tro slet om mig for det.

Inden jeg kunde svare noget derpaa, gik Døren op, og den Mand viste sig, som jeg havde set følge efter Eleonore.

— Hr. Gryce, sagde den ankommende og blev staaende i Døren, kan jeg tale et Ord med Dem?

— Hvad er der? spurgte denne og traadte hen til Manden.

Denne trak paa Skuldrene, og de to gik ud paa Gangen. De talte sagte sammen med Ryggen vendt imod den aabne Dør. Jeg vendte mig til Frøken Leavenworth. Hun var bleg, men fattet.

— Kommer han fra Eleonore? spurgte hun.

— Jeg veed ikke, men jeg er bange for det, svarede jeg. Kan De ikke tænke Dem, at Deres Kusine kunde have noget i sin Besiddelse, som hun gærne vilde skjule?

— Tror De da, at hun virkelig har noget at skjule?

— Jeg vil ikke ligefrem paastaa det; men der blev talt saa meget om et Stykke Papir —

— Man vil i Eleonores Besiddelse hverken finde et Papir eller noget andet, der kunde vække Mistanke, afbrød hun mig. Der existerer her i det hele taget ikke noget Dokument, der var vigtigt nok til at holde hemmeligt. Jeg havde faaet det at vide, eftersom jeg var min Onkels fortrolige.

— Men kunde Deres Kusine ikke gemme paa en Hemmelighed, som De ikke vidste noget om?

— Der gaves ingen Hemmeligheder imellem os, Hr. Raymond, og jeg kan ikke fatte Grunden til, at man lægger saa megen Vægt paa dette Papir. Min Onkel er uden Tvivl bleven myrdet af en Indbrudstyv. De kan da umulig anse en irsk Tjeners Paastand om, at alle Døre og Vinduer vare lukkede, for ufejlbar? Dersom De ikke deler min An-

skuelse, maa De søge om en eller anden sandsynlig Forklaring, og dersom De ikke vil gøre det for vor Familiecæres Skyld, nu vel — og derhos saa den smukke Pige paa mig med et Blik, der kunde røre en Sten — saa gør det for min Skyld!

I dette Øjeblik vendte Gryce tilbage til os

— Vil De have den Godhed at komme ud til os et Øjeblik, Hr. Raymond? sagde han.

Jeg var glad ved at komme ud af min pinlige Stilling og fulgte ham ud paa Gangen.

— Hvad er der sket? spurgte jeg.

— Vi har besluttet at drage Dem ind i vor Fortrolighed, hviskede Opdageren. Tillader De, Hr. Raymond — Hr. Fobbs.

Jeg bukkede for Betjenten og ventede spændt paa, hvad jeg vilde faa at høre.

— Det er en Sag af Vigtighed, begyndte Gryce, og jeg behøver vel ikke nok en Gang at minde Dem om, at vi betragte Dem som vor Tillidsmand i denne Sag.

— Det forstaar sig.

— Vil De saa begynde paa Deres Rapport, Fobbs.

Mandens Udseende forvandledes pludselig. Hans Ansigt antog et Udtryk af selvbevidst Vigtighed. Han lagde sin store Haand paa Brystet og begyndte:

— Bemyndiget af Hr. Gryce til at iagttage Frøken Eleonores Færd forlod jeg dette Værelse og fulgte efter hende og de to Piger, som ledsagede hende, til den unge Dames Værelse. Ankommen der —

— Ankommen der? afbrød Gryce.

— Paa hendes Værelse.

— Hvor ligger det?

— Lige ved Trappen.

— Det er ikke hendes Værelse, men bliv De kun ved.

— Ikke hendes Værelse? Naa, saa var det Kaminilden, hun opsøgte! raabte Jobbs og slog sig paa Knæet.

— Ilden?

— Undskyld, men jeg har gjort et Spring i Rapporten. Hun lod knap til at lægge Mærke til mig, skønt jeg var lige i Hælene paa hende, først da hun afskedigede Pigen ved Døren, blev hun mig

vaer. Først skænkede hun mig et harmfuldt Blik, som imidlertid hurtig veg for et Udtryk af taus Hengivelse.

Da jeg ikke vidste noget andet Middel til at olde Øje med hende, saa fulgte jeg hende ind i Værelset og tog Plads i en Krog. Hun fulgte mig med Øjnene, medens hun rastløs vandrede frem og tilbage. Pludselig standsede hun midt paa Gulvet og raabte:

— Giv mig et Glas Vand, hurtig! Karaflen staar paa Hjørnebordet der!

For at naa hen til Døren maatte jeg gaa bag om et Toiletspejl, som naaede næsten helt op til Loftet, og jeg nølede derfor.

Men hun vendte sig atter imod mig og saa paa mig med en saa rørende Bøn i de skønne Øjne — jeg tror, mine Herrer, afbrød han sig selv, ogsaa De vilde have skyndt Dem med at yde hende denne ringe Tjeneste.

— Godt! Bare videre! udbrød Gryce utaalmodig.

— Jeg tabte hende altsaa kun af Syne et Øjeblik, men det lod til at være nok for hende; thi da

jeg atter kom frem med Glassæt, laa hun paa Knæ fulde fem Skridt borte fra Stedet, hvor hun sidst stod, foran Kaminilden og samlede ved Bæltet paa en Maade, der strax overbeviste mig om, at hun havde noget skjult der, som hun vilde lade forsvinde. Jeg iagttog hende skarpt, da jeg rakte hende Glassæt, men hun stirrede som aandsfraværende ind i Flammerne, uden at tage Notits af mig. Hun gav mig Glassæt tilbage, efter kun at have nippet til det, og holdt Hænderne over Ilden.

— Det er koldt, mumlede hun, saa koldt! Og man skulde virkelig tro det, thi hun skælvede over hele Legemet.

Paa Kaminristen laa der kun nogle udbrændte Gløder, og da jeg atter saa hende samle i Kjolens Folder, blev jeg mistroisk, nærmede mig hende med sagte Fjed og saa over hendes Skulder. Jeg lagde da tydelig Mærke t l, at hun lod noget falde paa Kaminristen, som gav en klirrende Lyd fra sig. Jeg vilde lige træde til, da hun hurtig rejste sig, greb Kulskovlen og kastede hele Indholdet paa Ilden.

— Jeg maa have Ild, raabte hun.

— Paa denne Maade faar De det næppe til

at brænde, svarede jeg, idet jeg omhyggelig tog Kullene Stykke for Stykke og lagde dem i Kulkassen, indtil —

— Indtil? spurgte jeg, da jeg saa, hvorledes han og Grybe vexlede et betydningsfuldt Blik.

— Indtil jeg fandt dette her, fuldendte Fobbs, aabnede sin store Haand og viste mig en Nøgle med brækket Greb.

10. Kapitel.

Gryce modtager en ny Tilskyndelse.

For mig var dette en frygtelig Opdagelse; det var altsaa virkelig sandt: Den dejlige, elskværdige Eleonore var — — — Jeg formaaede ikke at fuldende Sætningen, ikke en Gang i mine egne Tanker.

— De ser overrasket ud, sagde Gryce, idet han nøjagtig betragtede Nøglen; der gives ikke nogen Kvinde, som uden Aarsag atter og atter skælver, rødmer, søger om Udflugter og falder i Afmagt, i Sædeleshed naar denne Kvinde er en Frøken Leavenworth.

— En Kvinde, der kan øve en slig Daad, vilde være den sidste til at sitre, søge om Udflugter og daane, svarede jeg; lad mig en Gang se Nøglen.

Han gav mig den med den Bemærkning:

— Det er just den, vi søge, derom kan der ikke være Tvivl.

Jeg gav Nøglen tilbage.

— Dersom hun forsikrer mig om sin Uskyldighed, saa vil jeg tro hende, svarede jeg.

Han saa meget forundret paa mig.

— De nærer fast Tillid til Kvindernes Oprigtighed, lo han; jeg haaber, De leve længe nok til at erfare, i hvor høj Grad Kvinderne ere værdige dertil.

Herpaa havde jeg intet Svar; der fulgte en kort Pause, som Gryce afbrød:

— Der er kun et at gøre; Fobbs, bed Frøken Leavenworth om at komme ned; men De maa ikke skræmme den unge Dame. I Modtagelsesværelset, føjede han til, da Betjenten gik.

Saa saare vi var alene, gjorde jeg Mine til at sætte mig ved Marys Side; dog Gryce holdt mig tilbage.

— Kom med mig og overvær Optrinet, hviskede han, Frøken Eleonore er der vist allerede.

Jeg nølede; men Udsigten til atter at kunne

iagttage den unge Pige, havde en uimodstaaelig Tiltrækning for mig. Jeg bad derfor Gryce at vente et Øjeblik og gik hen til Mary for at undskylde mig.

— Hvad er der sket? spurgte hun aandeløs.

— Ikke noget, som kunde forskrække Dem, fat Dem!

Dog Udtrykket i mit Ansigt røbede mig.

— Der er alligevel hændt noget! paastod hun.

— Deres Kusine kommer her ned.

— Her ind? spurgte hun og foer synlig sammen.

— Nej, i Modtagelsesværelset.

— Jeg kan ikke forstaa det! Alle Vegne lurer Rædslen, og ingen vil sige mig noget.

— Frøken Leavenworth, beroligede jeg hende, Gud give, der ikke hænder noget, som kunde ængste Dem. Men saa snart der forefalder noget, som De maa vide, skal jeg ikke tie.

Med et beroligende Blik tog jeg Afsked med den unge Dame, som i stum Fortvivlelse sank tilbage i Sofaen, medens jeg fulgte efter Gryce.

Vi var knap traadte ind i Modtagelsesværelset,

da Eleonore kom. Langsomt og i en stolt Holdning skred hun hen til os og bukkede let.

— Man har anmodet mig om at komme her ned, sagde hun, udelukkende henvendt til Gryce. I saa Fald beder jeg Dem at meddele mig Deres Ønsker strax, thi jeg er meget udmattet og trænger til Ro.

— Frøken Leavenworth, svarede Gryce, i det han gned sine Hænder og saa paa Dørgrebet, det gør mig ondt, at jeg maa være tvungen til at forstyrre Dem, men jeg vilde gærne vide —

— Hvordan jeg er kommen til denne Nøgle, som jeg lod falde i Asken, afbrød hun ham. Manden der saa det og har formodentlig sagt Dem det.

— De har gættet rigtig, Frøken Leavenworth.

— Jeg nægter at give Dem nogen som helst Oplysning i saa Henseende; jeg har ikke noget at sige om denne Genstand, uden det — her saa hun med et smærteligt, men alligevel modigt Blik paa Gryce — at Manden har Ret, naar han har fortalt Dem, at jeg gemte en Nøgle hosmig og forsøgte at lade den forsvinde i Kaminasken.

— Men —

Hun havde imidlertid allerede vendt sig imod Døren.

— Jeg maa bede om Undskyldning paa Grund af dette Svar, føjede hun til, men ingen Indvending fra Deres Side vilde være i Stand til at rokke min Beslutning; det vilde altsaa for Dem kun være Tidsspilde, hvis De vilde forsøge paa at overtale mig.

Hun kastede et flygtigt Blik paa mig og gik hen imod Døren.

Et Øjeblik stod Gryce og saa forbauset efter hende, derefter bukkede han ærbødig og ledsagede hende til Trappen.

Jeg var knap kommen til mig selv efter Overraskelsen, som dette uventede Optrin voldte mig, da jeg hørte hurtige Skridt i Forhallen, og Mary, blussende af Ophidselse og Angst, hurtig traadte hen til mig.

— Hvad er der? spurgte hun, hvad har Eleonore tilstaaet?

— Ak, svarede jeg, intet har hun tilstaaet, og det er netop Ulykken. Deres Kusine iagttager

over visse Ting en beklagelsesværdig Taushed; hun burde dog gøre sig klart, at hvis hun fremturer —

— Hvad vil der da ske? spurgte Mary forskrækket.

— Hun vilde paadrage sig store Ubehageligheder, hvis Følger kunde blive skæbnesvangre.

Et Sekund stirrede hun paa mig med et forfærdet, men vantro Udtryk, derpaa sank hun ned paa en Stol, bedækkede sit Ansigt med begge Hænder og stønnede:

— Ak, hvorfor lod man os ikke omkomme med dem, der gav os Livet.

— Min dyrebare Frøken trøstede jeg hende, der er ingen Grund til en saadan Fortvivlelse; Fremtiden ser nok mørk ud, men dette Mørke er ikke uigennemtrængeligt. Deres Kusine vil laane Øre til fornuftige Foreſtillinger og forklare —

Men Mary var døv for mine Ord, sprang op og raabte i en Tone af den højeste Ophidselse:

— Det er til at blive vanvittig over!

Jeg saa paa hende med voxende Forbauselse og troede endelig at forstaa hende. Hun var sig

bevidst, at hun havde hjulpet os paa Sporet, og at det var hende, der havde manet den sorte Sky frem over Kusinens Hoved.

Jeg forsøgte at berolige hende, men forgæves. Hun hensank i dybe Grublerier, ænsede mig lidet eller slet intet, saa at jeg følte mig overbevist om ikke at kunne gøre noget for hende, hvorfor jeg besluttede at gaa min Vej.

— Jeg beklager meget, at jeg maa forlade Dem, sagde jeg, uden at have kunnet yde Dem Trøst; tør jeg maaske sende Dem en, en Slægtning eller en Veninde? Det er alt for bedrøveligt for Dem at opholde Dem saa ene i dette Hus paa en saadan Tid.

— Tror De da, at jeg agter at blive her? svarede hun; ikke en Nat mere, jeg vilde dø! sagde hun gysende til.

— Det behøves heller ikke, lød en blid Stemme bag min Ryg.

Jeg vendte mig overrasket om og blev Gryce vaer, der aabenbart havde siddet længe. Han sad i en Lænestol ved Døren, med den ene Haand i Lommen, med den anden Haand strygende over Stol-

armen, og saa paa os med et Smil, der syntes at bede om Undskyldning for hans Paatrængenhed og syntes at forsikre, at han ikke havde luret af nogen uværdig Grund.

— Det skal altsammen blive ordentlig besørget, Frøken Leavenworth. De kan rolig gaa, hvorhen De vil.

Jeg ventede, at hun vilde vise hans Indblanding tilbage, men i Stedet for robede hun en vis Tilfredsstillelse over hans Nærværelse. Hun trak mig til Side og hviskede:

— De anser Hr. Gryce for en yderst duelig og skarpsindig Mand?

— Det maa han i det mindste være i den Stilling, han indtager, svarede jeg forsigtig; Øvrigheden nærer aabenbart stor Tillid til ham.

Mary traadte nu rask hen til Gryce.

— Min Herre, begyndte hun og saa bønlig paa ham, jeg hører, at De er en meget snild og erfaren Kriminalist, at De er i Stand til at pille den virkelig skyldige ud af en Mængde mistænkte, og at intet undgaar Deres skarpe Blik. Hvis dette forholder sig saadan, hav da Medlidenhed med to forældreløse Piger og brug deres berømte Skarpsin-

dighed til at opdage den skændige Morder. Det vilde være taabeligt af mig at lægge Skjul paa, at jeg meget vel føler, hvor mistænkelig min Kusine har gjort sig ved sine Udsagn, men jeg erklærer herved, at hun er lige saa uskyldig som jeg. Jeg beder Dem om at søge den skyldige andre Steder end her. Hun strakte bønfaldende Hænderne ud imod ham. En eller anden simpel Forbryder maa have gjort det; hjælp os at bringe dette Umenneske for Domstolen.

Hele Mary Leavenworths Holdning var saa rørende, at jeg saa paa Gryces Ansigt, hvorledes han undertrykkede sin Bevægelse, skønt hans Blik var rettet paa Kaffestellet, som han strax ved hendes Nærmelse havde fæstet sit Øje paa.

— De maa, De kan opspore Gerningsmanden, vedblev hun. Hanna, den forsvundne, maa vide alt. Søg efter hende, gør, hvad der staar i Deres Magt, hele min Rigdom staar til Deres Raadighed. Jeg udsætter en stor Belønning for den, der opdager Gerningsmanden.

Gryce rejste sig langsomt.

— Frøken Leavenworth, svarede han, og hans

Stemme bævede, Deres gribende Bønner vare ikke fornødne for at tilskynde mig til at gøre de største Anstrængelser for at opdage Gerningsmanden; den personlige Stolthed og Ærgærrigheden, som mit Kald indgyder mig, var tilstrækkelig til at spore min Nidkærhed i denne Sag. Hvad der staar i menneskelig Magt, vil jeg gøre, og hvis jeg efter 4 Ugers Forløb fra i Dag af regnet ikke kommer til Dem for at hente min Løn, saa er Ebenezer Gryce ikke den Mand, jeg hidtil har anset ham for at være.

— Og Eleonore?

— Vi ville ikke nævne Navne, svarede han med en venlig afværgende Haandbevægelse.

Nogle Minutter efter forlod jeg med Mary Leavenworth Huset, da hun havde udtalt Ønsket om, at jeg ledsagede hende til hendes Veninde, Fru Gilbert, hvor hun vilde tage foreløbigt Ophold.

Da vi kørte i Vognen, som Gryce havde besørget til os, lagde jeg Mærke til, at min Ledsagerske kastede et beklagende Blik bag sig, som følte hun Samvittighedsskrupler ved at lade sin Kusine i Stikken.

Men dette Udtryk skiftede hurtig, og det forekom mig, som spejdede hun opmærksomt omkring af Frygt for pludselig at møde et eller andet kendt Ansigt. Hun spejdede op og ned ad Gaden; hun kastede stjaalne Blik ind i Porte og Slipper, vi kørte forbi; hun foer sammen, naar der uventet traadte en Skikkelse frem paa Fortovet, og aandede ikke op, før vi havde Gaden bag os og bøjede ind i den 37te Gade. Først da vendte den naturlige Farve tilbage i hendes Ansigt, hun bøjede sig venlig over til mig og spurgte mig, om jeg ikke kunde laane hende en Blyant og et Stykke Papir.

Heldigvis havde jeg begge Dele hos mig og gav hende det, dog ikke uden at forundre mig over, hvorfor hun vilde skrive netop nu.

— Det er kun en kort Notits, som jeg ønsker at afsende, bemærkede hun, efter at hun rask havde skrevet nogle Linier paa Papiret. Vil De have den Godhed at lade Vognen holde, mens jeg skriver Adressen?

Jeg gjorde, som hun bød, og i næste Øjeblik var Bladet, som jeg havde revet ud af min Lommebog, lagt sammen, adresseret og klæbet til med Frimærke.

— Hvorfor venter Te ikke, til De kommer hjem i Deres nye Bopæl, hvor De kunde besørge dette i Ro og Mag?

— Det har Hastværk. Ser De ikke der paa Hjørnet en Brevkasse; vil De lade Kusken holde lidt.

— Vil De ikke lade mig besørge dette? spurgte jeg og strakte Haanden ud.

Men hun rystede paa Hovedet, og uden at vente paa min Hjælp, stødte hun Vogndøren op og hoppede ud paa Gaden. Selv da saa hun sig urolig om, før hun vovede at putte Brevet i Kassen. Men da hun havde gjort det, saa hun mere forhaabningsfuld og livlig ud end tilforn, og da vi lidt efter holdt foran hendes Venindes Bopæl, tog hun en næsten glad Afsked, rakte mig Haanden og bad mig se op til hende næste Dag og meddele hende Sagens Gang.

Hele Aftenen tilbragte jeg med nøjagtig at jævnføre Vidneforklaringerne med hinanden og at opstille en anden Theori end den om Eleonores Brøde. Jeg tog et Stykke Papir og skrev op Mistanke-Momenterne, som følger.

For det første: Hendes Uenighed med Onkelen, som Harwell havde udsagt.

For det andet: Den ene af Tjenestepigernes hemmelige Forsvinden fra Huset.

For det tredje: Sigtelsen fra hendes Kusine, som imidlertid kun Gryce og jeg havde hørt.

For det fjerde: Hendes Undflugter vedrørende det med Krudtslam bedækkede Lommetørklæde, som var blevet fundet paa Skuepladsen til Forbrydelsen.

For det femte: Hendes Vægring ved at udtale sig om Papiret, som hun havde taget fra Leavenworths Bord umiddelbart efter Ligets Bortfjærnelse.

For det sjette: Den i hendes Værge fundne Nøgle til Bogværelset.

— Det er en meget slem Fortegnelse! udbrød jeg, da jeg var færdig, men ikke des mindre skrev jeg paa den anden Side følgende forklarende Bemærkninger:

Til 1: Uenighed og Kævlerier mellem paarørende er ikke usædvanligt, og det er meget sjældent, at den Art Fremtoninger føre til Forbrydelser.

Til 2: Hannas Forsvinden peger ikke i nogen bestemt Retning.

Til 3: Marys private Anklage ophæves for en Del ved den offentlige Erklæring, at hun hver-

ken kender Gerningsmanden eller nærer nogen som helst Formodning i den Retning.

Til 4 og 5: Uskyldige gøre ofte under Indflydelse af Frygt Udflugter, der ere skikkede til at mistænkeliggøre.

Men Nøglen! Hvad skulde man sige til den? — Slet intet! Der var ikke noget at sige til den. Saa længe hun ikke fremkom med en fyldestgørende Forklaring over det Punkt, maatte Mistankens Skygge vedblive at hvile paa hende.

Dermed puttede jeg Papiret i Lommen og tog fat paa „Evening Express". Strax faldt mine Øjne paa følgende Meddelelse:

Et hemmelighedsfuldt Mord!

Hr. Leavenworth, den velbekendte Millionær, funden død i sit Værelse.

Intet Spor af Morderen.

Den frygtelige Forbrydelse øvet med en Pistol.

Overordentlige Omstændigheder ledsage Gerningen.

Ah! Det var i det mindste en Trøst; hun var

endnu ikke nævnt som mistænkt for Mordet. Men hvad kunde den kommende Dag ikke bringe?

Jeg tænkte paa Gryces udtryksfulde Blik, da han rakte mig hin Nøgle, og gyste.

— Hun maa være uskyldig! gentog jeg, og derefter spurgte jeg mig selv, hvilken Sikkerhed jeg da havde derfor. Ikkun hendes vidunderlig dejlige Ansigt. Mismodig lod jeg Bladet falde og gik ned ad Trappen i Forventning om at møde Telegrafbudet, som jeg ventede med en Depeche fra Hr. Veely. Han var der ogsaa. Jeg tog Telegrammet og aabnede det i Døren, det var fra Ejeren af Hotellet, hvor Veely boede, og lød:

„Washington, D. C.

Hr. Everett Raymond!

Hr. Veely syg i mit Hus, ikke vist Depechen, frygter for Følgerne. Skal ske snarest muligt.

Thomas Lowerthy."

Tankefuld gik jeg op paa mit Værelse. Hvorfor i Alverden følte jeg nu en vis Lettelse? Havde jeg ubevidst næret Frygt for, at min ældre Kollega

skulde komme og tage Affære? Hvem anden kendte de lønlige Traade i denne Familie bedre end han, hvem anden kunde bedre lede mig paa ret Spor? Var det muligt, at jeg, Everett Raymond, var bange for at erfare Sandheden i en Undersøgelsessag?

Nej, det skulde ingen sige mig paa!

Jeg tog mine Notitser op af Lommen igen, læste Dem endnu endnu en Gang nøjagtig igennem og skrev under Nr. 6 Ordet: Mistænkelig!

Der stod det, og ingen skulde sige om mig, at jeg lod mig blænde af et smukt Ansigt, saa jeg blev blind, hvor alle andre var seende.

Og desuagtet gentog jeg for mig selv Ordene: „Naar hun forsikrer mig om sin Uskyldighed, vil jeg tro hende!"

Saa fuldstændig ere vi Slaver af vore Tilbøjeligheder og Fordomme.

11. Kapitel.

Opraabet.

Morgenbladene bragte en udførlig Beretning om Mordet. Med feberagtig Hast gennemlæste jeg de forskellige Forhørsreferater fra den foregaaende Dag; men forgæves spejdede jeg efter det, som jeg frygtede mest, ikke en Antydning fandtes i Retning af en Mistanke mod den unge Dame. Hanna, hvis uforklarlige Forsvinden gjorde det stærkeste Indtryk, blev fremstillet som den formentlige medskyldige, maaske som den virkelige Gerningsmand. Ingen tænkte endnu paa Eleonore i Forbindelse med Mordet.

Slutningsscetningen i Times lød: „Opdagerne ere paa Spor efter Flygtningen", og i Herald fandtes følgende Kundgørelse:

„En stor Belønning betaler afdøde Horatio Leavenworths paarørende for enhver Meddelelse om en vis Hanna Chester, der er forsvunden fra Huset Nr. . . . i den femte Gade om Aftenen den 4. Marts. Den omtalte er Irlænderinde, omtrent 25 Aar gammel, og hendes Signalement: Figur slank; Haaret mørkebrunt med et rødligt Skær; Ansigtsfarve frisk; fine og veldannede Træk; Hænderne smaa, dog bære Fingrene Spor af Syning; Fødderne store og mindre velformede end Hænderne. Hun var klædt i en rød- og hvidtærnet Gingham Kjole og havde sandsynligvis et grønt uldent Tørklæde om Skuldrene. Særlige Kendetegn: Paa højre Haand et stort Ar efter et Brandsaar og nogle lette Kopar i den venstre Tinding."

Denne Kundgørelse gav mine Tanker en ny Retning. Sælsomt nok havde jeg hidtil kun tænkt meget lidt paa den forsvundne Pige, og dog beroede uden Tvivl alt paa hendes Forklaring. Jeg var derimod ikke enig med dem, der antog hende for medskyldig i Mordet, i saa Fald vilde hun have

taget alle sine Penge med sig; men en Ransagelse af hendes Kuffert havde godtgjort det modsatte.

Hvis hun imidlertid uventet havde truffet Morderen ved Arbejdet, hvor kunde hun saa stiltiende være flygtet ud af Huset uden at gøre Anskrig og vække Damerne, af hvilke den ene laa for aabne Døre. Det første, en uskyldig Pige plejer at gøre ved en slig Lejlighed, er at give et Skrig fra sig; men ingen har hørt en Lyd. Hvad skulde man tro? Var maaske Personen, som hun havde set i Færd med den mørke Gerning, hende personlig bekendt?

Da jeg ikke kunde komme til Bunds i Sagen med blotte Gisninger, lagde jeg Avisen fra mig og bandlyste alle yderlige Grublerier over den gaadefulde Sag, indtil der var tilvejebragt flere Kendsgerninger, hvorpaa man kunde bygge en Theori.

Dog hvem kan tøjle sine Tanker, naar et Æmne sysselsætter dem? Jeg maatte hele Morgenen tænke derpaa og naaede omsider til to Slutninger: Hanna Chester maatte findes, eller Eleonore maatte forklare, hvornaar og hvorledes hun var kommen i Besiddelse af Nøglen til Bogværelset.

Klokken to forlod jeg mit Kontor for at overvære Retsmødet, men blev opholdt under Vejs og

traadte først ind i Leavenworths Hus, da Dommerkendelsen var fældet. Det var en Skuffelse for mig, især da jeg gik glip af Lejligheden til at se Eleonore, som strax havde trukket sig tilbage til sit Værelse, da Juryen var gaaet.

Harwell var imidlertid til Stede, og af ham hørte jeg Kendelsens Ordlyd: „Død i Følge et af en ukendt Person affyret Pistolskud."

Dette Resultat var en stor Lettelse for mig, thi jeg havde ventet noget værre; hvad der mindst huede mig, var dog den Omstændighed, at Gryce og hans undergivne havde forladt Huset strax efter, at Kendelsen var afsagt. Den berømte Opdager var ikke den Mand, der opgav Vildt, og jeg formodede derfor, at Politiet ufortøvet havde givet sig i Lag med Opgaven.

Derfor følte jeg en vis Uro og var allerede i Færd med at opsøge Gryce i hans Bopæl for at spørge om hans Planer, da en pludselig Bevægelse ved Genboens Vindue vakte min Opmærksomhed, og da jeg saa derover, blev jeg Betjent Fobbs Ansigt vaer, som spejdede frem bag Gardinet.

Dette Syn overbeviste mig om, at min Formodning i Henseende til Gryce var rigtig; paa

samme Tid blev jeg opfyldt af Medlidenhed med den ulykkelige Pige, som ved Skæbnens Ugunst saa sig tvungen til alene at optage Kampen mod usynlige Magter.

Jeg gik derfor tilbage og skrev som Veelys Stedfortræder et Brev til hende, i hvilket jeg tilbød hende min Tjeneste i paakommende Tilfælde og meddelte hende, at jeg altid kunde træffes i min Bopæl mellem sex og otte om Aftenen.

Saa snart dette var besørget, begav jeg mig til Huset i den 37te Gade, hvor jeg havde forladt Frøken Mary den foregaaende Dag.

Jeg blev ført ind i et langt smalt Modtagelsesværelse og stod snart lige overfor Mary Leavenworth.

— O, udbrød hun og bød mig venlig Velkommen, jeg troede næsten, De havde glemt mig. Hvad nyt hjemme fra?

— En Kendelse paa Mord, Frøken Leavenworth. —

Hun svarede intet; dog læste jeg et Spørgsmaal i hendes Øje.

— Udøvet af en ukendt Haand.

Et Lettelsens Suk hævede hendes Bryst.

— Og de er nu alle borte? spurgte hun, dragende Vejret dybt.

— Jeg fandt kun Husets Folk der.

— Saa har vi altsaa ikke noget at frygte for?

— Jeg vil hverken krænke Dem eller forurolige Dem, svarede jeg, men jeg anser det for Deres Pligt, at De endnu i Aften vender tilbage til Deres Hjem.

— Hvorfor? stammede hun; er der en særlig Grund? Veed De da ikke, at det er mig en Umulighed at leve under Tag med Eleonore?

— Det veed jeg ikke, vil heller ikke vide det. Hun er Deres Kusine og voxet op med Dem som en Søster, derfor er det Deres Pligt ikke at forlade hende i Nødens Time. De vil dele min Anskuelse efter nærmere Overvejelse.

— Under de raadende Omstændigheder er en rolig Overvejelse umulig, svarede hun med Bitterhed.

Inden jeg imidlertid kunde svare, blev hun blød og spurgte mig, om jeg holdt fast paa, at hun maatte vende tilbage.

— I højere Grad end jeg kan sige Dem, forsikrede jeg.

Hun lod først til at ville givee fter, men der-

efter brast hun i Graad og forsikrede, at det var hende umuligt, og at det var grusomt af mig at kræve sligt.

— Tilgiv mig, sagde jeg fortrædelig, jeg har overskredet Grænserne for det tilladelige. Jeg skal ikke gøre det tiere; desuden har De sikkert mange Venner, som ikke ville staa tilbage med deres Raad.

— De Venner, som De taler om, svarede hun med Liv, vilde kun smigre mig og raade mig til det, jeg selv syntes bedst om. De alene har Mod til at befale, hvad De anser for Ret.

— Undskyld, indskød jeg, jeg befaler ikke, jeg beder kun.

Uden at svare noget derpaa gav hun sig til at vandre rastløs frem og tilbage i Værelset.

— De veed ikke, hvad De kræver, vedblev hun efter en Pavse, jeg er til Mode hjemme, som skulde jeg kvæles af Luften der. Imidlertid —. Men hvorfor kommer Eleonore ikke hid? brød hun pludselig af. Fru Gilbert tager gærne imod hende, og det kan let mages saadan, at vi ikke mødes.

— De glemmer, at der er en anden Pligt, som kalder Dem hjem. I Morgen Eftermiddag skal Deres Onkel jordfæstes.

— O, Gud ja! Stakkels Onkel!

— De er Herskerinde i Huset, vedblev jeg, det tilkommer Dem at føre Tilsyn med, at Deres Onkel, som har gjort saa meget for dem, faar en sømmelig Jordefærd.

— Det er sandt, mumlede hun. Jeg vil vise mig værdig til Deres gode Mening om mig og vil vende tilbage til min Kusine, Hr. Raymond.

— Vil Frøken Eleonore ogsaa faa en Trøsterinde i Dem i sin Nød? spurgte jeg, gribende hendes Haand.

— Jeg vil gøre min Pligt, svarede hun nølende.

Da jeg gik ned ad Trappen ud paa Gaden, mødte jeg en slank, moderne klædt, ung Mand, som jeg troede at have set under Forhørene — jeg ansaa ham for en af Gryces undergivne, — og jeg fortsatte min Vej ned ad Gaden. Min Forbauselse var ikke ringe, da jeg paa Hjørnet blev et Menneske vaer, der fixerede mig skarpt, medens han lod, som han ventede paa en Omnibus. Det var mig ubehageligt; jeg gik derfor lige hen til Manden og spurgte, om han havde opdaget nogen Lighed hos

mig med en anden Person, da han mønstrede mig saa paafaldende.

— Det veed jeg ikke noget om, lød Svaret.

Manden var en paafaldende Fremtoning; han havde ikke blot det ydre Præg af en fornem Herre, men han var en usædvanlig smuk Mand og elegant i sin Paaklædning.

Han hører aldeles bestemt ikke til Politiet, tænkte jeg ved mig selv; uden Tvivl kender han mig ikke og kan ikke interessere sig for min Sag; desuagtet glemmer jeg ham ikke saa let.

Den samme Aften Klokken otte kom en Opfordring fra Eleonore til mig, som blev bragt mig af Thomas.

„Kom! — o kom! Jeg —"

Her havde hun brudt af, som var Pennen falden hende ud af hendes rystende Haand.

12. Kapitel.

Molly aabnede Døren.

— De finder Frøken Eleonore i Modtagelsesværelset, sagde hun.

Opfyldt af en ubestemt Frygt ilede jeg til det mig betegnede Værelse. Den prægtige Hal, som jeg kom igennem, med det antike Mosaikgulv, de kunstneriske Træskærerier og Bronce-Ornamenterne stød i skarp Modsætning til det Sørgespil, som foregik her i Huset.

Jeg lagde Haanden paa Dørgrebet og lyttede; men alt var roligt. Langsomt aabnede jeg Døren, løftede den tunge Silkeportiere, der laa langt ud paa Gulvet og saa ind.

Hvilket Syn frembød sig ikke for mit Blik! Eleonore sad i Lyset af en eneste Gasflamme, hvis

svage Skær lige var tilstrækkeligt til at gøre den glinsende Atlask og det skinnende Marmor i dette Værelse synligt. Bleg som en Statue af Psyke, der stod oven over hende i Buevinduets Halvmørke, skøn som denne og næsten lige saa ubevægelig sad den unge Pige der, tilsyneladende følesløs for enhver Lyd, enhver Bevægelse, et trøstesløst Billede paa stum Fortvivlelse i Betragtning af en uundgaaelig Skæbne.

Overvældet af Indtrykket blev jeg staaende med Haanden om Dørforhænget; jeg var raadvild, om jeg skulde træde frem eller trække mig tilbage; da pludselig gik der en stærk Skælven gennem den ubevægelige Skikkelse, de stivnede Hænder løstes, det vilde Blik mildnedes. Med et Udraab af Tilfredshed sprang hun op og kom hen til mig.

— Frøken Leavenworth! raabte jeg, forskrækket over min egen Stemme.

Hun blev staaende og skjulte Ansigtet i sine Hænder, som om Verden og alt, hvad hun nu lige havde glemt, ved hendes Navns blotte Nævnelse atter stormede ind paa hende.

— Hvad er der sket? spurgte jeg.

Hendes Hænder sank slapt ned.

— Veed De ikke det? stønnede hun. Man begynder aabent at udtale, at jeg —

Hun var ikke i Stand til at sige mere.

— Læs, mumlede hun, pegende paa en Avis, der laa paa Gulvet.

Jeg bukkede mig og tog et Nummer af Evening Telegram op; et eneste Blik var nok til at overbevise mig om, hvad der her var Tale om. Der stod det med store tydelige Bogstaver:

Det Leavenworth'ske Mord.

De nyeste Afsløringer i denne hemmelighedsfulde Sag.

Et Medlem af den myrdedes Familie stærkt mistænkt for Gerningen.

Eleonore Leavenworths tidligere Liv.

Jeg var forberedt paa dette, just derpaa havde jeg belavet mig og desuagtet satte Virkeligheden mig i Skræk. Bladet faldt mig ud af Haanden, og saaledes stod jeg foran hende; jeg længtes efter at skue hendes Aasyn, og paa samme Tid var jeg bange derfor.

— Hvad skal dette betyde, gispede hun, hvad skal det betyde?

Hun saa paa mig med store, glansløse Øjne, som fandt hun det umuligt at fatte Meningen med denne Skændsel.

Jeg rystede paa Hovedet; jeg kunde ikke svare noget som helst.

— Sigte mig! mumlede hun, mig — mig! og hun slog sig for sit Bryst med den knyttede Haand, mig, der elskede den Plet af Jorden, hans Fod traadte paa, som vilde have kastet mit eget Legeme mellem ham og den dræbende Kugle, hvis jeg havde anet Gerningen! O! raabte hun dette er mere end Skændsel! Det er en Dolk, som man støder i mit Hjærte!

Greben paa det dybeste, men desuagtet besluttet paa ikke at røbe min Medfølelse, førend jeg var fuldkommen overbevist om hendes Brødefrihed, svarede jeg efter en Pause:

— Det lader til at overraske Dem i høj Grad, Frøken Leavenworth; har De da aldrig dannet dem en Forestilling om, hvad Deres haardnakkede Taushed i Henseende til visse Punkter maatte have til

Følge? Kender De den menneskelige Natur saa lidet, at De bilder Dem ind at kunne iagttage en saa paafaldende Taushed om visse betydningsfulde Punkter i en Forbrydelsessag uden at vække Mistanke hos Publikum, end sige da hos Politiet.

— Men —

Jeg vinkede afværgende med Haanden.

— Da De over for Dommeren nægtede at have taget et Stykke Papir i Deres Besiddelse, et mistænkeligt Stykke Papir; da De — føjede jeg til endnu skarpere — nægtede at forklare for Hr. Gryce, paa hvilken Maade De var kommen i Besiddelse af Nøglen —

Hun traadte hastig tilbage, og en hæftig Skræk lod til at bemægtige sig hende ved mine Ord.

— Stille! hviskede hun og saa sig ængstelig omkring, stundom føler jeg mig fristet til at tro, at Væggene have Øren, og Skyggerne lytte.

— Ah! indskød jeg, haaber De virkelig at kunne skjule for Verden, hvad de hemmelige Opdagere vide Besked med?

Hun svarede ikke.

— Frøken Leavenworth, vedblev jeg, jeg er bange for, at De intet Begreb har om den Stilling

som De befinder Dem i. Gør Dem engang Umage forat se paa Stillingen i et Lys, som en fordomsfri Person maa betragte den, i saa Fald vil De selv indse Nødvendigheden af at forklare —

— Men jeg kan ikke forklare noget! mumlede hun hæst.

— De kan ikke?

Var det nu Tonen i min Stemme eller det simple Ord selv, nok sagt, det var, som havde hun faaet et Slag i Ansigtet.

— O! udbrød hun tilbagevigende, ogsaa De tvivler paa mig! Jeg tænkte — jeg drømte, at jeg — pludselig bævede hele hendes Skikkelse. De har mistænkt mig fra første Færd — Skinnet er saa stærkt imod mig. Hun segnede om paa Stolen, overvældet af Skamfuldhed og Fortvivlelse. Ak, nu er jeg helt forladt!

Dette rørte mit Hjærte; jeg traadte hen til hende:

— Frøken Leavenworth, jeg er kunet Menneske, jeg kan ikke se Dem saa fortvivlet; sig mig, at De er uskyldig, og jeg tror Dem til Trods for Skinnet, som taler imod Dem.

Hun rejste sig og gik hen til mig.

— Kan nogen se mig i Øjet og sigte mig for en Brøde?

Da jeg rystede bedrøvet paa Hovedet, føjede hun hastig til:

— De kræver stærkere Bevis! Og som en skræmmet Hind ilede hun mod Døren. Følg med, kom! raabte hun, og et Glimt af Raadsikkerhed lyste i hendes Øje.

Ryslet, ophidset, fulgte jeg Eleonore ud i Hallen. Greben af en Sky, som jeg [illegible] ikke fattede, var jeg først ved Foden af Trappen, [illegible] hun allerede var oppe.

Jeg skyndte mig efter hende til den øvre Korridor og saa hende staa rank og stolt foran Døren ind til Onkelens Soveværelse.

— Kom! udbrød hun nok en Gang, men nu i en rolig og ærbødig Tone; derpaa aabnede hun Døren og traadte ind.

Jeg undertrykte Forbauselsen, som havde grebet mig, og fulgte langsomt efter.

Der var intet Lys i den dødes Værelse, men Gasflammen ved Enden af Gangen lyste der ind med et spøgelseagtigt Skær, og jeg saa Eleonore

knæle ved Sengen, med Hovedet bøjet over den dødes, sin Haand paa hans Bryst.

— De har sagt, at naar jeg forsikrede Dem om min Uskyldighed, vilde De tro mig, udbrød hun med løftet Haand, da jeg traadte ind, kom nu hid og se!

Hun lagde sin Kind mod sin døde Velgørers blege Pande, hun kyssede hans kolde Læber blidt, mildt, fortvivlet, derefter sprang hun op og raabte i en dæmpet, men dog gribende Tone:

— Kunde jeg gøre det, hvis jeg var skyldig? Vilde ikke Aandedrættet stivne paa mine Læber, Blodet fryse i mine Aarer, og Livet flygte fra mit Hjærte? De er dog selv Sønnen af en elsket og agtet Fader, kan De anse mig for en blodplettet Kvinde, naar jeg gør dette? Og atter faldt hun paa Knæ, slyngede Armene om det afsjælede Legeme og saa derhos paa mig med et Blik, som ingen Tunge kan beskrive, ingen Malers Pensel gengive.

— I gamle Dage, vedblev hun gik det Sagn, at Liget begyndte at bløde, naar Morderen kom i Berøring med det; hvad vilde der vel ske, dersom jeg, hans Datter, hans elskede, med Velgerninger overøste Barn, havde gjort det, hvad man sigter mi

for? Vilde ikke den skændede dødes Legeme kaste sit Dødningelin og støde mig tilbage?

Jeg var ude af Stand til at sige et Ord; over for et sligt Optrin mister Tungen sin Kraft.

— O, vedblev hun, saa sandt der er en Gud i Himlen, der elsker Retfærdigheden og hader Forbrydelsen, gid han da maa høre mig. Hvis jeg ved en Tanke eller en Handling med eller uden Forsæt har været Redskabet, der har lagt dette dyrebare Hoved paa Dødssengen, hvis blot en Skygge af Brøde hviler paa mit Hjærte, gid da hans Vrede ramme mig for al Verden. Gid min brødefulde Pande maa sænke sig paa den myrdede for aldrig at rejse sig mere!

En højtidelig Taushed fulgte paa dette Udbrud. Det bares mig for, som Verden stod stille for at lytte; derpaa hævede et langt Suk mit bævende Bryst; alle de undertrykte Følelser, ubilkaarlig Tilbedelse, grænseløs Interesse, usigelig Medlidenhed, Haab, Længsel, Kærlighed, som paa Trods af min Fornuft havde fundet Vejen til mit Hjærte, brød Lænkerne. Jeg bøjede mig over hende og tog hendes Haand i min.

— De anser mig altsaa ikke for brændemærket

af en Forbrydelse? Det kan De heller ikke mere! hviskede hun, og et Smil, som en Opblomstren af den indvortes Fred, gled over hendes Aasyn med en forklarende Virkning.

I Stedet for Svar lagde jeg hendes Haand, som hvilte i min, paa den dødes Bryst.

Langsomt og med Ynde bøjede hun Hovedet.

— Lad saa kun Kampen begynde! hviskede hun, her er idetmindste en, der tror paa mig, ihvor stærkt Skinnet er imod mig.

13. Kapitel.

Problemet.

Da vi kom neden under, var det første, mit Øje faldt paa, Mary, som stod midt i Stuen, indsvøbt i sin lange Kappe; hun var kommen, mens vi var borte, og ventede os med stolt løftet Hoved.

Da jeg nok kunde tænke mig, hvor pinligt dette Møde maatte være for begge Parter, vilde jeg trække mig tilbage; men der laa noget i Mary Leavenworths Holdning, der afholdt mig derfra. Jeg var opsat paa, ikke at lade Lejligheden glippe til et Forsoningsforsøg mellem de unge Damer, hilste paa Mary og sagde:

— Det er lykkedes Deres Kusine at fuldbringe det, som De selv saa meget ønsker, Frøken Leaven-

worth, hun har overbevist mig fuldstændig om sin Uskyldighed, og jeg er nu parat til i Forening med Hr. Gryce at opspore den virkelige Gerningsmand.

— Jeg havde troet, at det vilde være tilstrækkeligt for enhver at skue Eleonores Ansigt for at blive overbevist om hendes Uskyldighed. Ved disse Ord saa hun mig fast i Øjnene; jeg følte, hvorledes Blodet steg mig til Hovedet, og vilde svare noget; men hun kom mig i Forkøbet og sagde i en noget koldere Tone: Det er meget slemt for en ung Pige, der er opdragen i Luxus og Kærlighedens Skød, at skulle forsikre Verden om sin Uskyldighed i en stor Forbrydelse. Eleonore har min fulde Medfølelse!

Dermed skød hun med en rask Bevægelse Kaaben af Skuldrene og fæstede for første Gang Blikket paa sin Kusine.

Straxˌ gjorde Eleonore en Bevægelse, som vilde hun træde hen til hende, og jeg havde en ubestemt Følelse af, at dette Øjeblik var af en overordentlig stor Betydning for begge.

Det var et gribende Øjeblik at se de tvende

Kvinder, der hver for sig kunde staa Model til et idealt Kunstværk, staa overfor hinanden i aabenbart Fjendskab; det saa ud til, at der i begges Sjæl raasede en lidenskabelig Kamp.

Eleonore var den første, som genvandt Fatningen. Med et Hovmod, der stod i den skarpeste Modsætning til de nylig blidere Rørelser, traadte hun tilbage og udbrød:

— Der gives noget endnu bedre end Medfølelse, og det er Retfærdighed!

Dermed vendte hun sig om for at gaa.

— Jeg vil drøfte Sagen med Dem i Modtagelsesværelset, Hr. Raymond, føjede hun til.

Men Mary fulgte hurtig efter hende og trak hende tilbage.

— Nej, sagde hun, Du skal forhandle med mig; jeg har noget at sige Dig, Eleonore!

Dermed tog hun Plads midt i Værelset og ventede.

Jeg saa paa Eleonore, saa, at mit blivende Sted ikke var her, og fjærnede mig hurtig. Ti Minutter vandrede jeg op og ned ad Gulvet i Modtagelsesværelset, et Bytte for tusinde Gisninger og Tvivl.

Hvad var det for en Hemmelighed, der rugede over dette Hus? Hvad havde fremkaldt den fjendtlige Mistillid, som bestandig adskilte disse to Kusiner, medens de af Naturen syntes skabte til uadskillige Veninder og trofaste Kammerater?

Denne dybt indgroede Tvist stammede ikke fra i Gaar eller i Forgaars, ingen pludselig Flamme var i Stand til at udvikle en saadan Lidenskabens Glød som den, jeg i dette Øjeblik havde været ufrivillig Vidne til.

Man maatte gaa længere tilbage for at finde Grunden til en saa stor gensidig Mistillid.

Pludselig blev Dørforhænget revet til Side, og jeg hørte tydelig Marys Stemme:

— Efter det, der nu er forefaldet imellem os, kan vi umnlig længer blive boende under samme Tag, en af os maa i Morgen forlade dette Hus.

Højrød af Ophidselse og med gispende Aandedræt traadte hun ind i Hallen og nærmede sig mig. Saa snart hun imidlertid blev mig vaer, forandredes hele hendes Uddseende, hun strakte afværgende Haanden ud imod mig, al hendes Stolthed var som bortblæst, Hun fløj forbi mig og styrtede grædende op ad Trappen.

Jeg led endnu under Trykket, som ved denne pinlige Slutning af det sælsomme Optrin hvilte paa mig, da Portieren atter aabnedes, og Eleonore traadte ind i Værelset. Bleg, men rolig, røbede hun ingen Spor af Kampen, hun lige havde bestaaet, ikkun hendes Øjne saa lidt trætte ud.

I øvrigt var hun fuldstændig forandret, maaske som Følge af Bevidstheden om, at i det mindste et Menneskehjærte troede paa hende, eller havde Besøget hos den døde indgydt hende ny Udholdenhed og Taalmodighed — kort sagt, hun viste langt større Kraft end tilforn og forekom mig som et nyt Væsen, der nu traadte frem for mig som en hengiven, alvorlig og tilbageholdende Kvinde, som havde besluttet sig til at bære en ufortjent Skændsel, men lige saa bestemt vilde lade sine Omgivelser føle, at at det kun var Omstændighederne, der havde paatvunget hende denne Skændsel, at det var en Skæbnens Tilskikkelse, men ikke noget, der kunde nedtrykke hendes Aand eller plette hendes Sjæl. Hun lignede en Dronning, der bøjer sig for en raa Erobrers Vold, byder Armene frem til Lænkerne uden derfor at give noget bort af sin Værdighed.

Hun saa paa mig med et Blik, i hvilket spejledes et ubetvingeligt Mod, og sagde efter en lille Pause:

— Vil De være saa venlig at gøre fuldtud Rede for den Stilling, jeg er kommen i; lad mig vide alt paa en Gang; jeg er virkelig bange for, at jeg ikke har opfattet Situationen rigtig.

Jeg skyndte mig at efterkomme denne Opfordring. Jeg gav mig til at fremstille hele Sagen for hende, som den maatte tage sig ud for en fordomsfri, upartisk Person, dvælede ved de enkelte Grunde til Mistanke og paaviste, hvorledes det i nogle Henseender stod galt nok til med hende, medens disse Punkter maaske i hendes Øjne vare saare let forklarlige og af ringe Betydning; derefter forklarede jeg hende det mistænkelige i hendes Beslutning at tie og bad hende endelig om at betro sig til mig.

— Men jeg troede, De var tilfredsstillet med min Erklæring, svarede hun skælvende.

— Det er jeg ganske vist, men det er andre ikke, og jeg vil have, at hele Verden skal se paa Dem med mine Øjne.

— Det sker aldrig, er jeg bange for, svarede hun sørgmodig; Mistankens Finger glemmer aldrig Retningen, den en Gang har vist sig i, mit Navn er brændemærket for stedse.

— Og det vil De finde Dem i, medens et Ord fra Deres Side —

— Jeg tror ikke, at et Ord fra min Side vilde ændre Sagens Stilling nu for Tiden, mumlede hun.

Jeg maatte vende Blikket bort; Tanken om Fobbs, der skjulte sig bag Gardinerne i Huset paa den anden Side af Gaden, berørte min Erindring paa en smærtelig Maade.

— Naar det staar saa ilde til med mig, som De mener, vedblev hun, saa er der liden Sandsynlighed for, at Hr. Gryce vil lægge nogen Vægt paa mine Forklaringer.

— Hr. Gryce vilde meget gærne vide paa hvilken Maade De er kommen i Besiddelse af hin Nøgle, for at han derved maaske kan komme paa rette Spor.

Hun gav ikke noget Svar, og atter knugedes mit Bryst sammen:

— De burde dog give ham en Forklaring paa= stod jeg; og selv om De maaske kunde kaste Mis= tanke over en Person, som De vil beskytte —

Hun rejste sig, og en pludselig Rødme flammede paa hendes Kinder.

— Jeg vil ikke forraade til nogen, hvorledes Nøglen er kommet mig i Hænde, selv om det værste for mig skulde indtræde, og alle, som holde af mig, vilde tigge mig paa deres Knæ om at sige dem det, jeg gjorde det dog ikke!

Efter disse Ord satte hun sig atter med resolut Mine.

— Frøken Leavenworth, begyndte jeg paany efter en Pause, denne uigenkaldelige Beslutning at beskytte en anden Person paa Bekostning af Deres eget gode Navn, er uden Tvivl meget ædelmodig; men Deres Venner og enhver, der elsker Sandhed og Retfærdighed, kunde ikke finde sig i et saadant Offer.

— Min Herre! foer hun op.

— Dersom De ikke vil staa os bi, svarede jeg rolig, men bestemt, saa maa vi handle uden Deres Hjælp. Den Omstændighed, at De er en Adoptiv=

datter af Hr. Veelys bedste Ven, vilde i og for sig være Tilskyndelse nok for mig til at rense Deres Navn fra enhver Skygge; men efter Optrinet oppe i den dødes Værelse, efter den faste Overbevisning, som jeg derved har faaet ikke blot om Deres Uskyldighed, men ogsaa om Deres Afsky for Forbrydelsen og dens Følger, maatte jeg ikke være en Mand, om jeg ikke vilde ofre selv Deres Velvilje, idet jeg energisk forfølger Sagen.

— Hvad har De i Sinde at gøre? spurgte hun efter en længere, pinlig Taushed.

— At fjærne enhver Mistanke fra Dem for stedse, idet jeg opdager den virkelige Gerningsmand og brændemærker ham i Verdens Øjne.

— Jeg nærer Tvivl om, at dette vil lykkes Dem, Hr. Raymond; thi jeg tror ikke, at det kan være muligt at opdage en Forbryder, som ingen kender.

— En kender ham dog! svarede jeg med Vægt.

— Hvem?

— Hanna, den rømte, er indviet i forrige Nats Hemmeligheder, Frøken Leavenworth. Saa snart vi

faa fat i Hanna, har vi Personen, der kan betegne Deres Onkels Morder for os.

— Det er kun en Formodning, svarede hun; men jeg saa vel, at den af mig afskudte Pil havde ramt.

— Deres Kusine har udlovet en stor Belønning for Pigens Opdagelse, og der bliver søgt alle Vegne efter hende. Inden otte Dage har vi hende.

— Pigen kan ikke hjælpe mig, sagde hun sørgmodig.

— Gives der nogen eller noget, der kan hjælpe Dem? forskede jeg.

Hun vendte sig langsomt bort fra mig.

— Frøken Leavenworth, vedblev jeg indtrængende. De har ingen Broder, der kan staa ved Deres Side, ingen Moder, som kan lede Dem, og da der ikke findes nærmere og kærere Venner, der kunne tage sig af Dem, vil De da have saa megen Tillid til mig, at De vil svare mig paa et eneste Spørgsmaal?

— Hvad ønsker De at vide?

— Om De virkelig har taget det omtalte Papir fra Bordet i Bogværelset?

Hun svarede ikke strax, men saa tankefuldt ned for sig, overvejende baade Spørgsmaalet og Svaret. Endelig vendte hun sig om til mig og svarede:

— Naar jeg svarer Dem, saa sker dette i Fortrolighed; jeg har taget Papiret paa Bordet, Hr. Raymond.

— Jeg vil ikke spørge om, hvad Papiret indeholdt, vedblev jeg; men jeg beder Dem svare mig paa et endnu, er dette Papir i Behold?

Hun saa mig fast ind i Ansigtet og sagde:

— Nej!

Jeg var næppe i Stand til at skjule min Skuffelse.

— Frøken Leavenworth, tog jeg atter Ordet, det kan være, det er grusomt, naar jeg trænger mere ind paa Dem; men just fordi Faren for Dem er stor, maa jeg udsætte mig for at miste Deres Velvilje ved yderligere Spørgsmaal. Vil De nu ikke ogsaa meddele mig, hvad det var for en Støj, De hørte hin Nat, da De sad i Deres Værelse, før Harwell kom op, og Døren til Bogværelset gik?

Jeg var gaaet for vidt i min Iver, det lagde jeg strax Mærke til.

— Hr. Raymond, svarede hun, ledet af Ønsket om ikke at synes helt utaknemlig overfor Dem, har jeg svaret paa et af Deres Spørgsmaal i Tillid til Deres Taushed, mere kan jeg ikke gøre, og De maa give Afkald paa at faa mere at vide.

---

14. Kapitel.

Gryce i sin Bopæl.

Jeg mente ikke længere at kunne nære Tvivl om, at den Person, som hun var rede til at opofre sig for, maatte være en, for hvem hun tidligere havde næret en varm Tilbøjelighed. Ikkun Kærligheden eller den stærkeste Pligtfølelse, som fremvoxer af denne Følelse, hvad enten denne nu var levende eller udslukt, forekom mig at være en tilstrækkelig Bevæggrund for hendes Handlemaade. I hvor meget jeg stred imod, dukkede atter og atter et Navn frem for mig, Sekretær Harwells, hvis ejendommelige skiftende Adfærd og Opførsel samt hans aabenbart tvungne Selvbeherskelse havde været mig saa paafaldende.

Ikke saadan, at Eleonore havde givet mig An-

ledning til nogen Formodning i den Retning. James Harwell, en Skriver hos en forhenværende Tehandler, kunde ikke komme i Betragtning hos hende; men James Harwell, opflammet af Lidenskab for en saa smuk Kvinde som Eleonore, var en ganske anden Mand.

Dog imellem Mistanke og Bevis, hvilken Kløft var der ikke! At antage James Harwell for skyldig og dernæst at samle Bevismateriale nok til en Anklage imod ham, det var to forskjellige Ting. Jeg gøs urikaarlig tilbage for denne Opgave, inden jeg overhovedet var fast besluttet paa at give mig i Lag med den; ved nærmere Overvejelse forekom mig min Mistanke imod Harwell mere fremkaldt af en personlig Uvilje imod ham. Saafremt jeg havde kunnet lide Manden, vilde jeg maaske ikke have betragtet ham paa den Vis.

Eleonore maatte reddes under alle Omstændigheder.

Indtil langt ud paa Natten stod Eleonores Skikkelse for mit Øje, som hun knælede ved Sengen, med Haanden paa den dødes Bryst, medens hendes forklarede Aasyn var vendt mod Himlen, som hun paakaldte, samt Billedet af Mary, da hun en halv

Time senere harmfuldt flygtede bort fra Kusinen. Det var et dobbelt Syn af Lys og Mørke, som jeg ikke kunde bringe i nogen Samklang.

Jeg besluttede at opsøge Gryce næste Dag og gav mig paa Vej i den aarle Morgenstund til hans Bopæl.

Da jeg traadte ind i hans Stue, saa jeg hans brede Ryg bøjet over Skrivebordet.

— Er det Dem, udbrød han og vendte sig om, hvad forskaffer mig Æren af Deres Besøg. Han rejste sig derhos og lukkede Døren til en mægtig Ovn, der optog Midten af Værelset. En raakold Dag, ikke sandt?

— Ja, svarede jeg og iagttog ham med prøvende Blikke, om han var i et snaksomt Lune. Jeg har imidlertid liden Tid til at samtale med Dem om Vejret. Mordet —

— Det forstaar sig! afbrød han mig med Blikket hæftet paa Ildrageren. Det er en mislig Sag, men maaske De har bedre Rede derpaa; jeg ser, De har noget at fortælle mig.

— Ja, svarede jeg, skønt jeg ikke tror, det svarer til Deres Forventning. Hr. Gryce, vedblev jeg, idet jeg rykkede ham nærmere, siden jeg saa Dem

sidst, ere mine Anskuelser om et vist Punkt blevne til Overbevisning. Genstanden for Deres Mistanke er en uskyldig Kvinde.

Jeg havde troet at overraske ham med denne Erklæring, men deri tog jeg storlig fejl.

— Det er jo en ret behagelig Overbevisning, svarede han, og jeg bevidner Dem min Anerkendelse, Hr. Raymond.

Jeg undertrykte min Vrgrelse.

— Denne min Overbevisning er saa urokkelig, sagde jeg resolut for at ruske ham ud af hans Ligegyldighed, at jeg har opsøgt Dem for i Retfærdighedens og Menneskelighedens Navn at bede Dem standse med Efterforskninger i denne Retning, indtil vi har set os om efter et rigtigere Spor.

Han røbede ikke højere Grad af Nysgerrighed end tilforn.

— Virkelig! udbrød han, det er en mærkelig Bøn i Deres Mund.

Jeg lod mig imidlertid ikke afskrække.

— Hr. Gryce vedblev jeg, Eleonore Leavenworth er et alt for ædelt Væsen til, at man i denne kildne Sag tør blotte hende paa en Maade, der tilintetgør hendes Rygte; hvis De vil høre paa mig,

forsikrer jeg Dem for, at det ikke vil ang Dem.

Han smilte og lod sine Øjne vandre fra Ildrageren til Stolarmen, hvorpaa min Haand hvilte.

— Godt, sagde han, tal, jeg er lutter Øre.

Jeg tog min Lommebog med Notitserne frem og lagde den paa Bordet.

— Hvad? — Notitser? raabte han; det er en usikker Politik, betro aldrig Deres Planer til Papiret.

Jeg ænsede ikke Afbrydelsen og vedblev:

— Der er blevet budt mig en Lejlighed til at prøve og erkende Eleonores Væsen, som De ikke har haft, Hr. Gryce. Jeg har set hende i en Situation, som ingen skyldig vover at indtage, og min Overbevisning staar urokkelig fast, at baade hendes Hjærte og hendes Haand er ren for denne Forbrydelse. Lad være, at hun har Kendskab til nogle Omstændigheder ved Mordet, det nægter jeg ikke; Nøglen, som fandtes i hendes Besiddelse, retfærdiggør denne Formodning. Men skal en saa yndig Kvinde forfølges af en skændig Mistanke, fordi hun tilbageholder Oplysninger, som hun anser sig forpligtet til at fortie? Vi kan jo ogsaa naa vort

Maal ved Taalmodighed og Klogt uden hendes Meddelelser.

— Men, sagde Opdageren, selv om saa var, kan vi dog ikke skaffe Oplysninger uden at forfølge det eneste Spor, som er givet os.

— De faar aldrig at vide, hvad De ønsker at vide, hvis De forfølger et Spor, som Eleonore har angivet.

Han trak Øjenbrynene sammen, men sagde ingen Ting.

— Frøken Eleonore staar under Indflydelse af et Menneske, der kender hendes Højsindethed, hendes Fasthed og maaske ogsaa Styrken i hendes Kærlighed. Lad os søge efter ham, der har denne Magt over hende, og vi har Manden, som vi behøver.

— Hm! var den eneste Lyd, som kom frem fra Gryces sammenpressede Læber.

Jeg opgav dog ikke Haabet om at faa ham til at tale og ventede derfor.

— De nærer altsaa en bestemt Mistanke? bemærkede han skødesløst.

— Jeg nævner ingen Navne, svarede jeg; alt, hvad jeg forlanger, er Henstand.

— De agter saaledes at gøre denne Sag til Deres personlige Anliggende?

— Ja vist.

Opdageren fløjtede sagte frem for sig.

— Tør jeg spørge, sagde han omsider, om De vil handle ganske paa egen Haand, eller om De maaske ikke forsmaar en duelig Medhjælpers Bistand?

— Jeg ønsker intet bedre end at have Dem til Kollega.

Han lo spottende.

— De føler Dem vel temmelig sikker? spurgte han.

— Hvad Frøken Leavenworth vedrører, ja!

Svaret lod til at behage ham.

— Lad mig da høre, hvad De først har Sinde at gøre?

Jeg tav; thi jeg havde endnu ikke fattet nogen fast Plan.

— Det forekommer mig, vedblev han, at De som Dilettant i saadanne Ting paatager Dem en altfor vanskelig Opgave. Det vilde være bedre, Hr. Raymond, om De overlod den til mig.

— Men, indskød jeg, jeg vilde gærne —

— Imidlertid, afbrød han mig, vilde et Vink fra Dem nu og da være mig velkommen. Jeg er aldeles ikke nogen Egoist, hører ogsaa gærne andres Meninger. Det vilde saaledes nu være mig særdeles behageligt, hvis De vilde være saa god at fortælle mig alt, hvad De har set og hørt af nyt i Sagen.

Glad ved at finde ham saa tilgængelig, spurgte jeg mig selv, hvad jeg egentlig havde at fortælle, og jeg maatte tilstaa, at det i Grunden ikke var noget væsentligt; jeg maatte imidlertid rykke ud med det.

— Jeg har kun lidet at meddele, begyndte jeg. Det drejer sig overhovedet mere om Anskuelser end om Kendsgerninger. Jeg er imidlertid overbevist om, at Eleonore hverken har øvet Forbrydelsen eller haft nogen Anelse om den før Tiden. Paa den anden Side er jeg overbevist om, at hun i det mindste aner den virkelige Gerningsmand, og at hun af en eller anden Grund anser det som en hellig Pligt at beskytte Morderen, selv med Fare for sin egen Sikkerhed. Med denne Antagelse som Støtte turde det maaske ikke falde Dem og mig vanskeligt at opspore

den søgte Person; havde man bare noget mere Kendskab til Familieforholdene —

— Altsaa veed De ikke noget om Leavenworths Familiehemmeligheder?

— Intet.

— De veed ikke en Gang, om Pigerne ere forlovede eller have Tilbedere?

— Ikke det fjerneste, svarede jeg, slaaet af, at han havde udtalt mine lønligste Tanker.

Han tav et Øjeblik.

— Hr. Raymond, tog han omsider atter fat, har De noget Begreb om, hvilke Vanskeligheder en Opdager har at kæmpe med? De forestiller Dem maaske, at jeg vilde være i Stand til at bevæge mig i alle Samfundsklasser; men De tager feil. Det volder mig for Exempel store Vanskeligheder at spille en Herre af den fornemme Verden; jeg bliver hurtig opdaget.

Til Trods for Bekymringerne, som pinte mig, kunde jeg ikke dy mig for at smile.

— De er derimod en født Verdensmand. De kan sikkert opbyde en Dame til Dans uden at rødme, ikke sandt? spøgte han.

— Naa ja, jeg haaber —

— Det kan jeg ikke. Det generer aldeles ikke mig at træde ind i et Hus og gøre min Opvartning for dets Herskerinde, selv om hun er nok saa fin Dame, saa saare jeg har en Arrestbefaling i Lommen eller en anden Embedsforretning med hende, men gælder det at møde i Glacehandsker eller med et Glas Champagne i Haanden at svare paa en Skaal — saa er jeg ikke en sur Sild værd. Han foer sig med begge Hænder gennem Haaret og fixerede min Spasereſtok. Det er imidlertid Tilfældet med hele vort Korps, tilføjede han; trænge vi til en fin Herre, saa finde vi ham ikke i vor Midte, men maa søge efter ham uden for vore Kaldsfællers Kreds.

Jeg begyndte at ane, hvor han vilde hen, men tav fremdeles.

— Kender De en Herre ved Navn Clavering, spurgte han med et, der for Tiden boer i „Hofmanns-Hus"?

— Ikke saa vidt jeg veed.

— Han er en fint dannet Mand; har De noget imod at gøre hans Bekendtskab?

Jeg fulgte Gryces Exempel og fixerede Kaminranden.

— Jeg kan ikke svare Dem, før jeg faar nærmere Forklaring, ytrede jeg omsider.

— Der er ikke noget at forklare, svarede han; Henry Clavering boer, som sagt, i „Hofmanns-Hus". Han er en fremmed her i Byen, uden at være fremmed; han morer sig, spaserer og kører ud, men gør ingen Visitter; han beundrer Damerne, uden at nærme sig dem — kort sagt, han er en Mand, som det nok kunde lønne sig at gøre Bekendtskab med. Da han imidlertid er stolt og nærer den gamle Verdens Fordomme mod Amerikanernes Frejdighed og dristige Væsen, saa vilde jeg være lige saa lidt i Stand til at nærme mig ham, som til at nærme mig Kejseren af Tyskland.

— Og De ønsker —

— Han vilde være en prægtig Kammerat for en ung, stræbsom Sagfører af god Familie og ulastelig Karakter; jeg forsikrer Dem for, at De vil sande, at det nok er Umagen værd at gøre hans Bekendtskab.

— Men —

— Indfør ham ogsaa i Deres Familie; søg at vinde hans Fortroligheg og derefter —

— Hr. Gryce, afbrød jeg ham hæftig; jeg

indlader mig aldrig paa at snige mig ind i en Mands Fortrolighed for bagefter at forraade ham til Politiet.

— Men det er uomgængelig fornødent for Deres Planer at stifte Henry Claverings Bekendtskab, svarede han tørt.

— O, svarede jeg, og da gik der et Lys op for mig, han staar altsaa i en eller anden Forbindelse med vor Sag?

Gryce glattede omhyggelig sit Frakkeærme.

— Jeg veed ikke, om det just er nødvendigt for Dem at forraade ham — men har De noget imod at stifte hans Bekendtskab?

— Nej.

— Heller ikke imod at underholde Dem med ham, naar De finder Behag i hans Selskab?

— Nej.

— Heller ikke, naar De i Samtalens Løb skulde støde paa noget, der kunde tjene Dem som Hjælpemiddel i Deres Bestræbelser for at redde Eleonore?

Det „Nej", som jeg den Gang sagde, lød mindre bestemt; en Spions Rolle i dette Dramas videre Udvikling var det sidste, jeg vilde spille.

— Naa, vedblev han, uden at ænse den nølende Tone i mit Svar, saa raader jeg Dem til at opslaa Deres Kvarter strax i Dag i „Hofmanns-Hus".

— Jeg tror ikke, det vilde være hensigtsmæssigt, svarede jeg; hvis jeg ikke tager fejl, har jeg allerede set og talt med denne Herre.

— Hvor?

— Sig mig først, hvordan han ser ud.

— Han er høj og slank, har en rank, stolt Holdning, et behageligt Ansigt, mørk Hud, brunt, lidt graasprængt Haar, et gennemtrængende Blik og en Verdensmands Væsen.

— Jeg har Grund til at formode, at jeg allerede har set ham, og jeg fortalte ham med faa Ord hvor og hvornaar.

— Hm! bemærkede Gryce, han interesserede sig aabenbart lige saa meget for Dem, som vi for ham. Skade, at De allerede har talt med ham og maaske gjort et ugunstigt Indtryk paa ham; for os beror alting paa, at han ikke fatter Mistanke imod Dem.

Han rejste sig og vandrede op og ned ad Gulvet.

— Vi maa gaa langsomt og varsomt frem, vedblev han efter en Pause. Gaa en Gang ind i Læseværelset i „Hoffmanns-Hus", te Dem, som De i Virkeligheden er, maaske hænder det, at De der taler med Mænd af Anseelse og Betydning — Resten gaar saa af sig selv.

— Hvis jeg imidlertid tager fejl, og Manden, som jeg talte med paa Gadehjørnet, ikke var Clavering?

— Det vilde forbause mig i meget høj Grad, svarede Opdageren.

— Hr. Gryce, sagde jeg efter en kort Pause; jeg har endnu noget at tale med Dem om en anden Person.

— Saa, svarede han, idet han vendte sig om, saa jeg kun saa hans brede Ryg, hvem kan det være?

— Hvem anden end — Per stoppede jeg. Havde jeg Ret til at mistænkeliggøre en Mand, som jeg ikke havde Spor af Beviser imod? Undskyld, føjede jeg til, men jeg tror, det er bedre, jeg følger min første Indskydelse og ikke nævner Navne.

— Harwell, sagde han ligesom hen i Vejret.

Den hurtige Rødme, som gled over mit Ansigt, var en taus Indrømmelse.

— Jeg indser ikke Grunden til, at vi ikke skulde tale om ham, føjede han til, det vil sige, hvis vi kan have Udbytte deraf. Anser De hans Vidneforklaring for sanddru?

— Intet af hans Udsagn er blevet gendrevet. Det er et mærkeligt Menneske.

— Det er jeg ogsaa, svarede Opdageren rolig.

Jeg følte mig en Smule stødt, og da jeg dog ikke vilde kunne klare mig over for ham, tog jeg min Hat fra Bordet for at sige Farvel. Men i det samme kom jeg i Tanker om Hanne og spurgte, om der endnu ikke var kommet Meddelelser om hende.

Det lod, som kæmpede han med sig selv og nølede saa længe, at jeg allerede troede, han vægrede sig ved at drage mig helt ind i sin Fortrolighed, men derefter udbrød han ærgerlig:

— Det er, som om Fanden havde en Finger med i Spillet. Hvis Jorden havde aabnet sig og slugt Pigen, kunde hun ikke være forsvunden mere sporløst; jeg har sendt en hel Hærskare af Betjente ud til alle Verdens Kanter, ikke at tale om den høje Interesse, som det store Publikum tager i Sa-

gen, men hidindtil har man ikke kunnet opdage det mindste om hendes Opholdssted; jeg frygter for, at man en skøn Dag fisker hendes Lig op af Floden.

— Alt beror paa denne Piges Udsagn, bemærkede jeg.

— Hvad siger Frøken Leavenworth om dette?

— Hun siger, at Pigen kan ikke hjælpe hende.

Jeg troede, han vilde være forbauset over mit Svar; men dette var ingenlunde Tilfældet.

— Hun maa under alle Omstændigheder findes, sagde han, og selv om jeg skulde udsende „Snushane".

— Snushane?

— Er en af mine Agenter, som vi har givet dette Øgenavn paa Grund af hans uovertræffelige Sporsans.

Da jeg atter vendte mig for at gaa, føjede han til:

— Saa snart Testamentets Indhold er bekendt, kom saa igen.

Testamentet! Det havde jeg rent glemt!

---

15. Kapitel.

Henry Clavering.

Jeg var til Stede ved Leavenworths Jordefærd, men saa ikke noget til Damerne hverken før eller efter Højtideligheden. Ikkun med Hr. Harwell havde jeg en kort Samtale, som ganske vist ikke bragte noget nyt, men som gav mig en hel Del at tænke paa.

Han spurgte mig nemlig, om jeg havde læst Referatet i „Evening Telegram", og da jeg bekræftede dette, saa han paa mig med et saa sorgfuldt Blik, at jeg spurgte ham, hvorledes denne skrækkelige Sigtelse kunde være kommen ind i Bladet, en Sigtelse mod en ung Dame af den fineste Opdragelse og med pletfrit Rygte.

Hans Svar overraskede mig.

— Den skyldige skal ved Samvittighedsnag twinges til at melde sig, erklærede han.

Det var en paafaldende Bemærkning for en, der ikke vidste noget om Morderen og dennes Karakter, som han paastod, og jeg havde gærne fortsat vor Samtale, men Sekretæren var en ordknap Mand og trak sig hurtig tilbage.

Jeg besluttede nu hurtigst muligt at gøre mig bekendt med Hr. Clavering, maaske var denne i Stand til at sprede Lys i de to unge Damers hemmelige Historie.

Om Aftenen modtog jeg en Billet fra min Kompagnon Beely, som rigtignok var kommen tilbage fra sin Rejse, men dog var saa lidende, at han ikke troede sig stærk nok til at drøfte en saa smærtelig Begivenhed som Hr. Leavenworths Død. Jeg forefandt endvidere et Par Linjer fra Eleonore, som meddelte mig sin Adresse og samtidig bad mig kun at opsøge hende, naar jeg havde noget vigtigt at meddele hende, da hun var altfor syg til at kunne modtage nogen. Denne Efterretning bedrøvede mig meget. Syg, alene og i et fremmed Hus, hvor sørgel gt!

Dagen efter gik jeg ind paa Gæstgivergaarden „Hoffmannshus" og tog Plads i Læseværelset.

Jeg havde kun siddet der faa Øieblikke, da en Herre traadte ind, hvem jeg strax genkendte som den, jeg havde talt med paa Gadehjørnet forleden. Ogsaa han lod til at genkende mig, thi han blev øjensynlig forlegen ved Synet af mig, sattede sig dog hurtig, greb en Avis og lod snart til at være fordybet i Læsningen, skønt jeg følte, at hans smukke sorte Øjne mønstrede mine Træk, hele mit Ydre og enhver af mine Bevægelser med en Interesse, som forbausede mig og berørte mig ubehagelig.

Da jeg ansaa det for uklogt at gengælde denne Mønstring, rejste jeg mig, hilste paa en gammel Ven, der sad ved et andet Bord og indlod mig i en flygtig Samtale med ham, under hvilken jeg greb Lejligheden til at spørge, hvem den fremmede var.

Dick Furbish færdedes meget i Selskabslivet og kendte mange Mennesker.

— Hans Navn er Clavering, han kommer fra London, svarede han; mere veed jeg ikke om ham, skønt man møder ham overalt. Hidtil er han ikke

ndført i Selskabslivet; maaske mangler han Anbefaling.

— Er han en dannet Mand?

— Fra Top til Taa.

— Omgaas De ham?

— Kun lidt; vi tale et Par Ord med hinanden, naar vi træffes — det er det hele.

Lidt efter gik jeg. Da jeg atter befandt mig i Trængslen paa Broadway, undrede jeg mig over, hvor lidet jeg havde bragt i Erfaring. At denne ubekendte Herre fra London, som kom alle Vegne, kunde staa i nogen som helst Forbindelse med vor Sag, forekom mig ikke blot usandsynligt, men taabeligt, og for første Gang følte jeg mig fristet til at nære Tvivl om Gryces Skarpsindighed.

Den følgende Dag gentog jeg mit Besøg, men uden bedre Resultat. Clavering kom ind i Læseværelset, men kun for strax at forlade det, saa snart han blev mig vaer, og jeg forstod, at det ikke var saa lige til at knytte Bekendtskab med den Mand.

For at holde mig skadesløs for dette Vanheld gjorde jeg om Aftenen Mary Leavenworth min Opvartning.

Hun modtog mig med næsten søsterlig Hjærtelighed.

— Ah! udbrød hun, efter at hun havde forestillet mig for en ældre Dame, formodentlig en Veninde af Familien, De kommer vist for at sige mig, at Hanne er funden, ikke sandt?

Bedrøvet over at skulde volde hende Skuffelse, rystede jeg paa Hovedet.

— Nej, svarede jeg, endnu ikke.

— Men Hr. Gryce var her i Dag og mente at finde Pigen inden 24 Timer.

— Hr. Gryce var her?

— Ja, han kom for at fortælle mig om Sagen. Desværre gaar det ikke særdeles hurtig, lagde hun bedrøvet til.

— Det kunde De næppe vente, svarede jeg; De maa ikke tabe Modet saa hurtig.

— Jeg kan ikke gøre for det; enhver Dag, enhver Time, som jeg henlever i denne Uvished, knuger mig med Centnerlast. Hun lagde den skælvende Haand paa sit Bryst. Jeg vilde sætte hele Verden i Bevægelse, hvis det var muligt, jeg vilde vende enhver Sten, jeg —

— Hvad vilde De gøre? spurgte jeg, da hun pludselig brød af.

— O, jeg veed ikke! udbrød hun, idet hun skiftede Adfærd, maaske ingen Ting. Og inden jeg kunde svare noget, spurgte hun mig: Har De set Eleonore i Dag.

Jeg benægtede.

Hun lod ikke til at være tilfreds dermed, men ventede, til hendes Veninde havde forladt Værelset, inden hun spurgte videre Derefter spurgte hun med et alvorligt Blik, om jeg vidste, hvordan det var med Eleonores Sundhedstilstand.

— Ikke godt, er jeg bange for.

— Det er tungt for mig, at Eleonore ikke kan være i min Nærhed mumlede hun, jeg indrømmer villig, vedblev hun, da hun saa mit vantro Blik, at jeg var den første, der foreslog en Adskillelse, ikke desto mindre falder det mig tungt.

— Mindre tungt end Deres Kusine, svarede jeg.

— Mener De? Fordi hun er forholdsvis fattigere end jeg? Ak, lagde hun straks til, kunde jeg bare overtale Eleonore til at dele min Rigdom med

mig, jeg vilde gærne afstaa Halvdelen af, hvad jeg har faaet, men jeg er bange for, at hun aldrig vil bekvemme sig til at modtage noget.

– – Under de herskende Forhold var det ogsaa klogere, ikke at gøre det.

— Ganske vist, svarede Mary, og dog vilde det forskaffe mig en stor Lettelse. Denne Formue, som pludselig dumper ned i mit Stød, knuger mig som en Mare. Da i Dag Testamentet blev oplæst, som gør mig til Ejer af en saadan Rigdom, bares det mig for, som sænkedes der ned over mig et blodplettet Ligklæde. Hvor ganske anderledes var mine Følelser, naar jeg fordum saa denne Dag i Møde. Thi, Hr. Raymond, vedblev hun hæftig, ihvor stygt det kan synes, min Opdragelse medførte, at jeg ventede paa denne Stund med Stolthed, om ikke med Længsel; Guldet havde saa stor Værdi i min lille Verden. Dermed vil jeg ikke skyde Skylden paa nogen anden, allermindst paa min Onkel; men fra den Dag af, da han for tolv Aar siden for første Gang tog mig paa sit Skød og udbrød: „Den lyshaarede skal være min Arving, hende synes jeg bedst om!" er jeg bleven forkælet; man kaldte mig den lille

Prinsesse og Onkels Kæledægge, saa det er et helt Mirakel, at jeg ikke er bleven en topmaalt Egoist. Desuagtet har det bestandig staaet klart for mig, at det kun var et Lune af Onkel at foretrække mig for min Kusine, en Forskel, som var aldeles uberettiget i Betragtning af Eleonores Skønhed, Hjærtensgodhed og Dannelse.

Her gjorde hun en Pause og dæmpede en Hulken. Medens hendes Blik skottede til mit Ansigt, hviskede hun atter med bedende Stemme:

— Jeg har mange Fejl, dog kunne disse paa en vis Maade, som De ser, forklares og undskyldes, da man overseer Stoltheden, Forfængeligheden og Selvsygen hos den muntre, unge Arving. Ak! udbrød hun, Pengene gør ikke lykkelig; gærne gav jeg min store Arvelod bort, hvis — men det er urigtigt af mig at overøse Dem med mine Følelser og Udbrud. Jeg beder Dem, Hr. Raymond, glem, hvad jeg har sagt, betragt det som en Klage af en ulykkelig, dybt nedbøjet Pige.

— Men jeg ønsker ikke at glemme det, svarede jeg, Deres Rigdom kan kun blive Dem til Velsignelse, naar De modtager den med et fligt Sind.

— Men nu, begyndte hun i en næsten forretningsmæssig Tone, vilde jeg gærne tale med Dem om en Genstand, som De maaske anser for lidet tidssvarende; ikke desto mindre er den af stor Vigtighed for mig:

Min Onkel var, som De veed, indtil sin Død sysselsat med at skrive en Bog om kinesiske Sæder og Skikke. Det var ham meget magtpaaliggende at faa dette Værk offentliggjort snarest muligt, og De kan forstaa, at det ikke ligger mig mindre paa Hjærte at se den kære afdødes Ønske opfyldt. Men jeg maa have en, der kan føre Tilsyn med Fuldendelsen af dette Værk og med Udgivelsen; Hr. Harwell har jeg besluttet at afskedige snarest muligt. Nu har jeg hørt, at De fremfor alle vilde være skikket til dette Arbejde, og, ihvorvel det næppe er passende efter saa kort Bekendtskab at bede en Mand om sligt, saa beder jeg Dem dog i det mindste gøre mig den Tjeneste at læse Manuskriptet igennem og sige mig, hvad jeg har at gøre.

Sælsomt nok var hendes Anmodning i Samklang med mine lønlige Ønsker om paa en eller anden Maade at forskaffe mig Adgang til dette Hus uden at vække Opsigt. Jeg vidste den Gang ikke,

hvad jeg senere erfarede, at Gryce havde anbefalet mig til dette Arbejde.

Skønt jeg saaledes var meget tilfreds med Tilbudet, holdt jeg det dog for passende at fremhæve mine manglende Evner for et stigt Arbejde, der laa saa langt uden for mit Kald, og raade den unge Dame til at søge en sagkyndig.

Men det vilde hun ikke høre noget om.

— Hr. Harwell har Materiale nok, svarede hun, og kan give Dem de fornødne Oplysninger.

— Kan Hr. Harwell ikke selv overtage Arbejdet? Han forekommer mig at være en duelig og flittig ung Mand.

Hun rystede paa Hovedet.

— Han tror ganske vist selv, at han er i Stand til det; men jeg veed, at Onkel ikke lod ham skrive en eneste Sætning paa egen Haand, og jeg ønsker at gøre, hvad den hedengangne vilde have gjort.

— Maaske ønsker Hr. Harwell ikke gærne, at en fremmed trænger ind i hans Virksomhed.

Hun gjorde store Øjne.

— Dette kommer slet ikke i Betragtning, svarede hun. Harwell staar i min Tjeneste og maa

føje sig efter mine Anordninger; forøvrigt vil han heller ikke sætte sig derimod. Jeg har allerede talt med ham, og han er tilfreds dermed.

— Nu vel, svarede jeg, jeg lover Dem at tage Sagen under Overvejelse. I alle Tilfælde kan jeg læse Manuskriptet igennem og sige Dem min Mening derom.

— Jeg takker Dem hjærtelig, udbrød hun; jeg veed ikke, hvordan jeg kan lønne Dem for Deres Godhed. Men vil De ikke tale med Hr. Harwell? Hun gik hen til Døren, men standsede brat og hviskede benauet: Han er i Bogværelset, er De bange for at gaa derind?

Jeg undertrykkede den Gru, jeg uvilkaarlig følte ved dette Steds Nævnelse, og benægtede hendes Spørgsmaal.

— Papirerne findes allesammen der, og han siger, at han kan bedre arbejde der end andre Steder. Men hvis De ønsker det, kalder jeg ham ned.

Det vilde jeg imidlertid ikke vide noget af. Da vi traadte ind i det skæbnesvangre Værelse, sad Harwell paa den eneste Stol, som jeg havde troet at være ubesat, og da jeg betragtede hans magre Skikkelse, som den bøjede sig over Stedet, hvor kort

forinden den Mands Øjne havde skuet den myrdede Principals stivnede Legeme, maatte jeg undre mig over denne Mands Koldblodighed.

Imidlertid maatte jeg hurtig komme paa det rene med, at denne Plads var den eneste i Værelset, hvor Lyset faldt nogenlunde gunstig for skriftligt Arbejde.

Han saa uvilkaarlig op ved vor Indtræden, men han rejste sig ikke, og hans Ansigt bar Udtrykket af fuldkommen Aandsfraværelse.

— Han er overordentlig adspredt, hviskede Mary, jeg tror ikke, han veed, hvem der har forstyrret ham. Hun traadte frem for at vække hans Opmærksomhed. Jeg har bragt Hr. Raymond med, sagde hun, han har været saa venlig at gaa ind paa mine Ønsker i Henseende til Manuskriptets Fuldendelse.

Harwell rejste sig langsomt, viskede Pennen af og lagde den fra sig, dog med en Mine, som tydelig røbede, hvor ubehagelig Afbrydelsen var for ham. Derfor ventede jeg heller ikke, til han sagde det, men tog selv det omfangsrige Manuskript, som laa i en Bunke paa Skrivebordet, og sagde:

— Det lader til at være skrevet meget tydelig, med Deres Tilladelse vil jeg se det igennem.

Han bukkede, mumlede et Samtykke og tog, efter at Mary havde forladt Værelset, atter Plads og greb Pennen.

— Jeg saa ham fast ind i Ansigtet og sagde:

— Jeg er meget glad ved at se Dem og tale med Dem alene, om ikke for andet, saa for at spørge Dem —

— Maaske om Mordet?

— Ja, svarede jeg.

— I saa Fald, svarede han ærbødig, men fast, beder jeg Dem have mig undskyldt, jeg gider ikke tænke mere paa denne sørgelige Begivenhed, langt mindre tale om den.

Ærgerlig og overbevist om Umuligheden af at bringe noget ud af denne Mand, opgav jeg Øvret og gav mig i Lag med Manuskriptet for at faa et Begreb om Indholdet. Dette lykkedes mig over Forventning, og efter at jeg var kommen til den Overbevisning, at jeg kunde opfylde Frøken Leavenworths Ønske, indlod jeg mig i en kort Samtale med Harwell om Værket og gik derefter ned i Modtagelsesværelset.

Da jeg en Time senere forlod Huset, var i det mindste en Hindring rømmet af Vejen. Jeg havde nu den fortrinligste Adgang til at studere Beboerne i Leavenworths Hus.

16. Kapitel.

En Millionærs Testamente.

„Tribune" bragte næste Morgen et Uddrag af Hr. Leavenworths Testamente. Sammes Bestemmelser overraskede mig ikke mere. Meddens største Delen af den uhyre Formue tilfaldt Mary, fremgik af en Testamentstilføjelje, at Eleonore ikke var aldeles glemt, idet hun var betænkt med et klækkeligt Legat.

Efter at jeg havde hørt paa mine Kompagnoners forskellige Anskuelser om denne Genstand, begav jeg mig til Gryces Bopæl, da han havde sendt Bud efter mig.

— God Morgen! sagde han og bød mig en Stol.

— Jeg er nysgerrig efter at vide Deres Me-

ning om Testamentet og dets mulige Indflydelse paa vor Sag.

— Hvad er da Deres Mening?

— I det hele taget tror jeg ikke, at Testamentets Offentliggørelse vil fremkalde nogen synderlig Forandring i den offentlige Mening.

— De har hørt Folkesnakken; hvad gaar den almindeligvis ud paa?

— Man søger om Aarsagen til det mærkelige Testamentes store Partiskhed, men man indrømmer, at Mordet ikke kan forklares ud fra denne Omstændighed.

Gryce pillede ved en af Skufferne i Skrivebordet.

— Og alt dette har ikke vakt Dem til alvorlig Eftertanke? spurgte han.

— Til Eftertanke? svarede jeg; jeg veed ikke, hvad De mener. I de sidste tre Dage har jeg overhovedet ikke gjort andet.

— Bare rolig! det var aldeles ikke min Hensigt at krænke Dem. Har De set Hr. Clavering?

— Set ham — ikke mere.

— Og vil De hjælpe Harwell at fuldende den afdødes Bog?

— Hvor ved De det fra?

Han smilte bare.

— Ja, svarede jeg, Frøken Leavenworth har bedt mig om at gøre hende denne lille Tjeneste.

— Hun er en herlig Pige! sagde han med et Anstrøg af Begejstring, men derefter forfaldt han atter i den sædvanlige Forretningstone. De har nu den bedste Lejlighed til at bringe Lys i Mørket, Hr. Raymond. Der er i Særdeleshed to Ting, jeg ønsker, De skulde faa mig at vide: For det første, hvilket Forhold bestaar mellem Damerne og Henry Clavering —

— Der bestaar altsaa virkelig et Forhold imellem dem?

— Uden Tvivl! Og for det andet, hvad er Aarsagen til Uenigheden mellem de to Kusiner?

Jeg lagde mig tilbage i Stolen og overvejede, hvad han krævede af mig. Jeg skulde agere Spion i en smuk Kvindes Hus; hvordan kunde jeg forene det med mine Begreber om Ære og Anstand?

— Tror De ikke, De kunde finde en anden til Udforskningen af disse Hemmeligheder? spurgte jeg endelig; en Spions Rolle huer mig ilde.

Gryce trak Brynene sammen.

— Jeg vil hjælpe Harwell med Manuskriptet, erklærede jeg; endvidere vil jeg forsøge at blive bekendt med Clavering og se til at blive Frøken Marys fortrolige — men lure omkring ved Dørene, ponse paa Overraskelser og Manøvrer, som er uværdige en Hædersmand, det viser jeg tilbage som ikke hørende til min Virkekreds. Jeg gaar den lige Vej, og det er jeg villig til; men Dem er det om at gøre at lægge Snarer og Fælder, og det faar De selv besørge.

— Med andre Ord: jeg skal rage Kastanjerne ud af Ilden for Dem! spottede Opdageren; jeg veed ogsaa nok, hvad der sømmer sig for en anstændig Mand.

— Og nu, spurgte jeg, hvad nyt angaaende Hanne?

— Intet! sukkede han og rystede fortvivlet paa Hovedet.

Jeg kan just ikke paastaa, at jeg blev meget forbauset, da jeg efter en Times Arbejde med Harwell den næste Aften fandt Mary Lavenworth ventende paa mig neden for Trappen. Den foregaaende Aften allerede havde der været noget i hendes An-

sigt, som lod mig formode, at hun havde noget paa Hjærte.

— Hr. Raymond, sagde hun og saa forlegen ned for sig, jeg vilde gærne spørge Dem om en Ting. Jeg anser Dem for at være et godt Menneske og tror, at De vil svare mig med en Broders Oprigtighed, føjede hun hviskende til og saa mig fast ind i Ansigtet. Jeg veed, at De vil forundre Dem over Spørgsmaalet, men husk paa, at De er min eneste Raadgiver. Tror De, at en Uret kan bødes, naar Følgerne have vist sig at have vendt sig til det gode?

— Hvorfor ikke, svarede jeg, naar Fejlen angres.

— Men lad os antage, at det ikke blot var en Fejl, vilde ikke Mindet om den øvede Uret kaste en Skygge over hele hans Tilværelse, som aldrig vilde forsvinde?

— Det kommer an paa, af hvad Art denne Uretfærdighed havde været, og hvilke Følger den har haft for den paagældende. Hvis et Menneske har voldt et Medmenneske en ubodelig Skade, saa turde han visselig næppe mere kunne føle sig lykkelig i fuld Forstand, selv om han bagefter fører et nok saa ulasteligt Levned.

— Men for at kunne dette sidste, maatte man da ikke tilstaa sin Uret for Verden? Vilde det være rigtigt at hemmeligholde den?

— I Fald man ved Tilstaaelsen kunde bidrage til at sone Uretfærdigheden, maatte det ubetinget kræves.

Mit Svar lod til at sætte hende i Forvirring. Hun stod lidt hensunken i Tanker, derefter samlede hun sig og førte mig ind i Dagligstuen.

Under vor følgende Samtale kom hun ikke mere tilbage til dette Æmne, men gjorde sig øjensynlig Umage for at faa mig til at glemme hendes Ord, hvilket imidlertid ikke lykkedes hende. Da jeg forlod Huset, saa jeg Thomas staa ved Gittret. Det faldt mig strax ind at spørge ham om en Person, hvis Navn blev nævnt i Forhøret, nemlig hin Le Roy Robbins, der havde aflagt Eleonore et Besøg samme Aften, da Mordet øvedes.

Men Thomas var meget tilknappet; han mindedes vel denne Person, men paastod, at han ikke kunde beskrive hans Udseende. Han kunde kun sige mig, at han havde været høj og kraftig.

17. Kapitel.

Store Overraskelser.

De nærmeste Dage bragte mig ikke et Hanefjed fremad. Clavering kom slet ikke mere ind i Læseværelset i Hotellet, og Aftenerne, som jeg tilbragte i Leavenworths Hus, bragte mig kun Ophidselse og Ubehageligheder.

Jeg havde rigelig Lejlighed til at studere Harwells Karakter og fandt, at han var en udmærket Medarbejder. Han var stiv, utilgængelig og mørk, men pligttro og paalidelig, saa jeg følte en Agtelse for Manden og en vis Tilbøjelighed, som imidlertid ikke var gensidig. Om Eleonore talte han aldrig med mig; han berørte aldrig Familien Leavenworth, og dette indgav mig Tanken om, at denne paafaldende Taushed maatte

have en dybere Grund end Mandens mørke Temperament. Jeg undlod derfor ikke at iagttage ham; men han var bestandig den samme flittige, udholdende, støtte Arbejder.

Denne evindelige Resultatløshed ophidsede mig; — Clavering sky — Sekretæren utilnærmelig —! Hvad skulde det blive til?

Mine korte Besøg hos Frøken Mary bragte mig heller ikke videre; hun lod til at gennemgaa en Krise, som voldte hende stor Kval. Naar hun troede sig alene, vred hun ofte Hænderne, eller hun stod med sænket Hoved og slapt nedhængende Arme, uden Bevægelse og tilsyneladende følesløs for alt, som segnede hun under en Byrde, som hun hverken kunde bære eller kaste af. Men det var kun forbigaaende, for Resten var hun lige stolt og selvbevidst i sit Væsen.

Denne Adfærd holdt mig paa min Post; jeg levede i Haabet om, at den unge Dame om kortere eller længere Tid vilde give mig en Forklaring. Disse dirrende Læber maatte dog aabnes en Gang og aabenbare den Hemmelighed, som truede Eleonores Lykke og Ære. Jeg kunde ikke glemme hin Anklage, som Mary en Gang havde slynget sin Ku-

fine i Ansigtet; og for at udforske denne Hemmelighed forlængede jeg umærkelig mine Besøg hos Mary, hvorimod mit Ophold i Bogværelset blev kortere og kortere, saa at den utrættelige Sekretær ofte beklagede sig over, at han manglede Arbejde.

Saadan henrandt hele otte Dage, uden at jeg var kommen Maalet nærmere. Jeg havde ofte følt den største Lyst til at bryde Gulvene op og rive Tapeterne af Væggene i dette Hus, som kunde jeg der finde Nøglen til Hemmeligheden.

I Dag var jeg roligere end ellers. Den foregaaende Dag havde jeg set Eleonores skønne Ansigt ved Vinduet, og Synet af hende havde opmuntret mig saa meget, at jeg følte Kraft til at holde ud i otte Dage til, om det skulde være.

Jeg var fattet paa heller ikke at faa noget at vide i Marys Hus den Dag og betraadte dets Tærskel med en Ligegyldighed, som jeg endnu ikke havde følt.

Da jeg nærmede mig Modtagelsesværelset, lagde jeg Mærke til, at Mary gik frem og tilbage derinde med en Uro, som ventede hun nogen eller noget. Jeg fattede en hurtig Beslutning, gik hen til hende og spurgte:

— Er jeg saa heldig at træffe Dem alene, Frøken Leavenworth?

Hun stansede og svarede rødmende paa min Hilsen, men anmodede mig ikke som ellers om at træde ind.

— Jeg haaber, De undskylder min Paatrængenhed, naar jeg beder Dem om en kort Samtale?

Hun saa utaalmodig paa Uhret og lod til at ville undskylde sig og nægte mig Samtalen, men pludselig betænkte hun sig, skød en Stol hen til Kaminilden og indbød mig til at tage Plads.

Skønt hun gjorde sig Umage for at synes rolig, undgik hendes mærkelige Ophidselse ikke min Opmærksomhed; samtidig følte jeg, at jeg kun havde faa Minutter til min Raadighed og jeg begyndte derfor:

— Jeg kommer med en Bøn til Dem, Frøken Leavenworth.

Jeg saa strax, at jeg var hende til Ulejlighed.

— En Bøn til mig? spurgte hun koldt.

— Ja, vedblev jeg uden at lade mig forstyre. Hidtil ere alle mine Forsøg glippede, og jeg beder Dem nu om Ordet, som kan bringe os paa Sporet, omend næppe redde Deres Kusine.

— Jeg fatter virkelig ikke, hvad det er De mener, svarede hun og foer sammen.

— Frøken Leavenworth, erklærede jeg, det er overflødigt at forklare for Dem, i hvilken slem Stilling Deres Kusine befinder sig. De var til Stede under Forhøret og kender hendes underlige Svar og Fortielser; men hvad De maaske ikke veed, er det, at Deres Kusine, hvis den paa hende hvilende Mistanke ikke snart fjærnes, bliver —

— Store Gud! udbrød Mary, De mener dog vel ikke, at —

— Hun bliver arresteret? Jo netop!

Den Pil ramte; Skam, Angst og Rædsel afspejledes i ethvert Træk i det blege Ansigt.

— Og det bare for en Nøgles Skyld? mumlede hun.

— For Nøglens Skyld? Hvad i al Verden veed De da om en Nøgle?

— Hvad jeg veed derom? stammede hun forlegen; har De da ikke selv fortalt mig det?

— Nej, svarede jeg.

— Saa har jeg læst det i Bladene.

— I Bladene har der ikke staaet noget om en Nøgle.

Hun blev mere og mere forvirret.

— Jeg troede, enhver vidste det, stammede hun. Men derpaa forbedrede hun med et Udtryk af pludselig Energi: Nej, det troede jeg ikke, jeg vidste, at det var en Hemmelighed; men — o, Hr. Raymond! Eleonore har selv fortalt mig det.

— Eleonore?

— Ja, den sidste Aften, da hun var her, og vi traf sammen i Dagligstuen.

Jeg kunde næppe skjule min Vantro. Eleonore, som jo var vidende om den Mistanke, hendes Kusine nærede til hende, skulde have meddelt denne en Omstændighed, der forøgede denne Mistanke? Det kunde jeg ikke forstaa.

— Men De vidste det dog, vedblev Mary, og jeg har ikke røbet en Hemmelighed for Dem?

— Nej, men just dette Punkt gør deres Kusines Stilling meget farlig.

— Hvis dette Punkt ikke bliver fuldt belyst, vil Deres Kusines Navn for stedse være bedækket med Skændsel; det er et Led i Indiciebevisets Kæde. Hin Nøgle og hendes Taushed vedrørende den jænker hende langsomt, men sikkert ned i den Afgrund,

fra hvilket hendes bedste Venner ikke formaa at frelse hende.

— Og det siger De mig —

— For at De skal fatte Medlidenhed med den stakkels Pige, der ingen Selvmedlidenhed kender, og for at De ved nogle Enkeltheder, som maa være Dem bekendte, kan hjælpe os med at rense Deres Kusine fra Mistanken, der truer med at tilintetgøre hende.

— Og De, min Herre, kan tro, at jeg ved mere derom end De, at jeg endnu lægger Dølgsmaal paa Ting vedrørende det frygtelige Sørgespil, som truer med at ødelægge vort Navn og forvandle vort Liv til Ræbsel? Har man maaske ogsaa overført Mistanken paa mig? Er De kommen for a anklage mig i mit eget Hus?

— Frøken Leavenworth, bad jeg, fat Dem; det falder mig ikke ind at sigte Dem for nogetsomhelst jeg ønsker kun, at De meddeler mig den formentlige Aarsag til Deres Kusines Taushed i Henseende til dette betydningsfulde Punkt. Dette kan næppe være Dem ubekendt, hvorfor eller for hvis Skyld hendes Læber ere forseglede og hemmeligholder Kendsgerninger, som vilde kunne lede Mistanken hen paa

den virkelige Gerningsmand — det vil sige, hvis De, hvad De hidtil bestandig har forsikret, er overbevist om Deres Kusines Uskyldighed.

Da hun ikke svarede, rejste jeg mig op og traadte hen til hende.

— Frøken Leavenworth; spurgte jeg alvorlig og indtrængende, tror De, at Deres Kusine er uskyldig i denne Forbrydelse — eller ej?

— Uskyldig? — Eleonore? — O, min Gud! Hvis blot alle vare saa uskyldige som hun!

— Saa maa De ogsaa antage, at hun tier af Hensyn til en Person, der er mindre brødefri end hun.

— Hvorledes? — Nej, nej! det antager jeg ingenlunde. Hvad foranlediger Dem til denne Formodning?

— Eleonores egen Handlemaade; hendes Karakter tillader ikke nogen anden Udlægning. Enten er hun vanvittig, eller hun beskytter en anden paa sin egen Bekostning.

— Og for hvem tror De vel, spurgte Mary med skælvende Læber, at Eleonore opofrer sig?

— Ah, svarede jeg, det er netop dette Punkt,

som De maa hjælpe os at faa opklaret. Med Deres Kendskab til Eleonores Fortid —

— Om Forladelse, afbrød Mary mig her, synkende tilbage i Stolen med en afværgende Haandbevægelse, jeg ved intet eller kun saare lidt om Eleonores personlige Anskuelser eller Følelser, denne Gaade maa en anden løse.

Nu forandrede jeg Taktik.

— Da Eleonore fortalte Dem, at den savnede Nøgle var bleven funden i hendes Besiddelse, sagde hun Dem da ogsaa, hvor hun havde faaet den, og hvorfor hun skjulte den?

— Nej.

— Hun meddelte Dem altsaa kun den nøgne Kendsgerning, uden nogen som helst Forklaring?

— Ja.

— Men det er dog i højeste Grad mærkeligt, at hun gør en saadan Bekendelse overfor en, der faa Timer forinden havde slynget hende en Anklage for Mord i Ansigtet.

— Hvad vil De sige dermed? spurgte hun med rystende Stemme.

— De vil vel ikke nægte, at De i Førstningen

ikke blot troede paa Deres Kusines Brøde, men at De sigtede hende for Mordet?

— Forklar Dem tydeligere! udbrød hun.

— Mindes De ikke, Frøken Leavenworth, hvad der blev sagt i Værelset oven paa, da De talte med Deres Kusine, lige før Hr. Gryce og jeg traadte ind?

— De hørte det? hviskede hun, og en dødelig Skræk afspejledes i hendes Aasyn.

— Uden at ville det; jeg befandt mig just det Øjeblik uden for Deres Dør —

— Hvad hørte De?

Jeg fortalte det og gentog Ordene.

— Og Hr. Gryce?

— Stod ved min Side.

Det saa ud, som hun vilde sluge mig med sit Blik.

— Efter Deres Indtrædelse blev der ikke sagt mere?

— Nej.

— Og De har ikke glemt, hvad De den Gang hørte?

— Hvordan kunde jeg glemme det, Frøken Leavenworth.

Hun skjulte Ansigtet i Hænderne og syntes et Øjeblik at glemme alt omkring sig.

— Derfor er De altsaa kommen til mig i Aften! udbrød hun pludselig, idet hun rejste sig med en fortvivlet Bevægelse og skænkede mig et harmfuldt Blik. Med denne Dødsdom paa Læberne tiltvinger De Dem Adgang, martrer mig med Spørgsmaal —

— Tilgiv mig, afbrød jeg hende, gaar jeg maaske for vidt, naar jeg spørger Dem, hvilke Grunde De havde til at udslynge en saa forfærdelig Sigtelse den Gang, medens De bagefter saa kraftig træder i Skranken for Deres Kusines Uskyldighed, skønt Skinnet er saa stærkt imod hende.

Hun hørte slet ikke paa mig.

— O, min grusomme Skæbne, mumlede hun, min grusomme Skæbne!

— Frøken Leavenworth, sagde jeg, trædende frem foran hende, i hvor vel De ikke for Øjeblikket er gode Venner med Deres Kusine, saa ønsker De vist heller ikke at gælde for hendes Fjende. Tal altsaa, lad mig vide Navnet paa den Person, som hun ofrer sig for. Et Vink fra Dem —

Hun rejste sig med et sælsomt Blik og afbrød mig med den afvisende Bemærkning:

— Hvis De ikke selv veed det, jeg kan ikke meddele Dem det; jeg maa bede Dem forskaane mig for flere Spørgsmaal, Hr. Raymond.

Og for anden Gang saa hun paa Uhret.

Jeg skiftede atter Angrebsplan.

— Frøken Leavenworth, De spurgte mig en Gang, om en, der havde øvet Uret, ogsaa burde tilstaa dette, og jeg svarede: Ja, saafremt der derved kunde raades Bod paa Uretten. Kan De huske det?

Hendes Læber bevægede sig; men der kom ingen Lyd.

— Jeg begynder at tro, vedblev jeg indtrængende, at en aaben Tilstaaelse er det eneste Middel til at komme ud af denne Labyrint, og at alene et Ord af Deres Mund formaar at redde Eleonore fra den truende Fordærvelse. Vil De?

Omsider lod det til, jeg havde slaaet paa den rette Streng; thi hun skælvede, og hendes Øjne fyldtes med Taarer.

— O, hvis jeg bare kunde! mumlede hun.

— Og hvorfor kan De ikke? De vil ikke kunne føle Dem lykkelig igen, førend De har gjort det. Eleonore holder fast ved sin Taushed, men det er ikke nogen Grund for Dem til at gøre det samme; De gør derved Deres Stilling til en, der er endnu misligere end hendes.

— Jeg ved det, men jeg kan ikke handle anderledes, Skæbnens almægtige Haand hviler tungt paa mig, jeg kan ikke frigøre mig.

— Det er ikke Tilfældet! Enhver er i Stand til at bryde indbildte Lænker som Deres.

— Nej, nej! raabte hun. De forstaar mig ikke.

— Jeg forstaar saa meget, at den lige Vej er den retfærdige, og at hvo der afviger fra den, farer vild.

Et ubeskrivelig rørende Træk gled over hendes Ansigt, et dybt Suk trængte sig frem fra hendes Bryst, hendes Læber aabnede sig, hun lod endelig til at give efter, da — ringede det stærkt paa Gadedøren.

— O! udbrød hun, sig ham, at jeg ikke kan se ham, sig ham —

— Frøken Leavenworth, bad jeg, gribende begge hendes Hænder, jeg har forelagt Dem et Spørgsmaal, som omfatter Forbrydelsens hele Hemmelighed, svar mig for Deres Sjæls Frelses Skyld, fortæl mig, hvilke ulykkelige Omstændigheder kunde foranledige Dem —

Hun gav imidlertid ikke Agt paa mine Ord og rev sine Hænder ud af mine.

— Døren! raabte hun, Døren gaar op, og —

Jeg traadte ud paa Forstuen og saa Thomas komme op ad Trappen.

— Gaa ned igen, sagde jeg til ham, jeg kalder paa Dem senere.

Han forsvandt med et Buk.

— De venter paa et Svar fra mig? udbrød Mary, da jeg atter traadte ind, nu i dette Øjeblik — jeg kan ikke!

— Men —

— Umuligt! gentog hun med et Blik til Døren.

— Frøken Leavenworth!

Hun foer sammen.

— Jeg er bange for, Tiden kommer ikke igen, hvis De nu ikke taler —

— Umuligt!

Det ringede for anden Gang.

— Hører De? raabte hun.

Jeg gik nu ud paa Gangen og kaldte paa Thomas.

— De kan gaa ned og lukke op, sagde jeg og vilde atter vende tilbage til Mary.

Men hun pegede opad med en bydende Stemme.

— Forlad mig nu, hviskede hun og gav Thomas et Vink, at han skulde vente.

— Jeg opsøger Dem endnu en Gang, inden jeg gaar, sagde jeg og løb op ad Trappen.

Thomas aabnede Døren.

— Er Frøken Leavenworth hjemme? hørte jeg en klar, men lidt skælvende Stemme.

— Ja, Herre, lød Hovmesterens Stemme i største Ærbødighed.

Da jeg bøjede mig ud over Trapperækværket, saa jeg til min største Forbauselse Hr. Henry Clavering gaa gennem Forhallen ind i Modtagelsesværelset.

18. Kapitel.

Paa Trappen.

Forbauset og ophidset over denne uventede Begivenhed blev jeg et Øjeblik staaende for at samle mig, da Lyden af en monoton Stemme naaede mit Øre fra Bogværelset. Jeg gik til Døren og hørte, at Harwell læste højt et Sted af den afdøde Husbonds Manuskript. Jeg aabnede Døren og traadte hurtig ind.

— De kommer sent, mumlede han, stod op og skød en Stol hen til mig.

— Ja, svarede jeg. Men mine Tanker var en Trappe længere nede

— Jeg er bange for, De er ikke rigtig rask, bemærkede han.

Jeg mandede mig op.

— Jeg er ikke syg, svarede jeg, tog et Ark og begyndte at læse, men Bogstaverne dansede for mine Øjne, og jeg følte, at det den Aften var mig umuligt at arbejde. Jeg er alligevel bange for, at jeg ikke kan være Dem til videre Nytte, Hr. Harwell.

Sekretæren skød nu ogsaa, som greben af en pludselig Modvilje, sine Papirer til Side, men sagde ikke noget.

— Da De første Gang talte med mig om dette skrækkelige Sørgespil, sagde De, at dette var en Hemmelighed, men denne Hemmelighed maa afsløres, Hr. Harwell, thi den piner og martrer Personer, som vi elske og agte.

Sekretæren saa spørgende paa mig.

— Frøken Eleonore? hviskede han.

— Og Frøken Mary, vedblev jeg, mig, Dem og endnu flere —

— De har i Virkeligheden fra første Færd vist stor Interesse for Sagen, afbrød han mig og slog Pennen af i Blækhuset.

Jeg saa forbauset paa ham.

— Og De, tog jeg til Genmæle, interesserer De Dem da slet ikke for en Sag, der vedrører ikke

alene Sikkerheden, men ogsaa Æren og Lykken for en Familie, hvor De har opholdt Dem i flere Aar?

Han saa paa mig med endnu større Kulde.

— Jeg har anmodet Dem om, Hr. Raymond, ikke at tale mere med mig om denne Sag, jeg holder ikke af det.

Efter disse Ord rejste han sig op.

— Om De gærne taler derom eller ej, derpaa kommer det ikke an, svarede jeg ærgerlig; hvis De sidder inde med Oplysninger, der i fjærneste Maade kunde komme i Forbindelse med den gaadefulde Begivenhed, saa er det ganske simpelt Deres Pligt at fremkomme dermed. Den Stilling, som Frøken Elevnore for Øjeblikket befinder sig i, kræver af enhver trofast —

— Dersom jeg vidste noget, der kunde befri hende fra den skrækkelige Mistanke, saa vilde jeg have sagt det for længe siden.

Jeg bed mig i Læben og rejste mig ligeledes.

— Hvis De ikke har mere at sige mig og ikke ønsker at arbejde, vedblev han, saa tillader De mig vel at gaa min Vej, en Ven og jeg —

— Jeg agter ikke at holde Dem tilbage, sva rede jeg bitter

Han forlod Værelset med et høfligt Buk.

Jeg hørte ham gaa op ad Trappen, og jeg var glad ved at være alene. Jeg blev dog hurtig klar over, at Ensomheden i dette Værelse ikke var befrugtende for mine Tanker, og jeg gik da ud paa Gangen, hvor jeg mødte Harwell i Færd med at gaa ud.

Han bukkede stift og gik foran mig ned ad Trappen. Da han var halvt nede, standsede han pludselig og greb krampagtig om Rækværket. I hans Ansigt laa der en saa dødelig Skræk, at jeg stod som forstenet, derpaa ilede jeg ned til ham, greb ham ved begge Arme og raabte:

— Hvad fejler Dem, hvad er der sket!

Men han strakte sin Haand ud og trængte mig opad.

— Gaa tilbage! hviskede han, og hans Stemme dirrede i den største Ophidselse.

Han greb mig ved Armen og trak mig bogstavelig op ad Trappen. Han slap mig først, da vi var oppe, og han lænede sig, rystende over hele Legemet, over Rækværket og saa ned.

— Hvem er det? raabte han, hvad hedder denne Mand?

Overrasket over hans uforklarlige Adfærd saa jeg ligeledes ned og blev Hr. Clavering vaer, som han traadte ud af Modtagelsesværelset

— Det er en Hr. Clavering! hviskede jeg ham i Øret, kender De ham maaske?

Harwell sank over mod Muren.

— Clavering — Clavering, mumlede han med dirrende Læber.

Derpaa sprang han med et pludseligt Sæt hen imod mig, hans ellers saa stolte Ro var forsvunden, han holdt sig fast ved Rækværket, hans Øjne stode Lyn og han hvæsede mellem Tænderne:

— De vil vide, hvem Hr. Leavenworths Morder er? Nu vel, ham der nede, det er Morderen — Clavering!

Efter disse Ord styrtede han, ravende som en drukken Mand, op ad Trappen og forsvandt.

Jeg stormede efter ham, bankede paa hans Stuedør, men fik intet Svar; jeg kaldte ham ved Navn, men forgæves. Jeg vendte derfor tilbage til Bogværelset og skrev et Par Linjer, afkrævende ham en Forklaring af hans frygtelige Anklage, og til-

føjede, at jeg ventede ham næste Aften Kl. 6 i hans Bopæl.

Efter at have gjort det gik jeg ned til Mary. Men den unge Dame havde trukket sig tilbage. Hun er glat som en Aal! mumlede jeg ærgerlig og stod lige i Færd med at forlade Huset, da Thomas kom og rakte mig et Brev fra Mary. Jeg traadte til Side, og jeg følte noget — som Samvittighedsnag, da jeg læste følgende i hastige, rystende Træk skrevne Ord:

„De spørger mig om mere, end jeg kan svare paa. Tingene maa gaa deres Gang uden min Indgriben. Det er pinligt for mig, at jeg maa vise Dem bort; men jeg har intet andet Valg. Gud i Himlen forlade os alle og bevare os for Fortvivlelse.

Mary."

Derunder stod endnu:

„Da vi fremdeles ikke kunne træffes uden gensidig Forlegenhed, saa turde det være bedre, om hver af os bar sin Sorg selv. Hr. Harwell besøger Dem i Morgen. Lev vel!" —

Da jeg var kommen lidt hen i Gaden, hørte jeg hurtige Skridt bag mig, og da jeg vendte mig om, var det Thomas.

— Undskyld, Herre, at jeg standser Dem, sagde han, men jeg har noget vigtigt at meddele Dem. Da De nylig spurgte mig, hvem den Herre var, som besøgte Frøken Eleonore hin Aften, da Mordet skete, svarede jeg Dem ikke, som jeg burde. Opdagelsesbetjentene frittede mig for det samme, og derfor var jeg bleven sky. Men De, min Herre, er jo en Ven af Familien, og derfor vil jeg sige Dem, at den samme Herre, hvem det nu monne være — La Roy Robbins kaldte han sig den Aften — har været her igen i Aften, men denne Gang lod sig melde som Hr. Clavering hos Frøken Leavenworth. Ja vel, vedblev han, da han blev min Overraskelse vaer, og som jeg allerede sagde til Molly, opfører han sig lidt mærkelig af en fremmed at være. Da han kom hin Aften, nølede han længe, inden han spurgte efter Frølen Eleonore, og da jeg bad om hans Navn, tog han et Kort frem og skrev det andet derpaa, desuden —

— Naa —

— Hr. Raymond, vedblev Hovmesteren med sagte, bevæget Stemme; jeg har beholdt noget for mig selv, som ingen levende Sjæl veed noget om uden Molly og jeg, maaske kan det være til Nytte for Dem.

— Er det en Kendsgærning eller en blot Mistanke? spurgte jeg.

— En Kendsgærning, Herre; Sagen er følgende: Jeg har hin Aften, da Mordet skete, som De veed, set Hr. Clavering, Robbins, eller hvad han nu hedder, gaa ind i Huset; men intet Menneske har set ham gaa ud igen.

— Hvad vil De sige med det?

— Den pure Sandhed. Da jeg kom tilbage fra Frøken Eleonore og meldte Hr. Robbins, som han den Gang kaldte sig, at Frøkenen ikke befandt sig vel og ikke kunde modtage ham, da forlod denne Herre ingenlunde Huset, som det havde sømmet sig, men gik ind i Modtagelsesværelset og satte sig der. Det kan jo være, han var syg, han saa bleg nok ud til det, og han bad mig om et Glas Vand. Jeg gik ud i Køkkenet for at hente et Glas Vand, og imedens hørte jeg en Dør gaa. Hvad var det?

spurgte Molly. Jeg veed ikke, maaske er Manden bleven ked af at vente og er gaaet sin Vej. Men saa behøver han jo intet Vand! sagde Molly. Jeg satte altsaa Karaffen fra mig og gik ind i Stuen; men han var borte, idetmindste troede jeg det. Dog hvem kan sige det med Bestemthed? Kunde han ikke godt have skjult sig et Sted i Mørket?

Jeg svarede ikke noget paa alt dette; men min Overraskelse var saa stor, at jeg havde ondt ved at skjule den.

— Ser De, jeg vilde aldrig fortælle om nogen Mand, der havde besøgt en af de unge Damer, men vi vide allesammen, at der hin Nat var et Menneske i Huset, som myrdede min Herre, og da det ikke har været Hanne —

— Frøken Eleonore vægrede sig altsaa ved at modtage denne Mand?

— Som jeg har sagt Dem, Herre Da hun havde kastet et Blik paa Kortet, var hun først raadvild, i næste Øjeblik gav hun mig Besked og rødmede. Jeg vilde ikke have tænkt derpaa, hvis ikke Manden var kommen igen i Aften og under et andet Navn. Jeg vil heller ikke nu sige ham noget

ondt paa, men Molly paastod, at jeg burde meddele Dem det. Det er det hele, Herre.

Da jeg hin Aften kom hjem, tog jeg min Notitsbog og indførte deri en anden Fortegnelse over mistænkelige Omstændigheder, men denne Gang med Bogstavet C i Spidsen i Stedet for E.

19. Kapitel.

I mit Kontor.

Da jeg næste Dag, sløv og sandelig overanstrængt, traadte ind i mit Kontor, blev der sagt mig, at der ventede en Herre med stor Utaalmodighed paa mig i mit Privatværelse. Gnaven over at skulle forhandle med en Klient i min nuværende Stemning aabnede jeg Døren og opdagede Hr. Clavering.

Alt for forbauset til at kunne sige noget bukkede jeg i Taushed, hvorpaa han med en Holdning som en fuldendt Verdensmand traadte hen til mig og overrakte mig sit Kort, paa hvilket stod: Henry Ritchie Clavering. Derefter tog han til Orde: Han havde hørt mig rosende omtale som en duelig Advokat og opsøgt mig paa en ulykkelig Vens Vegne

for at faa juridisk Vejledning i en overmaade indviklet Sag.

Han tog derefter en Lommebog op af Lommen og oplæste følgende:

„En Englænder, som rejste her i Landet, stiftede ved et meget besøgt Badested Bekendtskab med en Amerikanerinde, som han blev forelsket i og besluttede at gifte sig med, hvis det var muligt. Han var i en anset Livsstilling, havde stor Formue, og han tilbød hende Haand og Hjærte, som blev modtaget. Da Damens paarørende imidlertid aldeles bestemt vilde nægte Samtykket til Forbindelsen, blev Forlovelsen foreløbig holdt hemmelig.

Alt imedens bliver Manden pludselig kaldt hjem til England i vigtige Anliggender. Angest i Sindet over den lange forestaaende Adskillelse foreslog han sin Fæstemø at indgaa hemmeligt Ægteskab. Hun samtykkede, og de bleve viede af en Methodistpræst i en By nogle Mil fra Badestedet. Der var to Vidner til Stede, et, som Præsten havde tilkaldt for Tilfældet, og en Veninde, som ledsagede den unge Dame. Men de manglede Ægteskabstilladelsen, og Bruden var endnu ikke fyldt 21 Aar.

Spørgsmaalet er nu: Er dette Ægteskab retsgyldigt? Hvis Damen skulde nægte at være hans lovmæssige Hustru, kan han saa tvinge hende til at holde Ægtepagten? Kort sagt, Hr. Raymond, er min Ven denne Kvindes retmæssige Husbond eller ej?"

Efter at jeg havde faaet at vide, at Vielsen var fuldbyrdet i Staten Ny York, svarede jeg ham omtrent følgende:

— I denne Stat og overhovedet efter amerikansk Lov er Ægteskabet en borgerlig Kontrakt, som hverken kræver Samtykke fra Forældre, Værge eller nogen Præst, Vielsesattest eller i mange Tilfælde Vidner. Det er tilstrækkeligt, naar De sige til hinanden: „Fra i Dag af er vi Mand og Kone", eller: „Du er nu min Hustru — min Mand." Det gensidige Samtykke er alt, hvad der kræves.

— Efter Deres Anskuelse er altsaa —

— Deres Ven er hin Kvindes retmæssige Ægtemage, forudsat naturligvis at der ingen lovlige Hindringer bestaar, som forbyde en slig Forbindelse. I Henseende til den unge Dames Alder, behøver jeg kun at bemærke, at enhver fjorten Aars Pige kan gifte sig.

Clavering bukkede, og over hans Ansigt gled der et Udtryk af Tilfredshed.

— Det glæder mig at høre, sagde han, thi hele min Vens Livslykke beror paa Gyldigheden af dette Ægteskab.

Han lod til at føle sig saa lettet, at min Nysgærrighed blev mere og mere spændt; jeg vedblev derfor:

— Jeg har sagt Dem min Mening i Henseende til dette Ægteskabs Lovmæssighed, men en anden Sag er, naar det bliver anfægtet.

Han foer sammen, rettede et forskende Blik paa mig og mumlede:

— Det er ganske vist sandt.

— Tillader De mig at forelægge Dem nogle Spørgsmaal: Er Damen bleven viet under eget Navn?

— Ja.

— Og Manden?

— Ligeledes.

— Har Damen faaet en Vielsesattest?

— Ja.

— Lovgyldig underskrevet af Præsten og Vidnerne?

Han nikkede med Hovedet.

— Har hun gemt Dokumentet?

— Det kan jeg ikke sige, men jeg tror det.

— Vidnerne var —

— En af Præsten tilkaldt Mand —

— Som kan findes?

— Som ikke kan findes!

— Død eller forsvunden?

— Præsten er død, Vidnet forsvundet.

— Hvornaar døde den første?

— For tre Maaneder siden.

— Og hvornaar fandt Vielsen Sted?

— I Fjor i Juli.

— Hvor er det andet Vidne, Damens Veninde?

— Hun er til Stede, men ikke paalidelig.

— Har Manden ingen Beviser selv for sit Ægteskab?

Clavering rystede paa Hovedet.

— Han kan ikke en Gang bevise, at han har været i Byen den Dag, Vielsen fandt Sted.

— Har Degnen ført Vielsen ind i Kirkebogen?

— Nej, desværre.

— Hvor kan det være?

— Det veed jeg ikke. Jeg ved kun, at min Ven har søgt derefter og ikke fundet det.

Jeg lagde mig tilbage i Stolen og saa ham ind i Ansigtet.

— Jeg kan saa godt forstaa, at Deres Ven maa være ilde til Mode ved denne Sagernes Stilling, og Damen er tiibøjelig til at fragaa, at Vielsen har fundet Sted. Kommer Sagen for Retten og den enes Nej staar imod den andens Ja, kan det meget godt hænde, at Damen faar Medhold — Juryens Sympathi er i Reglen paa Kvindens Side.

Clavering rejste sig og spurgte i en noget forandret Tone, om jeg var villig til at give ham min Opfattelse af den retslige Side af Sagen skriftlig, da dette Bevis vilde berolige hans Ven og overbevise ham om, at Sagen var bleven grundig drøftet, eftersom ingen Advokat vilde sætte sit Navn under en Erklæring, dersom han ikke var sikker i sin Sag.

Denne Anmodning forekom mig at være i sin Orden, og jeg gav ham uden Nølen den skriftlige Erklæring. Han tog den, læste den opmærksomt igennem og skrev den af i sin Notitsbog; derefter

vendte han sig atter til mig, og hans Ansigt var ophidset:

— Nu, min Herre, sagde han og rettede sin ranke Krop, har jeg kun en Bøn til Dem. at De den Dag, da De hjemfører den skønne Brud, vil spørge Dem selv: Er jeg ogsaa sikker paa at den Haand, som jeg trykker saa ømt til mine Læber, virkelig er fri? Har jeg nogen Sikkerhed for, at den ikke allerede er bortgiven ligesom hin Kvindes, hvem jeg i min skriftlige Erklæring stemplede som en gift Kone?

— Hr. Clavering!

Men han lagde med et høfligt Buk Haanden paa Dørgrebet.

— Mange Tak for Deres Billighed, Hr. Raymond, sagde han, jeg ønsker Dem en behagelig Dag!

Nok et Buk, og han var borte.

Jeg stod som ramt af Slaget. Hvad Pokker kom alt dette mig ved, hvis ikke —

Men jeg gad slet ikke tænke paa denne Mulighed. Eleonore gift! Og med denne Mand! Nej! Nej! Alt andet, bare ikke dette! Men Tanken kom bestandig tilbage; og for at befri mig for Pinen af denne Mistanke, greb jeg min Hat og styr-

tede ud i Haabet om at finde min sælsomme Gæst og afkræve ham en Forklaring.

Men da jeg kom ud paa Gaden, var han ingen Steder at finde.

Jeg ilede til „Hoffmanns-Hus" og hørte til min store Overraskelse, at han lige var rejst med Dampskibet til Liverpool. Sikket Fæ jeg dog havde været, at lade et mistænkeligt Menneske slippe mig ud af Hænderne! Hvad vilde Gryce sige til det!

20. Kapitel.

„Trueman! Trueman! Trueman!"

Klokken slog lige sex. Det var det Tidspunkt, som var fastsat for min Samtale med Harwell, og den maatte jeg ikke forsømme. Jeg sendte derfor en Depeche til Gryce for at melde, at jeg vilde tale med ham endnu samme Aften.

Harwell var allerede kommen.

Hvilke Afsløringer ventede mig? Denne Tanke ophidsede mig i den Grad, at jeg næppe kunde beherske mine Følelser; imidlertid tog jeg mig sammen, saa godt jeg kunde, hilste venlig paa Sekretæren og anmodede ham om de lovede Oplysninger.

Men til min Forbauselse var Truemann Harwell slet ikke kommen for at give mig en Forklaring, tværtimod, han var kun kommen for at undskylde de

hæftige Ord, som han havde udtalt den foregaaende Aften. Han paastod, at disse Ord vare undslupne ham aldeles uvilkaarlig og uden tilstrækkelig Aarsag.

— Men, udbrød jeg, De maa dog have haft et Holdepunkt for en saa frygtelig Sigtelse, eller ogsaa have Deres Ord kun været gal Mands Tale.

Han trak Brynene sammen, og hans Øjne antog et næsten uhyggeligt Udtryk.

— Det er ikke saa aldeles afgjort, svarede han, under Indflydelse af en stor Overraskelse kan der let undslippe En Ytringer, som ikke kunne begrundes, uden at man derfor er vanvittig.

— En stor Overraskelse? Hr. Clavering maa altsaa være Dem bekendt, thi en fuldstændig fremmed kunde umulig bringe Dem i en saadan Tilstand af Bestyrtelse og Overraskelse, som Tilfældet var i Aftes.

Han legede i nervøs Uro med Fingrene paa Rygstødet af Stolen, som han stod bag ved, men sagde ingen Ting.

— Tag Plads, sagde jeg og lagde noget bydende i Tonen. Dette er en Sag, som jeg agter at behandle med Alvor. De har en Gang lovet

mig ufortøvet at meddele mig alt, hvad der er kommet til Deres Kundskab og som kunde bidrage til at rense Frøken Eleonore fra den forfærdelige Mistanke, som hviler paa hende.

— Jeg har en Gang sagt Dem, at jeg for ænge siden havde talt, hvis jeg virkelig vidste noget af den Art, sagde han koldt.

— Ingen Udflugter De veed noget, og jeg opfordrer Dem i Retfærdighedens Navn til ikke at dølge noget.

— De tager fejl, svarede han gnaven, jeg veed slet intet! Jeg har maaske Aarsag til at tænke en hel Del, men det falder mig ikke ind med koldt Blod at udslynge en Sigtelse, der kunde ødelægge en ærlig Mands Rygte og bringe mig i en Anklagers Stilling, der ikke kan begrunde sin Anklage.

— I denne Stilling er De allerede, svarede jeg koldt; det vil ikke lykkes Dem at faa mig til at glemme, at De i min Nærværelse har sigtet Hr. Clavering for Mordet paa Hr. Leavenworth.

— Hr. Raymond, sagde han, aabenbart givende efter for den tvingende Nødvendighed, idet han viskede de klare Sveddraaber af sin Pande; De er Advokat og uden Tvivl en praktisk Mand; men det

er maaske alligevel hændt Dem en Gang, at De har haft sælsomme Forudanelser om kommende Ulykker, underlige Fornemmelser, som om Dødens Skygge gled over Bogen, som De læste i, eller blandede sig i Deres Aandedræt, medens De sov.

Jeg rystede paa Hovedet, thi jeg fattede ikke, hvor han vilde hen.

— Saa kan De heller ikke gøre Dem nogen Forestilling om, hvad jeg har lidt i de sidste tre Uger.

— Jeg beder om Forladelse, skyndte jeg mig at indskyde, men den Omstændighed, at jeg ikke selv h følt noget lignende, udelukker ikke, at jeg kan begribe slige Følelser hos andre.

— I saa Fald vil De ikke le mig ud, vedblev han og rykkede nærmere, naar jeg fortæller Dem, at jeg Natten før Hr. Leavenworths Mord saa det hele for mig i en Drøm. Jeg saa ham — blive myrdet — og — her sank Stemmen ned til en ængstelig Hvisken — jeg saa Morderens Ansigt.

Der foer et Gys igennem min Krop ved disse Ord.

— Og det var —

— Min eneste Grund til at beskylde denne

Mand, som jeg saa uventet saa i Leavenworths Forstue.

— Det var altsaa hans Ansigt, De saa i Drømme.

Han nikkede.

— Fortæl mig Deres Drøm, bad jeg.

— Det var Aftenen før Mordet, begyndte Harwell med en sagte Stemme, der rystede af Rædsel. Jeg var lige falden i Søvn, da jeg pludselig hørte mit Navn raabe i en overnaturlig Tone: „Truemann! Truemann! Truemann! gentog en ukendt Stemme, og da jeg rejste mig op, saa jeg en Kvinde staa ved mit Leje. Hendes Ansigt var mig fremmed, men jeg kunde endnu i Aften beskrive ethvert Træk. Hun bøjede sig over mig og saa paa mig med et strækslagent, tryglende Blik, men hendes Læber forblev stumme, og jeg hørte kun dette spøgelseagtige Raab i mine Øren.

Han gjorde en Pause, som om han var altfor betagen.

— Videre! sagde jeg efter et lille Ophold.

— Jeg foer op, og da var Synet forsvundet, og som det saa ofte gaar i Drømme, troede jeg at høre en Støj nede i Forhallen. Jeg foer ud af

Sengen og saa en høj mandlig Skikkelse liste sig ind i Bogværelset. En sælsom Fornemmelse af Rædsel greb mig, og det bares mig for, som var jeg bleven en ganske anden Person, ikke mig selv, men Hr. Leavenworth, der sad ved mit Skrivebord og følte den nærmende Fare, men var ude af Stand til at røre sig. Rigtignok vendte jeg Ryggen til Manden, men jeg mærkede alligevel, hvordan han sagte listede sig gennem Gangen ind i Værelset ved Siden af, gik hen til Toiletbordet, hvor Pistolen laa, trak Skuffen ud, tog Vaabnet og vejede det med øvet Haand og derefter kom nærmere. Jeg følte ethvert af Snigmorderens Skridt, indtil han stod paa Tærskelen, der skilte mig fra Døden. Jeg hørte ham skære Tænder, da han rustede sig til den ryggesløse Gærning; jeg kunde skælne hvert Træk i hans Ansigt —

— Og dette Ansigt, afbrød jeg ham, var —

— Den Mands, der i Aftes tog Afsked fra Mary Leavenworth.

---

21. Kapitel.

En Fordom.

Et Øjeblik sad jeg maalløs, som om jeg havde set et Genfærd; men derefter rørte Vantroen sig hos mig. Jeg saa paa ham og sagde:

— Og alt dette, som De fortæller mig der, har fundet Sted Natten før Mordet?

Han nikkede.

— Som et Varsel, mumlede han.

— Men De lader ikke til at have taget det som et saadant?

— Nej; jeg plages tidt af fæle Drømme, og jeg opfattede ikke mine Drømmesyner som et Forvarsel, før jeg næste Dag saa Leavenworths Lig.

— De mener altsaa virkelig, at Mordet er øvet paa den Maade, som De har set i Drømme?

— Det er min Overbevisning.

— I saa Fald maa det beklages, at De ikke har drømt videre og set paa, hvordan Morderen slap ud af lukkede Døre.

Der gik en flammende Rødme over hans Ansigt.

— Ja, det kunde jo have været ganske rart, spottede han, maaske jeg da ogsaa havde faaet at vide, hvor Hanne var bleven af og hvad der havde bevæget en fremmed fornem Herre til et sligt Mord.

— Hvorfor kalder De ham fremmed? spurgte jeg; er De saa kendt med alle, der kom i Huset?

— Jeg kender meget nøje alle Husets Venner, Hr. Raymond.

— Men De ledsagede vel ikke Familien, naar den var paa Rejse?

— Nej.

— Saa vidt jeg veed, rejste Hr. Leavenworth meget.

— Ja.

— Kan De sige mig, hvor han var i Juli i Fjor med Damerne?

— Han var i Badestedet R. og blev der i læn-

gere Tid. Aha! udbrød han, da han saa Udtrykket i mit Ansigt skifte. De tror da vel ikke, at han er truffen sammen med Familien der?

Jeg fixerede ham skarpt, derpaa stillede jeg mig op foran ham og sagde:

— De skjuler noget for mig, Hr. Harwell. De veed mere om denne Mand, end De vil være ved. Ud med Sproget!

Min Paastand lod til at overraske ham; han svarede dog kun:

— Jeg veed ikke mere om hin Mand, end hvad jeg allerede har meddelt Dem, men — nølede han, dersom De har foresat Dem at forfølge Sagen med Fynd —

Han holdt inde og tilkastede mig et forskende Blik.

— Jeg søger at faa alt at vide om denne Henry Clavering.

— I saa Fald, sagde han med et pludseligt Glimt i Øjet, vil jeg meddele Dem noget. Et Par Dage før Mordet, skrev Henry Clavering et Brev til Hr. Leavenworth, der gjorde en paafaldende Virkning paa Familiens Medlemmer.

— Hvoraf veed De det?

— Jeg kom af Vanvare til at aabne Brevet. Det var min Bestilling at aabne Hr. Leavenworths Forretningsbreve, og da Brevet ikke havde den sædvanlige Paaskrift „Privat" — aabnede jeg det.

— Og De læste Navnet Clavering?

— Ja vel — Henry Ritchie Clavering.

— Læste De ogsaa Brevet?

Sekretæren svarede ikke.

— Hr. Harwell, sagde jeg, her er ikke Tiden til at vise falsk Finfølelse; læste De Brevet?

— Det gjorde jeg, men i Hast og med daarlig Samvittighed.

— Men De husker Indholdet?

— Det var en Klage over den Behandling, som en af Hr Leavenworths Niecer havde ladet Afsenderen vederfares.

— Hvilken Niece?

— Der var intet Navn nævnt.

— Men De formodede —

— Intet, min Herre — jeg har intet formodet.

— Og dog har De paastaaet, at hin Skrivelse øvede en paafaldende Virkning paa Familien.

— Det er først nu gaaet op for mig. De to Damers fortrolige Omgang afbrødes efter dette Tidspunkt.

— Hvorfor fortav De denne Oplysning for Dommeren, da han spurgte Dem, om der var kommet Breve i de sidste Dage før Mordet?

— Fordi dette Brev vilde have mistænkeliggjort en af de unge Damer. Desuden havde jeg ingen Grund til den Formodning at dette Brev kunde have Betydning, jeg kendte jo ikke Hr. Clavering.

— Det hele er jo kun Fantasi og Drømmebilleder, hvad De har meddelt mig.

— Ganske vist Jeg er heller ikke saa taabelig, at tillægge det noget Værd i Retssagen. Kender De forresten noget til Manden? Er han en hæderlig Mand?

— Jeg kender hans Navn og Nationalitet. Han er en Englænder og bor i London.

— Ah! mumlede han med paafaldende Betoning.

— Hvad er der?

Han bed sig i Læben, slog Øjnene ned og saa derefter op paa mig, idet han sagde med Vægt:

— Jeg blev overrasket.

— Overrasket?

— Ja, De siger, han er en Englænder. Hr. Leavenworth nærede et sælsomt glødende Had mod denne Nation. Han forfulgte Englænderne med et Had, der grænsede til Mani, og plejede at sige, at hans Datter, hvis han havde en, hellere maatte dø end blive gift med en Englænder. — Jeg vendte mig hurtig til Siden for at skjule Virkningen, som disse Ord udøvede paa mig.

— De tror, jeg overdriver, vedblev Sekretæren, spørg kun Hr. Veely.

— Jeg har ingen Grund til at tvivle om Deres Ord.

— Han havde ubetinget vægtige Grunde til at hade det brittiske Folk saadan, dog kende vi ikke disse Grunde, bemærkede Sekretæren. Som ung Mand levede han en Tid lang i Liverpool.

Sekretæren vendte sig atter mod Døren.

Men nu holdt jeg ham tilbage.

— Undskyld, men De har levet saa længe sammen med Hr. Leavenworth — sæt, at en af hans Niecer havde faaet i Sinde at ville gifte sig med

en Englænder; tror De da, at hans Fordom vilde være stærk nok til, at han forbød det?

— Det er jeg overbevist om.

Jeg havde ingen Grund til at opholde ham længer og lod ham derfor gaa.

22. Kapitel.

Flikværk.

Da Harwell var gaaet, gav jeg mig til at vandre op og ned ad Gulvet, idet jeg nøje overtænkte hans mærkelige Meddelelser, hans Drøm, der saa nøje havde fremstillet Mordscenen, og Oplysningen om, at Familien Leavenworth sidst forløbne Sommer havde opholdt sig ved Badestedet R. Jeg søgte at sammenknytte disse nye Ting med det Materiale Mordsagen vedrørende, som jeg alt havde faaet indsamlet, og det forekom mig, som det begyndte at lyse lidt op i det Mørke, som omgav den hele Sag.

Efter nogen Overvejelse besluttede jeg at gaa til Gryces Bopæl for at raadføre mig med ham og for, dog med Forbehold, at meddele ham noget af Harwells Oplysninger. Jeg greb min Hat og ilede

gennem Gaderne, medens Tankerne stadig kredsede om Mordet og alle de med dette sammenkædede Personer og Begivenheder.

Da jeg kom til Gryces Hjem, fandt jeg ham siddende i en magelig Læneſtol med stærkt indbundne Fødder og med et pudſigt hjælpeløſt Udtryk i Ansigtet.

— Hvad er der i Vejen? spurgte jeg deltagende, efter at have hilst; er De kommen til Skade, eller hvad er det, som saaledes binder dem til Stolen?

— Aa, det er den forbandede Gigt, svarede han og rokkede ærgerlig i Sædet; den jager og stikker i mine Fødder og holder mig fangen inden fire Vægge, medens andre virker. — — Naa, men er der ellers forefaldt noget nyt, som De kommer for at gøre mig delagtig i? føjede han spørgende til i en rolig Tone, som om han slet ikke var nysgerrig efter at høre mine mulige Meddelelser.

Det ærgrede mig, og jeg svarede i en utaalmodig Tone:

— Nyt, nyt? Ja, en Smule naturligvis, ellers var jeg vel næppe kommen til Dem — Harwell har været hos mig!

— Harwell? udbrød Gryce med et livligt Blink i Øjet, som røbede hans Interesse, men strax derpaa vedblev han i den ligegyldigste Tone, medens han med tilsyneladende Interesse fæstede sine Øjne paa Kakkelovnsfiguren og syntes at underkaste denne en indgaaende Undersøgelse. Hvad havde saa True mann Harwell paa Samvittigheden?

Jeg fortalte nu Harwells Drøm, medens jeg undlod at meddele noget om Leavenworths Badeophold i R. Jeg vilde først have indhentet nogle mere positive Oplysninger herom, inden Gryce skulde have sin Finger med heri.

Gryce iagttog mig under Fortællingen med et Smil, der godt kunde tydes som en Smule spottende. Da jeg sluttede, spurgte han:

— Tror De paa denne Drøm? Tror De, den passer med Virkeligheden?

— Hvem veed, svarede jeg, man har jo hørt sligt før. Og da han strax gendkendte Clavering, da han saa ham paa Trappen — —

— Ja, Clavering, Clavering! afbrød Gryce mig; forresten har jeg heller ikke ligget paa den lade Side. Jeg har skaffet mig at vide, at Clavering staar i Forbindelse med Familien Leavenworth; jeg

veed, hvor han boer, veed, at Mary Leavenworth har skrevet til ham, da hun kørte bort fra sit hidtidige Hjem.

— Men hvordan har De faaet det at vide? — Ah! nu falder det mig ind, føjede jeg til, idet jeg kom i Tanker om, at han havde besørget Vognen — Manden paa Bukken stod i Deres Sold.

Gryce skelede hemmelighedsfuldt til sine forbundne Fødder.

— De har alligevel ikke ramt Sømmet lige paa Hovedet, svarede han. Jeg hørte, at der var puttet et Brev i Postkassen til den og den Tid paa Hjørnet af den og den Gade. Strax telegraferede jeg til Poststationen, hvor Kassen blev tømt og bad dem bide Mærke i et Brev, hvis Adresse var skrevet med Blyant. Da jeg personligt fulgte efter Depechen, opdagede jeg, at et mærkeligt, med et Frimærke tilklæbet Brev lige var indtruffet. Det blev mig tilladt at se paa Udskriften —

— Og den lød?

— Til Henry R. Clavering, Hoffmanns Hus. Ny York.

Jeg trak Vejret dybt.

— Og paa denne Maade blev Deres Opmærksomhed henledet paa denne Mand?

— Ja.

— Sælsomt! Men bliv ved.

— Naa, jeg fulgte naturligvis Sporet videre, idet jeg spurgte mig for i Hotellet. Jeg bragte i Erfaring, at Hr. Clavering boede der, at han var kommen der for tre Maaneder siden med Damperen fra Liverpool, at han havde indskrevet sig som Henry R. Clavering, London, og lejet et af de bedste Værelser. Skønt man ikke vidste noget bestemt om ham, saa havde man dog altid set ham omgaas med højst agtværdige Personer, der behandlede ham med stor Hensynsfuldhed; han maatte desuden være en velhavende Mand. Derefter traadte jeg ind i Hotellets Kontor for at iagttage hans Adfærd, naar man gav ham det mærkelige Brev fra Mary Leavenworth.

— Og lykkedes det Dem?

— Nej Just i det afgørende Øjeblik traadte der nogen imellem, og jeg saa ikke, hvad jeg vilde se. Jeg hørte imidlertig af Tyendet, at han var kommen i stærk Bevægelse ved Modtagelsen af Bre-

vet. Jeg udsendte strax mine Folk og lod Clavering bevogte i to Dage. Men vi opnaaede ikke noget. Hans Interesse i Mordet, hvis den overhovedet fandtes, hyllede sig ind i den dybeste Hemmelighed, og skønt han hyppig lod sig se i Nærheden af Huset i den femte Gade, gik han dog aldrig derind og gjorde ikke Forsøg paa at sætte sig i Forbindelse med nogen i Huset. Imidlertid krydsede De min Vej. I Haabet om, at det kunde lykkes Dem at opdage Forbindelsen mellem ham og Leavenworths, overgav jeg Manden til Dem og —

— De fandt i mig et lidet villigt Redskab.

Gryce fortrak Munden, som havde han bidt i det sure Æble, men sagde ikke noget, saa her indtraadt en kort Taushed.

— Har De søgt Oplysninger om, spurgte jeg omsider, hvor Clavering opholdt sig den Aften, Mordet øvedes?

— Ja, men uden noget Resultat. At han havde været ude, det var alle enige om, som ogsaa, at han laa i sin Seng, da Karlen kom for at lægge i Kakkelovnen, men yderligere kunde ikke opdrives.

— De veed altsaa intet andet om denne Mand end hans paafaldende Interesse i Mordet samt det, at han har modtaget et Brev fra Mary?

— Det er det hele.

— Har De hørt noget om, hvordan og hvornaar han fik fat i en Avis hin Aften.

— Nej, jeg veed kun, at man har set ham skynde sig fra Spisesalen med en „Aftenposten" i Haanden uden at have rørt Maden.

— Hm, det ser ikke just ud —

— Havde Clavering nogen Del i Mordet, saa vilde han enten ikke have bestilt Middagsmad, inden han læste Bladet, eller han vilde have spist, hvad han havde bestilt.

— De anser altsaa ikke Hr. Clavering for skyldig?

Gryce trak paa Skuldrene, skottede til nogle Papirer, der pippede ud af min Frakkelomme, og udbrød:

— Efter det, De har meddelt mig, maa jeg næsten anse ham for skyldig.

Jeg optog atter mine Spørgsmaal uden at gaa nærmere ind paa dette.

— Hvorledes fik De udforsket, at Clavering afvigte Sommer var her i Byen? Fik De ogsaa det at vide i Hotellet?

— Nej, den Efterretning stammer fra en anden Kilde, nemlig fra London.

— Fra London?

— Jeg har der en Kollega, der stundom giver mig Oplysninger.

— Men hvordan kan det være muligt? De har jo ikke haft Tid til at skrive til London og faa Svar siden Mordet.

— Det behøves heller ikke. Jeg telegraferer blot Personens Navn, saa veed han Besked, at han snareste muligt maa sende mig alle mulige Oplysninger om denne Person.

Han rakte mig Svaret. Heri stod blandt andet, at Clavering var 43 Aar og boede i London med sin Moder. Hans aarlige Indtægter var omtrent 5000 Puud. Han havde arvet sin Formue efter Faderen og en Onkel. I Fjor rejste han til Amerika, men kom tilbage efter 3 Maaneders Forløb, fordi hans Moder var bleven syg; hvad han havde taget sig for i den nye Verden, vidste man ikke.

I den sidste Tid havde man lagt Mærke til, at han var meget taus, at han utaalmodig ventede paa Breve, især var han meget spændt, naar han fik Brev fra Udlandet. Paa en Kuvert i Papirkurven fandtes Navnet „Amy Belden". Hans amerikanske Brevskrivere boede mest i Boston, men to i Ny York; Navnene kendtes ikke, men man mente, det var Bankierer.

Han bragte meget Rejsetøj med, da han kom tilbage og indrettede en Del af sit Hus for en Dame, dog lukkedes denne Lejlighed kort efter. For to Maaneder siden rejste han igen til Amerika og har siden telegraferet to Gange hjem til London; for nylig kom der Breve fra ham i Ny York, et af dem, det sidste, bar Poststemplet F. i Staten Ny York.

Papiret faldt ud af min Haand; F. var en lille Kjøbstad i Nærheden af Badestedet R.

— Deres Vens Brev er den bedste Trumf blandt mine Kort, erklærede jeg, det meddeler mig just, hvad jeg mangler. Ved Hjælp heraf vil jeg inden otte Dage kunne a sløre Hemmeligheden, som mgiver Henry Clavering.

— Og hvornaar, spurgte Gryce, kan jeg haabe at faa en Finger med i Spillet?

— Saa snart jeg er overbevist om at være paa det rette Spor.

— Hvor lang Tid vil det tage?

— Ikke længe; jeg har kun et Punkt at klare —

— Vent lidt, maaske kan jeg gøre noget for Dem.

Med disse Ord pegede Gryce paa Skrivebordet, bad mig aabne øverste Skuffe og fly ham Stumperne af et halvt forkullet Papir.

Jeg fandt Strimlerne og lagde dem paa Bordet foran ham, mens han forklarede:

— Dette er de yderligere Resultater af Fobbs' Efterforskninger i Kakkelovnen. De troede, at han kun fandt Nøglen, men en anden Undersøgelse bragte dette for en Dag, og det er meget interessante Ting. Se bare.

Der var fire Strimler, og jeg saa strax ved første Øjekast, det var Resterne af et almindeligt Brevark. Men da jeg saa nøjere til, opdagede jeg Spor af Bogstaver og, hvad der var betydningsfuldere endnu, flere Blodstænk.

— Hvad tror De om dette? vendte jeg mig til Gryce.

— Det var jo det, jeg vilde spørge Dem om.

Jeg undertrykte min Afsky og tog Papirstrimlerne i min Haand.

— Det synes at være Stumper af et gammelt Brev, bemærkede jeg.

— Uden Tvivl! svarede Gryce lidt spodsk.

— Et Brev, som at dømme efter Blodsporene maa have ligget paa Bordet, da Mordet skete.

— Ganske rigtig!

— Papiret er flænget og Strimlerne rullede sammen, formodentlig i den Hensigt at overgive dem til Ilden, hvor de fandtes.

— Meget godt, sagde Hr. Gryce, bliv De kun ved.

— Haandskriften, for saa vidt den er kendelig, hidrører fra en dannet Mand, men ikke fra Hr. Leavenworth; thi hans Haand kender jeg nøje, men — stop lidt! Har De lidt Gummi ved Haanden, saa kunde jeg klæbe Strimlerne paa et Stykke Papir —

— Der staar Gummiflasken.

Jeg gav mig til nøje at granske Strimlerne for at finde ud af, hvordan de skulde ordnes. Efter at jeg havde klæbet to paa, kom jeg til det Resultat, at to andre af samme Bredde passede dertil for at fylde Rummet ud mellem dem, samt at Skrivelsen ikke sluttede af paa denne Side. Jeg tog den tredje Strimmel op og betragtede den nøje. Ordets Stilling røbede, at det var Randstriben til et andet Blad. Jeg klæbede den derpaa paa for sig og prøvede den fjerde, hvis Ord dog ikke passede til den forrige. Jeg anbragte den derfor lige over for den tredje.

— Det slap De rigtig godt fra! raabte Gryce. Men da jeg holdt ham Brevet hen for Øjnene, lagde han til: Vis mig det ikke, men betragt det selv og sig mig Deres Mening.

— Godt, svarede jeg, saa meget er vist, at Brevet maa være fra et eller andet „Hus" til Hr. Leavenworth, og vedrørende Datumet saa staar her Bogstavet „s", ikke sandt? Derhos pegede jeg paa et Bogstav, der stod under Ordet „Hus" og var meget utydeligt.

— Jeg tror nok, men spørg — mig ikke.

— Det maa være et „s"; dateret altsaa fra 1. Marts 1893 og undertegnet —

Gryce stirrede op paa Loftet.

— Fra Hr. Henry Clavering, paastod jeg bestemt.

— Hm, hvor kan De vide det saa bestemt?

— Vent lidt, saa skal jeg bevise Dem det. Jeg tog Kortet op af Lommen, som Clavering havde ladet sig melde med hos mig, og lagde Kortet under den sidste Linje af de forkullede Strimler.

Et Blik var tilstrækkeligt. Henry Ritchie Clavering stod paa Kortet, H . . . chie . . . i samme Haandskrift paa Brevet.

— Uden Tvivl er det Clavering, stadfæstede Gryce; dog var han ingenlunde overrasket.

— Og nu, vedblev jeg, gaa vi til Skrivelsens Indhold.

Jeg begyndte med det første Ord paa den første Strimmel og læste Ordene højt.

„Hr. Hor — Højtæ — en Niece — som De — der ogsaa er — hver Mands Kærl — smuk, saa henr — kelse — Samtale — enhver Rose har —

Rose er ingen Undtagelse — elsk — Om — i Stand — pine — agte — som havde Tillid — hvis — ikke vil tro — skønne, grusomme Ansigt — H . . . chic . . .“

— Det klinger næsten som en Kloge over en af Niecerne, sagde jeg og forskrækkedes over mine egne Ord.

— Hvordan det? spurgte Gryce.

— Naa, svarede jeg, mærkværdigvis har jeg netop hørt om dette Brev. Det indeholder virkelig en Kloge over en af Nieeerne og er skrevet af Clavering.

Derpaa fortalte jeg ham Harwells Meddelelse angaaende Skrivelsen.

— Aha, Harwell har altsaa talt Jeg troede næsten, han havde forsvoret det.

— Harwell og jeg have i de sidste fjorten Dage været meget sammen, det skulde være mærkeligt, om han intet havde haft at fortælle mig.

— Og han paastaar, at han har læst et Brev til den afdøde.

— Ja, men han kan ikke huske Ordlyden.

— Disse faa Brudstykker ville kalde Resten tilbage i hans Erindring.

— Jeg vilde foretrække ikke at røbe for ham, at vi er i Besiddelse af dette Bevismiddel; vi maa nødig betro os til nogen, hvis det kan undgaas.

— Indrømmet, lød Gryces tørre Svar.

Jeg gav mig nu til at faa noget forstaaeligt ud af de forhaandenværende Brudstykker af Brevet, saa vidt det var muligt, og bragte med stor Møje følgende frem:

„—Hus, Marts 1893.

Hr. Horatio Leavenworth.

Højtærede Herre!

De har en Niece, som De — — der ogsaa er værdig til hver Mands Kærlighed og Tillid — — saa smuk, saa henrivende i Skikkelse og Samtale. Men enhver Rose har sine Torne, og denne Rose er ingen Undtagelse — — elskværdig, skøn og øm hun end er, er hun dog i Stand til at pine og misagte en, som havde Tillid, og — — hvis De

ikke vil tro mig, saa spørg hendes skønne, grusomme Ansigt.

Ærbødigst

Henry Ritchie Clavering."

— Det er nok for os, sagde Gryee, Brevets almindelige Indhold staar klart for os, og mere behøve vi ikke.

— Hele Tonen er alt andet end smigrende for Damen; Afsenderen maa have haft eller indbildt sig at have en tung Hjærtesorg, for at han kan tale saadan om en Dame, som han trods alt kalder elskværdig, henrivende og øm.

— Det hænder at slig Hjærtesorg fører til en hemmelighedsfuld Forbrydelse.

— Jeg tror at vide, hvad det er, der har voldt ham denne Hjærtesorg, svarede jeg, men — lagde jeg til, da jeg saa ham se overrasket op — foreløbig maa jeg beholde mine Formodninger for mig selv, indtil jeg faar noget fastere Grund under Fødderne.

— Brevet giver Dem altsaa ikke det manglende Led?

— Nej; Bevismidlet er i og for sig godt, men ikke Slutningsleddet i min Kæde.

— Og dog maa Brevet være af ganske særlig Vigtighed, thi ellers vilde Eleonore ikke have gjort sig den Umage først at tage det fra Onkelens Bord og dernæst —

— Stop lidt! afbrød jeg ham. Hvad foranlediger Dem til den Antagelse, at det netop var dette Papir, som den unge Dame tog eller skal have taget fra Hr. Leavenworths Bord hin skæbnesvangre Morgenstund?

— Naa da, den Omstændighed, at det er fundet sammen med Nøglen, som hun lod falde i Kaminilden, samt den, at Brevet er blodplettet.

Jeg rystede paa Hovedet; Eleonore havde jo fortalt mig, at hun havde tilintetgjort Papiret fuldstændig.

— Hvorfor ryster De paa Hovedet? spurgte Gryce.

— Fordi Deres Grunde ikke tilfredsstille mig.

— Hvad behager?

— For det første har Fobbs ikke talt om no-

get Papir i hendes Haand, da hun bøjede sig over Ilden — disse Strimler kunde derfor muligvis have ligget i Gløderne —, men dernæst se Strimlerne ud, som de have været brugt til Krøllepapir eller lignende, noget som ikke støtter Deres Gisning.

Opdagerens Øje fæstede sig paa mit Halsbind med et Udtryk af den højeste Interesse, der uvilkaarlig fik mig til at tage til Halsen.

— De er en meget skarpsindig Jurist bemærkede han, og jeg beundrer Dem oprigtigt, Hr. Raymond.

Lidt forbløffet over denne uventede Ros, saa jeg paa ham med ei tvivlraadigt Blik og spurgte:

— Hvad er da Deres Anskuelse om denne Genstand?

— Aa, De veed jo, at jeg slet ingen Anskuelse har; efter at jeg har overgivet Sagen i Deres Hænder, tænker jeg ikke videre paa det.

— Og dog —

— Og dog er saa meget vist, at Brevet, som disse Brudstykker hidrøre fra, laa paa Bordet i Bogværelset, da Forbrydelsen blev øvet, at endvidere, da Liget blev baaret ud, Frøken Elesnore tog et

Stykke Papir fra Bordet, at hun endelig, da hun saa sig iagttaget, søgte at skuffe Betjenten og kastede Nøglen i Kakkelovnen, hvor man fandt disse Papirstrimler. Følgeslutningen overlader jeg rolig til Dem.

— Nuvel, svarede jeg og rejste mig, lad os da lade Følgeslutningen bero; jeg maa først overbevise mig om Rigtigheden eller Urigtigheden af min Teori.

Jeg bad derefter Gryce give mig den af ham nævnte „Snushane"s Adresse og gav mig ufortøvet paa Vej til Hr. Veelys Bopæl.

23. Kapitel.

En smuk Kvindes Historie.

— De har altsaa aldrig hørt om de nærmere Omstændigheder der førte til dette Giftermaal?

Det var min Kompagnon, som sagde d sse Ord. Jeg havde bedt ham forklare Hr. Leavenworths Had til den engelske Nation.

— N j, svarede jeg

— Det er forresten ikke saa underligt, svarede han, rejsende sig op i Sengen — han var endnu ikke kommen sig ganske efter sin Sygdom. Der gives maaske næppe fem Personer i Live, der kunde fortælle Dem, hvor Horatio Leavenworth opdagede den smukke Pige, som han gjorde til sin Hustru, samt de nærmere Omstændigheder, som foranledigede

dette Ægteskab. Jeg vil fortælle Dem Historien i faa Ord, da den maaske kan kaste lidt Lys i Mørket:

Horatio Leavenworth var som ung Mand meget ærgærrig, og det var hans Hensigt at ægte en rig, fornem Dame i Providence. Paa en Forretningsrejse til England førte Skæbnen ham sammen med en ung Enke, hvis Skønhed og Elskværdighed gjorde det af med hans ærgærrige Planer, og han blev forelsket til op over Ørene.

Den unge Enkes Historie var meget sørgelig. Hun lod til at være født Amerikanerinde, thi hendes Fader var en meget bekendt Købmand i Chikago, og saa længe han levede, var hun omgiven af Luxus, men han døde i hendes Opvækst. Ved Faderens Jordefærd mødte hun første Gang den Mand, en Englænder, der skulde lægge hendes Liv øde. Han forstod at vinde det unge Barns Hjærte og giftede sig med hende kort efter.

Han var imidlertid en Slyngel og Ødeland. Inden Hvedebrødsdagene var omme, kom han drukken hjem og slog hende. Men dette var kun Begyndelsen. Da hendes Arvelod efter Faderen var mindre, end han havde troet, bragte han Snde med

til England for der at fortsætte sit tøjlesløse Liv og sine raa Mishandlinger.

Inden hun havde fyldt sit sextende Aar, havde det stakkels Barn døjet al Menneskelivets Elendighed — og en skøn Dag rømte hun med sit lille Barn fra Manden, der kort efter døde.

Skønt hun nærede Kærlighed til Leavenworth, kunde hun ikke beslutte sig til at gifte sig med ham. Først da hendes Barn døde, rakte hun ham sin Haand. Han førte hende til Ny York, hvor han omgav hende med den kosteligste Luxus, men Sorger og Savn havde naget paa hendes Livsrod, og allerede efter to Aars Ægteskab mistede Leavenworth sin saa højt elskede Hustru.

Dette Slag forvandt han aldrig. Skønt Mary og Eleonore senere bragte Liv til Huse, saa man ham aldrig rigtig glad siden; sin unge Hustru kunde han ikke glemme, og hendes sørgelige Skæbne forgiftede hans Sind mod Englænderne, som han hadede af sit inderste Hjærte.

Efter at Hr. Veely havde fortalt mig Historien, anbefalede jeg mig og forlod Værelset. Paa Vejen kom jeg igennem Dagligstuen, hvor en Dame sad, som jeg i Skumringen antog for Fru Veely, men

da hun rejste sig og hilste, saa jeg strax, at denne høje ædle Skikkelse ikke kunde være min Kompagnons lille Kone.

— Om Forladelse, sagde jeg og vilde gaa min Vej, da hun gjorde en Bevægelse, der fik mig til at tro, at det var Mary Leavenworth, og jeg spurgte: Undskyld, er det virkelig Frøken Leavenworth?

— Ja, det er, lød det blide Svar, men da mit Øje nu var vænnet til Mørket, gik det op for mig, at det ikke var Mary, men Eleonore, der stod for mig. Eleonore, som jeg havde elsket fra vort første sælsomme, uhyggelige Møde og hvis Mand jeg havde foresat mig at tilintetgøre.

Overraskelsen var for mig altfor stor, jeg følte mig ude af Stand til at skjule den. Jeg traadte langsomt tilbage og mumlede, at jeg troede, det var hendes Kusine, og vilde trække mig tilbage med den Bevidsthed, at jeg i min nuværende Stemning for enhver Pris maatte undgaa hende.

Dog atter hørte jeg hendes fulde, velklingende Stemme:

— De vil dog ikke forlade mig uden et eneste Ord, Hr. Raymond, efter at Tilfældet har ført os

sammen? Derpaa traadte hun hen til mig og spurgte: Var De virkelig saa overrasket over at finde mig her?

— Jeg veed ikke — jeg ventede ikke — vrøvlede jeg; jeg havde hørt, at De var syg og ikke gik ud og ikke ønskede at se Deres Venner hos Dem.

— Vist har jeg været syg, svarede hun, men nu føler jeg mig atter bedre og er kommen for at tilbringe Aftenen hos Fru Veely, fordi jeg ikke kan holde det ud inden for fire Vægge.

Hun ytrede dette, uden at det lød som en Klage, og som vilde hun dermed kun undskylde sin Nærværelse.

— De skulde i det hele taget opslaa Deres Bopæl her, det ensomme Pensionat er ikke noget Sted for Dem, Frøken Leavenworth, og vi er allesammen bedrøvede over, at De banlyser Dem selv under saadanne Forhold.

— Jeg vilde nødig have, at nogen skulde være bedrøvet for min Skyld, svarede hun, for mig er mit nuværende Opholdssted det bedste, det er heller ingen Banlysning, og jeg er heller ikke alene, en lille Pige gør mig Selskab, et Barn, hvis uskyldige Øjne

heller ikke se andet end Uskyld i mine, det bevarer mig for Fortvivlelse. — Ikkun en Ting smærter mig meget, tagde hun sagtere til, at jeg ikke veed, hvad der foregaar hjemme. Vil De ikke fortælle mig noget om Mary, og hvordan det ser ud i vort gamle Hjem. Fru Beely kan jeg ikke spørge om sligt, hun er nok meget venlig imod mig, men veed ikke noget om mit Forhold til Mary og om vor Splid; han anser mig for egensindig og gør mig Bebrejdelser, for at jeg lader min Kusine være ene. Men De veed, at jeg ikke kunde andet, De veed —

Hendes Stemme døde hen i en uhørlig Hvisken og hun fuldendte ikke Sætningen.

— Meget kan jeg ikke fortælle Dem, skyndte jeg mig at svare, men hvad jeg veed, skal jeg gærne meddele. Er der maaske noget, De særlig ønsker at vide?

— Jeg vilde gærne vide, hvordan Mary har det, om hun befinder sig vel, og om hun er fattet.

— Deres Kusine er ikke syg, svarede jeg, men fattet kan man næppe kalde hende, hun svæver tværtimod i en bestandig Angst. Det er ikke alene Onkelens Død, der piner hende, men ogsaa Bekymringen for Dem.

— De ser hende altsaa oftere?

— Jeg har hjulpet Hr. Harwell med at gøre Deres Onkels Bog færdig til Trykken og har derfor maattet tilbringe en stor Del af min Tid der i Huset.

— Min Onkels Bog? spurgte hun, som forekom det hende at være utroligt.

— Ja vel, det var jo hans Mening, at Bogen skulde udgives —

— Og det er Mary, som bad Dem paatage Dem Arbejdet?

— Hun selv.

— Hvordan kunde hun gøre det, just hun? lød det fra hendes Læber i en harmfuld Tone.

— Hun troede derved at handle i Overensstemmelse med den afdødes Ønske —

— Lad os ikke tale mere derom! afbrød hun mig, jeg gider ikke høre mere. En Ting vilde jeg dog gærne vide endnu: Gaar alt derhjemme i det gamle Spor?

— Jeg veed ikke om nogen Forandring.

— Taler Mary ikke om at forlade Huset?

— Ikke saa vidt jeg veed.

— Modtager hun ingen Besøg?

— Nogle faa.

— Kan De nævne mig nogle?

— Jo, svarede jeg og vendte Hovedet; Fru Veely naturligvis, Fru Gilbert, Fru Martin og en — en —

— Bliv ved! hviskede hun.

— En Herre ved Navn Clavering.

— De udtaler Navnet med synlig Forlegenhed. Tør jeg spørge hvorfor?

Jeg hævede Blikket forbauset til hendes Ansigt. Det var meget blegt og saa ud som Marmor i Maaneskin. Men Udtrykket var lige saa roligt.

Jeg maatte sænke Blikket.

— Hvorfor svarede jeg. Fordi visse Omstændigheder er i høj Grad paafaldende ham: vedøreude.

— Hvorledes det?

— For det første gaar han under to Navne; i Dag kalder han sig Clavering, og for kort siden kaldte han sig —

— Naa —

— Robbins.

Hendes Kjole raslede lydelig paa Gulvet, og da hun talte, var hendes Stemme saa udtryksløs som en Automats.

— Hvor ofte har denne Person været hos Mary?

— En Gang.

— Hvornaar?

— Forleden Aften.

— Blev han længe?

— Omtrent 20 Minutter.

— Tror De han kommer igen?

— Nej.

— Hvorfor ikke?

— Fordi han har forladt Landet.

Der fulgte en kort Taushed efter disse Ord; jeg følte, at hendes Øjne var rettede fast paa mig, men jeg formaaede ikke at løfte Blikket, selv om hun havde sigtet paa mig med en Pistol i hver Haand.

24. Kapitel.

Forholdsregler.

Jeg havde ytret til Gryce, at jeg kun ventede paa at faa en Omstændighed oplyst for uden Forbehold at overlade Sagen til ham. Hermed mente jeg Spørgsmaalet, om Henry Clavering og Eleonore Leavenworth havde været paa samme Tid i Badestedet R. afvigte Sommer.

Næste Morgen stod jeg i Hotel „Union" i denne By og ransagede med Spænding Hotellets Fremmedordbog. Min Taalmodighed blev ikke stillet paa nogen haard Prøve, idet jeg fandt Claverings Navn faa Navne under Hr. Leavenworths og hans Niecers.

Nu var jeg overbevist om, at jeg havde en Nøgle

min Besiddelse, der kunde løse den tunge Gaade, hvis man blot forstod at bruge den.

Jeg skyndte mig til Telefonkontoret og sendte en Depeche efter den Mand, som Gryce havde anbefalet mig. Han svarede, at han skulde komme med første Tog. Der var kun en rejsende med, en livlig ung og væver Mand, der i min Forestilling var saa forskellig fra „Snushane", at jeg vendte mig for at gaa min Vej. Han traadte imidlertid lige hen til mig og overrakte mig sit Kort; jeg vilde endnu ikke ret tage Troen paa mig, at denne Mand skulde være den mest snedige Sporhund i Gryces berømte Trop, indtil et svedent Blik med det ene Øje gjorde mig troende.

Jeg gengældte hans Hilsen og bemærkede:

— De er meget punktlig, min Herre, det glæder mig.

— Punktlighed er en alt for billig Dyd, til at man ikke skulde øve den, nikkede han. Deres Befalinger?

— Dem har De her. Jeg rakte ham et Stykke Papir. Og naar jeg nu lader Dem arbejde paa egen Haand, saa sker det under den Forudsætning,

at De kun melder mig Resultatet af Deres Efterforskninger.

— Ganske som De ønsker.

Han læste Papiret hurtig igennem, gik derpaa ind i Venteſalen og kaſtede det i Kakkelovnen.

— Hvad behager? udbrød jeg.

— Dette ſker for det Tilfælde, at der ſkulde hænde mig noget menneſkeligt.

— Men —

— De kan være aldeles rolig, jeg glemmer intet, min Hukommelſe er udmærket i Orden. Han lo derhos paa ſin glade ungdommelige Maade. Efter 24 Timer hører De fra mig.

Han bukkede — og væk var han.

Næppe nogenſinde er et Døgn faldet mig ſaa langt ſom det, der nu paafulgte, indtil jeg modtog følgende Brev fra „Snushane“:

„Vrede Herre!

1. De paagældende Perſoner kom til R. den 3. Juli 1893. Selſkabet beſtod af fire Perſoner: de to unge Damer, deres Onkel og en Kammerpige ved Navn Hanne. Onkelen blev der kun 3 Dage og gav ſig derefter paa en Rejſe til Maſſachuſetts. I

Mellemtiden omgikkes Damerne meget med Hr. Clavering. To Dage efter Onkelens Tilbagekomst rejste Clavering pludselig bort. Hvad de unge Damer angaar, saa tog de flittig Del i Selskabslivet, Mary gjorde i Særdeleshed Lykke, Eleonore var mere unærmelig og alvorlig, og hendes triste Sindsstemning øgedes mod Slutningen af deres Ophold; hun skal ogsaa have været meget tilbageholdende over for Kusinen. Selskabet forlod R. den 1. August 1893.

2. Henry Clavering indtraf den 6. Juli ledsaget af Venner af de ovennævnte i Hotellet i R. Om ham kunde man ikke faa andet at vide, end at han omgikkes meget med Leavenworths Damer.

3. F.. en lille Købstad 4 a 5 Mil fra R. Her boede i Fjor en Præst ved Navn Samuel Robbins, der siden er død.

4. Manden, som den Gang tjente hos Præsten, hed Timothy Cook, han er nu her i F. igen, og kan, om fornødent, stævnes."

25. Kapitel.

Timothy Cook.

— Men indser De da ikke, sagde Gryce til mig at De ved Deres Slutning, at Eleonore skulde være Henry Claverings Hustru, og denne skulde være Morderen, kun forværrer Sagen for Deres Klientinde, i Stedet for at befri den unge Dame for den paa hende hvilende Mistanke.

— Men De selv mener jo, at Eleonore ikke vilde være i Stand til at kunne staa i fjerneste Forbindelse med en slig Forbrydelse.

— Efter min Overbevisning er Eleonore Leavenworth uskyldig, svarede Gryce.

— Og hvad skal jeg da gøre?

— De har ikke andet at gøre end bevise, at Deres Slutning er urigtig.

Jeg saa paa ham i maalløs Forbauselse.

— Jeg tror ikke, at dette er saa overmaade vanskeligt, vedblev Opdageren, hvor er denne Cook?

— Neden under, svarede jeg, han og „Snushane"; jeg har bragt dem begge med.

— Det var klogt af Dem; vær saa god at hente dem her op.

Et Øjeblik efter traadte de begge ind.

— Ah, sagde Gryce, mønstrende den fremmede, om end ikke direkte, det er altsaa Manden, der tjente hos afdøde Pastor Robbins? De ser ud til at kunne sige Sandheden.

— Det gør jeg altid Herre, idet mindste har ingen hidtil kaldt mig for en Løgner.

— Nej, det forstaar sig, sagde Gryce venlig, og derpaa spurgte han uden videre Indledning: Hvad hed Damen med Fornavn, ved hvis Vielse De fungerede som Vidne?

— Ja, hvis jeg nu kunde huske det!

— Men De husker hendes Udseende?

— Saa godt, som var hun min egen Moder. Jeg vilde aldrig kunne glemme Damens smukke

Øjne, selv om jeg saa blev hundrede Aar gammel.

— De vilde altsaa kunne genkende hende?

— Uden Tvivl.

— Godt, vil De saa fortælle os, hvad De veed om Vielsen?

— Naa ja, mine Herrer, det gik omtrent saadan til: Jeg arbejdede ude i Haven en Dag. Saa ser jeg en Herre ude paa Vejen, som først kigger sig om til alle Sider og saa stikker hen imod vort Hus. Hans statelige Ydre slog mig, thi der fandtes ikke en saadan fin Herre i hele F. Lidt efter kom der en Vogn med to Damer og holdt udenfor Præstegaarden. Jeg gik hen og hjalp dem ud af Vognen.

— Saa De deres Ansigter?

— Nej, de havde begge Slør paa. Men kort efter kom Præsten ud og kaldte mig ind som Vidne. Det er det hele.

Og Timothy Cook tørrede Sveden af Panden, som denne Rapport havde kostet ham.

— De siger, der var to Damer, var den, der blev viet, blond eller brunet?

— Det kan jeg ikke sige bestemt; det forekommer mig, at hun var mørk.

— Men De kan skælne dem fra hinanden, naar De ser dem?

— Ja.

Gryce hviskede til mig, at jeg fra hans Skrivebord i den og den Skuffe skulde tage to Portrætter og stille Dem op paa forskellige Pladser i Værelset.

— De sagde før, tog Gryce atter Ordet, at De ikke vidste Brudens Navn, hvor kan det være? Blev De ikke opfordret til at underskrive Vielsesattesten?

— Jo, Hr. Robbins anmodede mig om at skrive mit Navn paa det Sted, hvor han pegede med sin Finger, hvilket jeg gjorde.

— Stod der intet andet Navn under Dokumentet, da De skrev Deres?

— Nej, Herre. Hr. Robbins vendte sig derefter til den anden Dame og bad hende underskrive, hvilket hun ogsaa gjorde.

— Saa De da ikke hendes Ansigt?

— Nej, Herre; hun vendte Ryggen til mig, da hun løftede Sløret, og jeg lagde kun Mærke til, at

Præsten saa paa hende med Beundring; hun maa altsaa have været meget smuk.

— Hvad skete saa?

— Det veed jeg ikke, for saa gik jeg.

— Gik de andre bort sammen?

— Nej, Herren først, og derefter kørte Damerne, ligesom de var komne, og lidt efter kom Præsten ud til mig og bad mig holde Sagen hemmelig.

— Var der da ingen andre Folk i Huset paa den Tid?

— Nej, Frøken Robbins var gaaet i Syskole.

Medens denne Samtale fandt Sted, var det gaaet op for mig, hvad det var Gryce formodede. Jeg havde stillet Eleonores vellykkede Fotografi paa Kaminranden og Marys paa Skrivebordet. Men Cook stod med Ryggen til, og Gryce sagde derfor henvendt til Snushane:

— Har De ikke en lille Forfriskning til Hr. Cook, fordi han har været saa venlig at fortælle os Historien.

Snushane nikkede og gik hen til et lille Skab ved Kaminen.

Cook fulgte ham ganske naturlig med Øjnene, gik derpaa med et sagte Udraab af Forbauselse hen og blev staaende med Beundring foran Eleonores Billede.

Jeg følte mit Hjærte banke af Spænding, da han vendte sig og pludselig overrasket udbrød:

— Det er hende!

Med Marys Fotografi i Haanden ilede han hen til os.

Jeg kan ikke sige, at denne Opdagelse kom ganske uventet, Gryce havde forberedt mig alt for tydelig derpaa.

— Det skulde være Damen, som blev viet til Hr. Clavering! Kære Mand, De tager fejl, bemærkede Opdageren i en vantro Tone.

— Aldrig!

— Jeg er meget forbauset, vedblev Gryce og skænkede mig et saa spottende Blik, at jeg i en anden Stemning og under andre Forhold vilde være bleven meget vred.

— Hvis De derimod havde udpeget Damen der paa Kaminranden som Bruden, vilde jeg ikke have forundret mig.

— Hende? Jeg har aldrig set denne Dame. Men hvad hedder saa den anden Dame?

— Fru Clavering, hvis det er rigtigt, hvad De har meddelt os.

— Clavering! Ja vel, nu husker jeg det, saadan hed Herren. —

Da jeg var bleven ene med Gryce, maa Forvirringen, jeg følte, sandsynligvis have præget sig meget tydelig i mit Ansigt, thi først efter nogle Minutters betydningsfuld Taushed sagde han med et Anstrøg af spottende Humor:

— Den uventede Opdagelse lader til at have taget svært paa Dem — paa mig ikke!

— Jeg indrømmer min Vildfarelse, og De maa tilstaa, at denne Opdagelse vender Sagen fuldstændig paa den anden Ende.

— Sandheden bliver uforandret.

— Hvad er Sandheden?

— Efter min Anskuelse er Sagen bleven langt simplere; saa længe Eleonore gik for at være Claverings Hustru, kunde Mordet slet ikke forklares. Hvorfor skulde hun eller hendes Mand stræbe efter Livet, hvis Død ikke kunde gavne dem de

mindste? Men nu, da det viser sig, at Mary er Arvingen, er det hele gennemskueligt. Ved et Mord som dette, Hr. Raymond, maa De aldrig glemme Spørgsmaalet, hvem der løber af med Fordelen.

— Men Eleonores Tausheb? Hvorfor skjuler hun visse Ting? Hvordan forklarer De det? Jeg kan nok forstaa, at en Kvinde kan opofre sig for sin Mand, men for sin Kusines Mand — aldrig!

— De mener altsaa endnu bestandig, at Clavering er Morderen?

— Hvem ellers i al Verden? Eleonore kan dog umulig have en Finger med i Spillet.

— Visselig ikke! stadfæstede Gryce.

— Men hvem da? spurgte jeg, og en forfærdelig Anelse kom op i mig.

— Hvem andre end den skønne Gudinde, hvis tidligere Bedrag og nuværende Forlegenhed ikkun Leavenworths Død kunde dække over, den daarende, henrivende —

— Nævn intet Navn! afbrød jeg ham og sprang op. De tager fejl, De er hildet i en himmelraabende Vildfarelse! Nævn intet Navn!

— Undskyld, sagde han, Navnet Mary Leavenworth eller rettere Fru Clavering maa endnu nævnes mange Gange i denne Affære. Jeg har fra første Færd tænkt mig dette.

26. Kapitel.

Gryce taler rent ud af Posen.

Jeg vil ikke forsøge paa at skildre mine Følelser efter disse Ord. Jeg følte mig som paa et oprørt Hav.

— Tvivlen stormer ind paa Dem, ser jeg, sagde Gryce med overlegen Ro; har De da aldrig tænkt Dem en saadan Mulighed.

— Aldrig i Evighed kunde en saa taabelig, formastelig Mistanke faa Husrum i min Barm! raabte jeg harmfuld. Mary har sine Fejl, men skyldig er hun ikke!

— I saa Fald er De mildere i Deres Dom end hendes Kusine var.

— Jeg forstaar Dem ikke, mumlede jeg, og det begyndte at dages for mig endnu skrækkeligere.

— Hvad behager? Har De over de efterfølgende Begivenheder da rent glemt hin Anklage, som faldt hin Morgen mellem de to Damer?

— Nej, men —

— De troede, at Mary havde udtalt de skæbnesvangre Ord til Eleonore?

— Naturligvis! Og De?

Et sarkastisk Smil gled over Gryces Ansigt.

— Ingenlunde, svarede han, jeg vilde imidlertid ikke berøve Dem denne Tro; det var nok, naar en af os fulgte dette Spor.

— De vil da ikke paastaa, udbrød jeg aldeles fortumlet, at det var Eleonore, som den Gang udtalte hin Sigtelse, at jeg hele Tiden har sejlet om i en Vildfarelse, som et Ord fra Dem havde kunnet rive mig ud af?

— Jeg havde mit bestemte Maal for Øje dermed, at jeg lod Dem en Tid lang følge dette Spor. For det første var jeg ikke saa aldeles sikker i min Sag, skønt jeg kun nærede en lille Kende Tvivl. Dernæst var det mig kært, at De gik ud fra det modsatte Synspunkt, thi paa den Vis kunde begge Theorier blive prøvede. De saa bestandig de ny

opdukkende Kendsgærninger under den Synsvinkel, at Mary troede paa Eleonores Brøde, hvorimod hos mig det omvendte var Tilfældet. Og hvad er Følgen deraf bleven? Hos Dem Tvivl, Modsigelse, bestandig Uvished og vedvarende Vaklen mellem fælsomme Gisninger — hos mig tiltagende Vished og en Formodning, som hidtil ved Tingenes Udvikling er bleven mere og mere sandsynlig.

— Deres Anskuelse maa være den rigtige. Det maa have været Eleonore, der udtalte disse Ord. Hun tror paa Marys Brøde, og jeg maa have været blind, at jeg ikke strax har opdaget det.

— Naar Eleonore holder sin Kusine for skyldig, saa maa hun vel have sine Grunde derfor.

Det maatte jeg indrømme.

— Hun skjulte ikke Nøglen, som hun maa have fundet — Gud veed hvor — saadan uden videre ved sin Barm eller søgte uden Grund at tilintetgøre Brevet.

— Visselig ikke.

— Og trods Holdningen, som Eleonore fra første Færd har indtaget og bevarer, holder De endnu stadig fast ved Deres Anskuelse, at Mary er

uskyldig? De maa dog tænke paa, at De ikke har kendt Mary tilforn, og Kvinden kan spille Komedie!

— Men, sagde jeg modvillig, Eleonore kan ogsaa tage fejl i sin Mistanke. Clavering kan lige saa godt være Morderen som Mary, eftersom Sagen staar.

— Deres Tro paa Claverings Brøde grænser nær til Overtro.

Jeg foer sammen. Var jeg virkelig overtroisk? — Var det muligt, at Harwells fantastiske Meddelelser om denne Mand havde indvirket paa min Dømmekraft?

— Og De kan paa en vis Maade have Ret, vedblev Gryce; den forestaaende Undersøgelse vil dømme os imellem; men jeg indrømmer, at hans Adfærd nok kunde vække Mistanke.

— Men hvorfor rejste han?

— Han rejste ikke.

— Hvad mener De dermed?

— Clavering brugte det gamle Kneb at rejse paa Skrømt bort fra Ny York. I Virkeligheden skiftede han kun Kvarter og boer nu i et Hus lige over for hans Hustru, og hvor han sidder hele Da-

gen og giver Agt paa, hvem der gaar ud og ind hos Genboen.

— Men man sagde mig dog i „Hoffmans-Hus", at han var rejst med Dampskibet, og jeg talte selv med Manden, der havde kørt ham til Dampskibet.

— Ganske rigtigt. Men han kørte tilbage i en anden Vogn.

— Og desuagtet mistænker De ikke denne Mand?

— Jo — men ikke for Mordet paa Leavenworth.

— Hvad agter De at gøre?

— Jeg har foreløbig kun en Opgave. Jeg maa paa Grund af de Beviser, som er i min Besiddelse, fængsle Frøken Leavenworth. Publikum bliver uroligt, og der maa gøres noget for at stille Folk tilfreds. Eleonore bærer selv Skylden. Det gør mig ondt, for hun er en ædel Kvinde, og jeg beundrer hende; men — hvis der ikke hænder noget mellem i Dag og i Morgen —

— Mellem i Dag og i Morgen?

— Ja, jeg kan ikke udsætte Sagen længere.

Jeg kunde ikke fatte Tanken, at alle mine Bestræbelser skulde være frugtesløse.

— Giv mig endnu en Dags Frist! udbrød jeg fortvivlet.

— Hvad vilde De da gøre?

— Opsøge Clavering og tvinge ham til at sige Sandheden.

— For at fordærve det hele! raabte Gryce. Nej, Terningen er kastet; Eleonore kender den ene Omstændighed, hun maa bøje sig eller tage Skade for Hjemgæld.

Skønt jeg gik tidlig til Sengs den Aften, kunde jeg ikke faa Søvn eller Hvile. Atter og atter lød Ordene i mit Øre: Der maa hænde noget imellem i Dag og i Morgen. Først henad Morgenstunden faldt jeg i en urolig Søvn og drømte, at Eleonore stod overfor Gryce med en Pistol i Haanden.

Af dette Mareridt vækkedes jeg ved en lydelig Banken paa min Dør. Jeg foer ud af Sengen og spurgte, hvad der var paa Færde. Svaret kom i Form af et Brev, der blev stukket ind gennem Dørsprækken. Brevet var fra Gryce og lød:

„Kom strax, Hanna Chester er funden."

Jeg var ikke sen om at komme i Klæderne og hen til Gryce.

— Er det sandt, Hanna er opdaget.

— Helt sikker i vor Sag er vi ikke, begyndte Opdageren, men en Pige af hendes Udseende er bleven set ved et Vindue oven paa i et Hus i R., hvor hun ofte kom med Leavenworths Damer under deres Ophold i denne By. Vi vide for længe siden, at hun hin Nat, da hun flygtede, rejste med Jærnbanen den Vej, medens vi ikke have kunnet bringe i Erfaring, hvor hun steg ud. Er hun der, saa bliver hun omhyggelig skjult, thi ingen andre end vor Hjemmelsmand har set hende, og de nærmeste Naboer have ikke den fjærneste Anelse om hendes Nærværelse.

— Hvem ejer Huset?

— En Fru Amy Belden.

— Amy Belden? Det samme Navn, som Claverings Tjenestepige i London fandt paa en Konvolut i hans Papirkurv.

— Ja.

— Hvem bragte Meddelelsen?

— Snushane.

— Har De sendt ham der hen igen for at anstille yderligere Efterforskninger?

— Nej, endnu ikke. Jeg er saa smaat bange for, at Opgaven skulde overstige hans Kræfter.

— Kort og godt —

— Jeg vilde ønske, De vilde tage derhen; jeg selv er ikke i Stand dertil, og jeg veed ingen, som er bedre skikket dertil end De. Som De forstaar, er det ikke nok at finde Pigen; Forholdenes Stilling kræver, at Fængslingen af dette vigtige Vidne sker i den dybeste Hemmelighed. At faa Adgang til et fremmed Hus, som skjuler en Person, finde hendes Skjulested og ved List, Trusler eller Vold bringe hende i Politiets Varetægt, uden at Naboerne faa mindste Nys om Sagen —, det er et Kunststykke, der kræver Varsomhed, Takt og Geni. Konen, som holder hende skjult, maa have sine Grunde derfor — ogsaa dem maa vi have at vide; alt i alt er det en mislig Historie. Tør De give Dem i Lag med den?

— Jeg vil i det mindste forsøge det.

Gryce foer sig med Haanden over det smærtende Ben og brummede:

— Og den Fornøjelse maa jeg lade gaa fra

mig! Dog strax til Sagen! Hvornaar kan De rejse?

— Strax.

— Godt, Klokken 12,15 gaar der Tog. Saa snart De kommer til R., maa De paa en eller anden Maade introducere Dem hos Fru Belden, uden at vække hendes Mistanke. Snushane følger med Dem og skal altid være parat til at hjælpe Dem, men da han vil være forklædt, maa De lade, som om De ikke kender ham, indtil han giver Dem Tegnet. De gaar frem paa Deres Vis, han paa sin. Maaske bliver De ham slet ikke vaer, men De kan være forvisset om, at han veed, hvor De er at finde, og at en Viften med et rødt Silkelommetørklæde eller dets Anbringelse i et Vindue vil bringe ham til Stede.

Efter disse Ord overleverede han mig en Lønskrift for det Tilfælde, at jeg vilde telegrafere til ham.

27. Kapitel.

Amy Belden.

Det var en trist Aprildag, at jeg første Gang i mit Liv steg ud af Toget paa Stationen i R. og gik ned ad den brede Gade til Hotellet. Det var min Hensigt strax at opsøge en af vore Klienter, Hr. Monell, for at raadføre mig med ham om, hvordan man bedst kunde nærme sig Fru Belden.

Jeg havde det Held at træffe ham under Vejs. Han kom kørende i sin lette Vogn ind ad Byen til. Han bød mig en Plads i Vognen. Uden for Postkontoret holdt han og gik derind. Lidt efter saa jeg en aldrende Kone træde ud med to Breve i Haanden, et større og et mindre. Da hun mødte mit Blik, skjulte hun med en uvilkaarlig Bevægelse

Brevene under sit Forklæde. Dette var mig paafaldende.

Men i samme Øjeblik kom Monell ud og satte sig op, og jeg tabte Konen af Syne.

— Kender De en Person ved Navn Belden her i Byen? spurgte jeg.

— Der boer en Enke Belden her.

— Hedder hun Amy?

— Ja, Fru Amy Belden.

— Hvem er hun, kender De noget til hende?

— Hun er højst agtværdig, Enke efter en Snedker her i Byen og boer her nede i Gaden. Hvis De ønsker at skaffe en Tigger eller følle Stodder et Nattekvarter eller et Maaltid Mad til forsømte Børn, saa kan De trygt henvende Dem til hende.

— En agtværdig Enke, siger De; har hun Familie?

— Nej, hun lever alene og har nok en lille Indtægt, saa vidt jeg ved; hun syer og strikker for de fattige. Men hvorfor i al Verden spørger De efter hende?

— Forretningsanliggende, forklarede jeg og trak paa Skuldrene. Mellem os sagt, Fru Belden

er indviklet i en Retssag, som vi føre, og det er mig meget om at gøre at faa meget at vide, vedrørende hende. Jeg er rejst hertil for at faa Lejlighed til personlige Jagttagelser, og jeg vilde give meget til, at jeg kunde skaffe mig Ophold i hendes Hus. Tror De ikke, at De kan hjælpe mig i denne Henseende?

— Jeg haaber det. Hun plejer at leje sine Værelser ud til Badegæster om Sommeren. Lad os strax gøre et Forsøg.

Han kørte med disse Ord op for et smukt lille Landsted.

Vi steg af Vognen, og min Ven ringede paa. Jeg havde lige Tid til at blive vaer, at der pludselig blev rullet ned for Vinduerne til venstre, da der hørtes hurtige Skridt inde i Huset. Strax efter gik Døren op, og i denne stod — Konen fra Postkontoret, hvis Manøvre med Brevene havde vakt min Opmærksomhed. Hun gjorde sig Umage for at skjule en Sindsbevægelse, som hun lige havde gennemgaaet.

Da Monell forestillede mig med Ordene:

— En af mine Venner, en Sagfører fra Ny

York, bukkede hun og blev aabenbart mere forlegen og forvirret.

— Vi ere komne for at bede Dem om en Villighed, Fru Belden — men er det ikke tilladt at træde indenfor? vedblev min Ven, jeg har ofte hørt Tale om Deres smukke Lejlighed, føjede han fiffig til.

Uden at ænse Konens overraskede Miner, traadte han med et høfligt Buk forbi hende og ind i det lille Værelse, hvis røde Tæppe og lyse med Billeder prydede Vægge skimtede os indbydende i Møde gennem den halvt aabne Dør.

Da Fru Belden saa at vi ved en Art Statskup var trængte ind i hendes allerhelligste, gjorde hun gode Miner til slet Spil, indbød ogsaa mig til at træde ind og gjorde Mine til at modtage os som en elskværdig Husmoder.

Hr Monell gjorde sig saa lækker som muligt for Fru Belden, og jeg maatte selv le over hans kostelige Humor.

Imidlertid havde Fru Belden snart forvunden sin Forlegenhed og tog nu Del i Samtalen med en Utvungenhed, som jeg langtfra havde ventet. Hun

viste sig at være baade dannet og til en vis Grad aandrig, og mindst af alle vilde denne Kvinde vække Mistanke om Hemmelighedsfuldhed, hvis jeg ikke havde lagt Mærke til det ejendommelig dvælende Blik, da Monell rykkede frem med Formaalet for vort Besøg.

— Jeg veed virkelig ikke, sagde hun og fixerede mig, det vilde fornøje mig at kunne tjene Dem, men jeg har ingen Lejere haft i den sidste Tid og er bange for at jeg ikke kan tilfredsstille Herrens Fordringer — kort og godt, jeg kan ikke.

— Nej, hør, veed De hvad, Fru Belden, det kan De ikke bringe over Deres Hjærte! Her lokker De os ind i Deres lille Paradis, og saa viser De os koldt tilbage, da vi har skuet Herlighederne! Men det mener De heller slet ikke, ellers skulde jeg kende Dem slet. Hvis Lazarus selv kom i egen Person, vilde De ikke kunne nænne at vise ham Døren, end sige saadan en beskeden, køn ung Mand som min Ven der.

— De er alt for artig, Hr. Monell, svarede hun smigret, men jeg har intet Værelse i Orden, Huset er lige blevet gjort rent, der er vendt op og ned paa alting — dog Fru Wright histovre —

— Min unge Ven skal bo her hos Dem og ikke hos Fru Wright eller nogen anden, og dermed Basta, strø Sand paa!

Nok er det, Enden blev, at Fru Belden maatte overgive sig til Fjenden paa Naade og Unaade.

— Hvornaar flytter De ind? spurgte hun pludselig.

— Jeg bliver her strax, med Deres Tilladelse. Jeg har nogle Breve at skrive og ønsker intet bedre end at faa Lov til at sidde her og skrive dem.

Ved Ordet „Breve" saa jeg, hvorledes hun foer med Haanden til Lommen, men det skete aldeles uvilkaarlig, Udtrykket i hendes Ansigt skiftede ikke, og hun svarede hurtig: Jeg skal faa et Værelse i Stand til Dem hurtigst muligt; imidlertid maa De gøre Dem det mageligt her.

Dermed forsvandt hun tilligemed min Ven.

28. Kapitel.

En sælsom Hændelse.

Det første, jeg foretog mig, var at jeg ransagede Værelset i alle Kroge. Jeg betragtede Fotografierne, Bøgerne i et lille Bogskab, Noderne paa Pulten og Sykurven, som stod paa Bordet. Jeg fandt endelig en Strømpe, der forekom mig for lille og for daarlig, til at den kunde være Fru Beldens. Da jeg saa den nøjere efter, opdagede jeg Mærket „H" paa den. Jeg lagde den omhyggelig, hvor jeg havde fundet den og trak Vejret dybt af Lettelse.

Da jeg saa ud af Vinduet, blev jeg vaer nogle Bogstaver, som vare ridsede i en af Ruderne

med en Diamant. Jeg traadte nærmere hen og læste:

.gnirevalC yraM

Hvad var det for Runer? Uden at tænke mig noget ved det læste jeg dem bag fra, og den ærede Læser kan forestille sig min Forbauselse, hvis han følger mit Exempel.

Glad over min Opdagelse satte jeg mig til at skrive mine Breve, og næppe var jeg færdig, før Fru Belden traadte ind og meldte, at Aftensbordet var dækket.

Hun var Elskværdigheden selv over for mig, og Maaden var udmærket. Jeg kunde ikke værge mig imod en Følelse af Skamfuldhed ved Tanken om, at jeg sad her som en hemmelig Spejder og en Spion.

Denne Følelse tog til, da jeg lagde Mærke til, at der var noget, som laa hende paa Hjærte, og som hun gærne vilde af med, men i hvor ofte hun gjorde Mine til at tale, blev det alligevel aldrig til noget.

Hun foer sammen, naar en Kat sprang fra

Halvtaget ned i Gaarden, og mit Hjærte bankede, naar jeg hørte eller troede at høre en Knirken ovenpaa.

— Er De ikke bange for at bo saa ene i dette Hus? spurgte jeg, da Fru Belden lagde et Stykke af en kold Høne paa min Tallerken, er der ingen Landstrygere her, der kunde forulempe Dem i Deres Ensomhed?

— Ingen vil forulempe mig, svarede hun; hvem der ønsker Mad og Nattely her i Huset, faar det.

Hvor sælsomt, at en slig Veninde og Beskytterinde af de fattige og ulykkelige skulde blive indviklet i en saadan uhyggelig Forbrydelse!

Det faldt mig i Tanker, at hvis virkelig Hanna var skjult der i Huset, saa maatte min Værtinde dog bringe hende Mad op. Jeg kastede et beregnende Blik paa de foran mig staaende Tallerkener — maaske kunde det senere lykkes mig at opdage, om ikke en Del af Resterne vare forsvundne.

— Jeg vil ryge min Cigar paa Verandaen, og naar De er færdig med at tage af Bordet, har De maaske Tid til at passiare lidt med mig.

Jeg gik ud paa Verandaen. Sandheden var, at jeg længtes efter Snushane, det ringeste Tegn paa hans Nærværelse i Byen vilde være opmuntrende for mig.

Men jeg vandrede forgæves frem og tilbage paa Verandaen; jeg saa og hørte intet til ham; jeg hørte ikke den ham ejendommelige korte Latter, og var han i Nærheden, saa maatte han holde sig skjult.

Lidt efter kom Fru Belden ned ad Trappen med en tom Tallerken i Haanden, satte den fra sig i Køkkenet og kom ud til mig.

— De er Sagfører, begyndte hun efter at have strikket et Par Omgange.

— Ja, svarede jeg.

Hun tav et Øjeblik, derefter begyndte hun igen med hakkende Stemme:

— Jeg — har — jeg vilde gærne bede Dem om en lille Vejledning i en Sag, som for mig er af stor Vigtighed og som har Hast. Vil De gøre mig den Tjeneste at laane mig Øre for et Øjeblik.

— Det skulde glæde mig, hvis jeg kunde yde Dem en Tjeneste.

Hun traf Vejret dybt og begyndte:

— Sagen er den: Jeg har i min Varetægt en Pakke Papirer, som to Damer har overgivet mig med den Betingelse, at jeg hverken maa give det fra mig eller tilintetgøre det uden begge Parters Vidende og Samtykke.

— Vær saa god, bliv ved, bad jeg, da hun gjorde en Pause.

— Men nu faar jeg fra en af de to Damer, og netop fra den, som Sagen nærmest angaar, en indtrængende Anmodning om ufortøvet at tilintetgøre Papirerne, da hendes Sjælefred og hendes Sikkerhed afhænger deraf.

— Og De vil nu vide, hvad der er Deres Pligt?

— Ja, svarede hun nølende.

— De maa under alle Omstændigheder vente med Tilintetgørelsen, indtil De ogsaa har faaet den anden Parts Samtykke.

— Er det Deres Mening som Sagfører?

— Ja, og som Menneske ogsaa. De har nu en Gang paataget Dem Forpligtelsen i denne Form, og det vilde være et Tillidsbrud, hvis De gav efter

for den ene Parts Forlangende. Den Omstændighed, at der kan indtræde Tab eller Ulykke, hvis De beholder Papirerne, forandrer ikke noget i Henseende til Deres Forpligtelse; desuden er De jo heller ikke aldeles sikker paa, at den Fremstilling er rigtig, som den ene Part har givet. De vilde ved Tilintetgørelsen af disse Dokumenter sikkert øve en stor Uret, da disse vistnok have stort Værd for begge Parter.

— Men Omstændighederne — Omstændigheder forandre tit en Sag — kort sagt, der forekommer mig, at Damens Begæring maa opfyldes, i Særdeleshed da der er opstaaet Uenighed mellem Damerne, saa den anden aldrig giver sit Samtykke.

— Ingenlunde, svarede jeg, hvis De vil holde Deres Samvittighed fri, det tilkommer ikke Dem at afveje, hvem der har Retten paa sin Side. De har blot at gemme Papirerne, Fru Belden.

Hun lod Hovedet fortvivlet synke, hun ønskede aabenbart at hjælpe hin Dame.

— Loven er meget haard, sukkede hun, meget haard!

— Her kommer ikke alene Loven i Betragtning, men simpel Menneskepligt, erklærede jeg.

— Jeg tror nok, at De har Ret, sagde Fru Belden og blev meget taus.

Jeg betragtede hende og tænkte ved mig selv: „Hvis Du nu var Gryce eller bare „Snushane", saa vilde Du ikke vige fra denne Plads, før Du havde faaet klar Besked om, hvem de to Damer er, og hvor disse Papirer er gemte.

Min Opmærksomhed blev i dette Øjeblik henledet paa et Kvindfolk, som i det samme kom ud af Bagdøren i Nabohuset og hvis snavsede og pjaltede Paaklædning nokſom røbede, at det var en rigtig Landstrygerske. Hun gnavede paa en Brødskorpe, som hun kastede fra sig, da hun kom ud paa Gaden, og tøflede over Gaden til vort Hus, medens Foraarsvinden legede med hendes lasede Kjole og blottede de hullede Sko.

— Der kommer en af Deres Kunder, sagde jeg.

Fru Belden syntes at vaagne op af en Drøm. Hun rejste sig langsomt, saa sig om og maalte den usle Skabning, som nærmede sig.

— Stakkels Væsen, mumlede hun, men i Aften kan jeg ikke gøre meget for hende, en god Aftensmad, det er det hele.

Hun sagde til Tiggerfken, at hun skulde gaa bag om og ind i Køkkenet, hvorefter hun selv gik ud i Køkkenet, og lidt efter hørte jeg Tiggerfkens Stemme: Gud velsigne Dem! sandsynligvis for Maden, som blev sat for hende.

Men jeg hørte hende dernæst bede om Nattely: Laden eller Koftalden, Brændeskuret eller en anden Krog, hvor hun kunde have Tag over Hovedet. Og derefter begyndte hun paa en lang Begrædelsesbog om Sygdom og Savn, saa ynkelig at høre paa, at jeg godt forstod, at Fru Belden ikke længere kunde modstaa.

Og da hun kom ud paa Verandaen, fortalte hun, at hun desuagtet havde givet Tiggerfken Lov til at ligge ved Arnen i Køkkenet om Natten.

Afbrydelsen ved denne Begivenhed endte vor Samtale; Fru Belden steg op ad Trappen, og jeg var alene og havde Tid til at gruble over min Stilling.

Det varede imidlertid ikke længe, før jeg hørte Fru Belden liste sig ned ad Trappen og forlade Huset. Da jeg nærede Mistanke til hende, fulgte jeg efter hende.

Hun bøjede ind i Hovedgaden, og min første Tanke var, at hun vilde aflægge et Besøg, men hun gik langsommere, hvilket lod mig formode, at hun havde en længere Vej at gaa.

Hun gik gennem hele Byen og fulgte Landevejen med de frie Marker til begge Sider. Hvor vilde hun dog hen?

Bestandig saa jeg den mørke i et Sjal fast indhyllede Skikkelse foran mig. I Aprilaftenens fremtrydende Mørke blev hun efterhaanden utydeligere, men jeg tabte hende ikke af Syne.

Jeg balancerede langs ad den smalle Gadestrimmel ved Siden af Vejgrøften, for at hun ikke skulde høre mine Skridt, vende sig om og blive mig vaer.

Omsider kom vi til en Bro. Jeg hørte hendes Skridt paa Broen, men derefter var enhver Lyd forstummet. Hun stod vist og lyttede.

Jeg fandt det ikke raadeligt at gøre det samme, men jeg valgte at rave videre over Broen som en drukken Mand. Men da jeg var gaaet lidt, standsede jeg og gik tilbage, søgende efter hendes Skikkelse ved Broen.

Men Fru Belden var forsvunden.

Jeg følte mig med et overbevist om, at hun havde gennemskuet mine Planer og lokket mig bort fra Huset for at give Hanne Lejlighed til Flugt.

Jeg stod allerede paa Nippet til at skynde mig tilbage, da jeg til venstre for Broen hørte en sælsom Lyd, der fik mig til at staa stille. Den kom fra Aabredden og lød som en Knirken af en gammel Dør, der drejer sig paa sine rustne Hængsler.

Det var nu ganske mørkt. Jeg sprang over Grøften og gik langs med Strømmen, hvis mørke Vand jeg kunde skimte, og nu saa jeg foran mig en Hytte eller et Skur.

Jeg vovede ikke at trænge længere frem i Mørket, men pludselig saa jeg et Glimt inde i Skuret, og gennem den aabne Dør opdagede jeg Fru Belden, lysende omkring paa Skurets nøgne Vægge med en Tændstik i Haanden.

Jeg vovede knap at trække Vejret, men iagttog hende skarpt.

Snart løftede hun Blikket mod Skurets Tag, hvor Himlen pippede igennem, snart mod Gulvet, der var lige saa hullet som Taget.

Endelig tog hun en Skikkasse frem under Sjalet og satte den foran sig paa Jorden. Nu gik det med et op for mig, hvad hun vilde. Hun vilde stjule, hvad hun ikke vovede at tilintetgøre, og jeg gjorde allerede en Bevægelse for at ile hen til hende, da Tændstikken slukkedes i hendes Haand.

Medens hun tændte en anden, overvejede jeg, og som Følge deraf holdt jeg mig skjult for at tage Kassen, naar hun var borte.

Det lynede af og til, saa jeg turde ikke spejde igennem Døren af Frygt for at blive opdaget.

Jeg ventede og ventede, mens Tusmørket skiftede med korte Mellemrum med Lynets stakkede Belysning, og hun kom stadig ikke. Jeg tænkte saa smaat paa at forlade mit Skjulested, da hun endelig viste sig i Døren og gik hen imod Broen.

Saa saare hun var ude af Hørevidde, stjal jeg mig frem af mit Baghold og traadte ind i Skuret. Der var bælgmørkt. Jeg tændte en Tændstik, men den lyste kun svagt og gik ud, inden jeg fik set mig om. Jeg tændte en frisk, men det lykkedes mi-

ikke at finde Sporet paa Gulvet, hvor Kassen med Skatten kunde være gravet ned, førend Tændstikken gik ud.

Først nu fattede jeg Vanskeligheden i mit Foretagende. Konen havde naturligvis valgt den lønligste Vraa til Skjulested for sin Skat, og jeg havde allerede brugt en halv Snes Tændstikker for at komme paa det rene med, at Kassen ikke fandtes i en Krog, hvor der laa noget gammelt Skrammel, og jeg havde nu kun en eneste Tændstik tilbage, da jeg blev vaer, at et af de gamle Gulvbrædder var revet løs og stak lidt frem over de andre med den ene Kant.

Jeg besluttede at gemme min sidste Tændstik og søge i Mørke.

Jeg rev Brættet løs og lyste med Tændstikken ned i Fordybningen, da i det samme en Trækvind slukkede den. Jeg rodede med Hænderne i Mørke og trak endelig til min store Glæde Blikkassen frem.

I høj Grad tilfreds med Udfaldet løb jeg med Kassen under Armen alt hvad jeg kunde for at komme hjem før Fru Belden, for at hun ikke skulde

ane Uraad. Men hvordan kunde jeg det? Hun havde et Forspring paa flere Minutter, jeg maatte desuden forbi hende, og hun kunde genkende mig. Men det maatte voves.

Jeg var ikke kommen ret langt, før jeg pludselig blev Fru Belden vaer, staaende midt paa Landevejen og seende tilbage.

Jeg ilede forbi hende, men hun lod ikke til hverken at se eller høre mig.

Overrasket over mit Slumpeheld og derover, at hun ikke fulgte efter, vendte jeg mig om og forstod strax Grunden til, at hun stod som fastnaglet og slet ikke havde set mig: Skuret bag os stod i lys Lue.

Det stod strax klart for mig, at det var mig, der af Vanvare med mine Tændstikker var bleven Brandstifter. Jeg blev staaende og stirrede skraekslagen paa Ildebranden. Flammerne steg højere og højere, rødere og rødere blev Skyerne foroven og Strømmen forneden, der lyste som flydende Guld. I min Fortrydelse glemte jeg ganske Fru Belden, indtil en stønnende Prusten mindede mig om hendes Nærværelse. Jeg nærmede mig hende og hørte hende tale med sig selv:

— Herre Gud i Himlen, det var ikke min Mening! Men nu er alt godt, og Mary kan blive lykkelig, uden at nogen kan gøre mig Bebrejdelser.

Mere behøvede jeg ikke at vide, jeg vandrede videre ad Byen til, hvor Brandallarmen allerede begyndte at røre sig.

Da jeg kom hjem, overbeviste jeg mig om, at Tiggerfken ikke havde benyttet min Fraværelse til at stjæle, gik ind paa mit Værelse og undersøgte Kassen. Den var lukket, og jeg fik ikke Tid til at aabne den, før jeg hørte Fru Belden træde ind i Dagligstuen. Jeg skød den derfor ind under min Seng.

— Hvilken Nat! udbrød hun, idet hun lagde Sjal og Hat. Hendes Ansigt blussede af Anstrængelse, men røbede alligevel et Udtryk af Lettelse. Det lyner ganske frygtelig, vedblev hun, og det maa være slaaet ned et eller andet Sted, for man raaber Brand i Gaderne. Jeg haaber, De ikke har følt Dem ene, mens jeg var borte, jeg havde et nødvendigt Ærende.

Jeg svarede et Par ligegyldige Ord, og hun gik derpaa ud for at lukke Gadedøren. Jeg ventede

længe, men hun kom ikke igen, maaske var hun bange for at forraade sig.

Jeg var dødtræt og havde ingen Trang til yderligere Sindsbevægelse i Dag, hvorfor jeg besluttede at vente med Undersøgelsen af Kassen til den næste Dag, gik i Seng og faldt snart i en dyb Søvn.

29. Kapitel.

Det forsvundne Vidne.

— Hr. Raymond!

Stemmen, som raabte mit Navn, var sagte, men indtrængende, den blandede sig ind i mine Drømme, vækkede mig og fik mig til at se op.

Det gryede ad Dag, og i Morgendæmringens svage Lys saa jeg i den aabne Dør ind til Spisestuen Tiggerskens pjaltede Skikkelse.

Forbauset og ærgerlig var jeg paa Nippet til at vise hende Døren, da hun til min store Overraskelse tog et rødt Lommetørklæde frem og derved legitimerede sig som Snushane.

— Læs dette her, sagde Betjenten, idet han gik hurtig hen til min Seng og gav mig en Strim-

mel Papir, hvorefter han forlod Værelset uden at sige et Ord mere.

Jeg sprang ud af Sengen, løb hen til Vinduet og stavede mig igennem følgende:

„Hun er her; jeg har set hende, i Værelset, som paa hoslagte Rids er betegnet med et Kors. Vent til Klokken otte, gaa saa der op; jeg skal finde paa en List for at lokke Fru Belden ud af Huset."

Værelset, hvor hun foregaves at være, var en Bagstue ovenover Spisekammeret.

Jeg prøvede paa at lægge mig til at sove et Par Timer, men det var forgæves. Spændingen ved saa snart at skulle staa overfor den Person, der efter al menneskelig Beregning kunde løse Gaaden ved det hemmelighedsfulde Mord, jagede Søvnen fra mit Leje.

Livet begyndte desuden snart at røre sig i Nabolaget, og omsider hørte jeg Fru Belden komme ned oven fra. Jeg hørte det Skrig af Overraskelse, som hun gav fra sig, da hun saa at

Tiggerſken var borte, og at Bagdøren ſtod paa vid Gab.

Frokoſtbordet var en formelig Pinſel for mig, da jeg jo maatte ſnakke op med Fru Belden, men omſider kunde jeg trække mig tilbage til mine egne fire Vægge.

Paa Slaget otte blev der banket paa Bagdøren, og en Dreng ſtak Hovedet ind ad Døren med det Udraab:

— Fader er bleven ramt af Slaget, Fru Belden, aa, kom endelig ſtrax med!

Hun fulgte utortøvet med Drengen, og der indtraadte en Dødsſtilhed i Huſet, der var lige ved at gøre mig bange.

Jeg tog mig dog hurtig ſammen og ſteg op ad Trappen. Jeg aabnede den nærmeſte Dør og kom ind i Fru Beldens Soveværelſe. Et flygtigt Blik overbeviſte mig om, at hun havde haft en ſøvnløs Nat.

Jeg nærmede mig derpaa Døren ind til Værelſet, ſom Snushane havde betegnet med et Kors.

Jeg ſtod ſtille og lyttede, men ikke en Lyd hørtes. Jeg i togDøren. Den var laaſet. Efter

et lille Ophold lagde jeg Øret til Nøglehullet, men alt var stille som i selve Graven. Der var nu intet andet for, og jeg raabte:

— Hanne Chester, De er opdaget, dersom De ikke aabner, maa vi slaa Døren ind!

Intet Svar.

Jeg traadte et Skridt tilbage og kastede mig med al Magt mod Døren; den knagede i Sammenføjningerne, men gav ikke efter.

Jeg lyttede atter for at overbevise mig om, at ingen rørte sig derinde, saa tog jeg atter Tilløb, og denne Gang fløj Døren op, og jeg tumlede hovedkuls ind i Værelset, der var saa koldt og mørkt, at jeg holdt inde et Øjeblik for at samle mig, inden jeg saa mig om.

I næste Sekund stirrede mig i Møde fra Sengen et smukt irsk Ansigt, over hvis Blegghed og Ubevægelighed jeg hæftig forskrækkedes. Jeg traadte nærmere og forundrede mig over, at denne rolige Skikkelse, som laa der under Tæppet, virkelig kunde sove saa haardt, at hun ikke var bleven vækket ved Rabalderet, da Døren sprængtes, thi at det var en sovende Kvinde, som jeg stod og betragtede, derom

tvivlede jeg ikke et Øjeblik. Hendes Klæder laa paa Stolen, hvor hun havde lagt dem i Aftes. Paa Stolen ved Døren stod en Frokost, som den, vi havde nydt i Morges — kort, alt i Stuen tydede paa Liv.

Jeg raabte hendes Navn nok en Gang, men de blege Læber rørte sig ikke, og Øjnene forblev lukkede.

Jeg greb hendes Haand, men slap den forfærdet, den var kold og stiv. Jeg bøjede mig over hendes Læber og lagde Haanden paa hendes Hjærte. Det slog ikke.

Store Gud! Hun var død!

30. Kapitel.

Brændte Papirer.

Jeg stod som lamslaaet. Hannes Død havde kuldkastet alle mine Planer, mit sidste Haab. Hvordan skulde jeg nu kunne bevise Eleonores Uskyldighed?

Jeg stod længe raadvild hensunken i Betragtning af denne stille døde, paa hvis Marmoraasyn der laa et Præg af stille Forventning. Jeg kom til den Overbevisning, at hun havde været død i nogle Timer, og brydende den Fortryllelse, som holdt mig fangen, gik jeg ind i Værelset ved Siden af, aabnede Vinduet og befæstede det røde Lommetørklæde, ved Posten.

Strax viste sig ude paa Gaden en ung Mand

der dog hverken i Klædedragt eller Holdning havde noget tilfælles med Snushane. Han nærmede sig imidlertid Fru Beldens Villa.

Da jeg lagde Mærke til, at han kastede et hurtigt Blik op til mig, gik jeg ud paa Gangen og tog imod ham paa Trappen.

— Hvordan staar det? hviskede han. Har De set hende?

— Ja, svarede jeg bitter, ganske vist har jeg set hende.

— Hvad er der? De er saa underlig i Dag.

— Følg med mig, saa skal De selv se Aarsagen. Og jeg førte ham ind i Værelset til den døde. De sagde, at jeg vilde finde Hanne her, men De sagde mig ikke, at jeg skulde finde hende saadan!

— Gud i Himlen! raabte han og foer tilbage. Hun er da vel ikke død?

— Jo — hun er død.

Han betragtede hende nøjagtig, saa kom dee med et Liv i ham. Uden at mæle et Ord ransagede han Klæderne, som laa paa Stolen.

— Hvad gør De der?

— Jeg søger om et Stykke Papir, som jeg saa hende i Aftes tage noget af. Jeg troede, at det var Medicin. Aha, her er det! udbrød han i det samme og samlede en Lap Papir op fra Gulvet.

Jeg undersøgte Papiret og fandt endnu Resterne af et hvidt Pulver. Jeg lagde det omhyggelig sammen.

— Det er af stor Vigtighed, sagde jeg. Hvis det viser sig at være Gift, saa har vi her et Selvmord.

- Det er ikke saa aldeles afgjort, bemærkede han; saa vidt jeg kan skønne, saa var denne Pige lige saa lidt tilbøjelig til at tage Livet af sig som jeg. Jeg saa i Aftes fra Altanens Tag, da hun tog det skæbnesvangre Pulver. Hun saa glad og munter ud, og da hun havde taget det, legede der et Seje.sfmil om hendes Mund; hvis Fru Belden har givet hende Pulveret og sagt, at det var Medicin —

— Det maa vi have udgransket og meget mere.

Han trak paa Skuldrene og pegede først paa

Stolen, hvor den urørte Frokost stod, og dernæst paa den sprængte Dør.

— Ja, ytrede jeg, Fru Belden har været her i Morges og har lukket Døren efter sig, men det beviser dog kun, at hun ikke har haft nogen Anelse om Pigens Død. Hun har ganske simpelt ikke set paa hende, da hun var inde med Frokosten.

— Hvad vil De gøre? spurgte han. Hvis denne Pige er taget af Dage ved en Forbrydelse, saa er det vor Pligt at udforske det.

— Det er nu Undersøgelsesdommerens Sag, vi har ikke mere med det at gøre.

— Det veed jeg, men vi kan i det mindste ransage Stuen og Forholdene, inden vi overlader Sagen til fremmede Hænder; Hr. Gryce venter helt bestemt, at vi skaffer ham saa mange Oplysninger som muligt.

Og han gav sig til at ransage Hannes Klæder, som hang paa Væggen, samt en Kuffert med Linned.

— Men hvad er dette her? udbrød han pludselig.

Han stod bøjet over Vandfadet, som var halvt fyldt med forkullet Papir.

— Hun har brændt alle sine Breve, hvor uheldigt.

— Fru Belden maa løse Gaaden, sagde jeg. Vi maa ufortøvet sende Telegram til Hr. Gryce om denne Begivenhed. Stop lidt! Inden jeg glemmer det: Fru Belden hentede to Breve paa Postkontoret i Gaar, et stort og et lille, maaske De kan opsnuse, hvor de findes.

— Jeg behøver ikke at gaa langt for at erfare dette, afbrød Snushane mig og greb i Lommen. Himmel, jeg har tabt dem! raabte han og ilede op ad Trappen igen.

I samme Øjeblik hørte jeg Gadedøren gaa.

31. Kapitel.

Fru Beldens Hemmelighed.

— Det var altsammen Løgn og Bedrag, ikke et Menneske sygt, man har skændig misbrugt min Godhed! skældte Fru Belden, medens hun pustende traadte ind og tog Overtøjet af. Men da hun saa mig, udbrød hun pludselig: Hvad er der hændt? Hvorfor stirrer De saadan paa mig? Der er da ikke sket nogen Ulykke?

— Jo, der er hændt noget meget alvorligt, svarede jeg. De var ikke længe fraværende, men i den Tid er der gjort en Opdagelse — jeg holdt inde med Vilje for at skræmme hende og saaledes faa hende til at tale. Til min Overraskelse brast hun ud i en Taarestrøm.

— Jeg vidste det! hulkede hun, jeg vidste det! Jeg har altid sagt, det var umuligt at holde det hemmeligt, hvis jeg optog hende i mit Hus, hun er saa urolig —

— Fru Velden, afbrød jeg hende, hun skal ikke volde Dem mere Uro.

— Hvad mener De?

— Hanna er død!

— Død — død!

Hendes Forbauselse var altfor naturlig, hendes Tone alt for ægte, til at der kunde være Tvivl om, at hun vidste noget om Hannes Død. Endnu bestandig lyder hendes Skrig i mine Øren:

— Jeg tror det ikke! Jeg kan ikke tro det!

Og derefter styrtede hun op af Trappen.

Heller ikke dette Optrin, der foregik foran den døde, vil jeg nogen Sinde glemme. Den ulykkelige Enke jamrede og vred sine Hænder. Den foregaaende Aften havde Pigen været sund og munter. Hvis et Slagtilfælde havde gjort Ende paa hendes Liv, saa maatte dette være sket pludselig og i Stilhed, thi hun havde ikke hørt en Lyd hele Natten.

— Men i Morges var De dog inde i hendes Værelse, indvendte jeg.

— Ja, det er sandt, men jeg havde Haastværk og troede, hun sov. Derfor stillede jeg Frokosten paa Stolen og lukkede Døren som sædvanlig.

— Det er mærkeligt. Hun var altsaa slet ikke syg i Gaar?

— Nej, hun var tvært imod mere munter, end hun plejede at være.

— Hvorfor gav De hende da Medicin i Aftes? spurgte Snushane, som var traadt ind fra det andet Værelse.

— Det gjorde jeg heller ikke! sagde hun. Derefter blev hun først vaer, at det var en fremmed, der havde spurgt hende, og hun saa forundret paa denne Mand, før hun lagde til: Jeg veed ikke, hvem De er, min Herre, men saa meget kan jeg sige Dem, Pigen har ingen Medicin faaet.

— Men jeg har jo set det med mine egne Øjne gennem Vinduet, Frue, det var ikke saa vanskeligt, eftersom jeg sad paa Taget af Verandaen.

— O! udbrød hun og foer sammen. Jeg har

altsaa en Spion i Huset. Men hvad for Medicin mener De — Gift?

— Det har jeg ikke sagt.

— Men De tror det, De tror, at hun har forgivet sig, og at jeg har en Finger med i Spillet.

— Nej, skyndte jeg mig at sige. Det mener han ikke. Han spørger Dem kun, hvor hun har faaet denne Gift fra?

— Jeg arme ulykkelige Menneske, hvor skal jeg vide det fra!

Jeg troede paa hendes Forsikringer, og vi forlod Værelset og gik ned ad Trappen.

Da Snushane og jeg var bleven ene, gav han mig det ene af Brevene, som han havde fundet i Fru Beldens Kjolelomme, medens det andet var blevet borte for ham. Brevet lød:

Min kære Veninde!

Jeg befinder mig i en skrækkelig Forlegenhed, hvilket jeg maa meddele Dem, da jeg ved, De holder af mig. Nærmere kan jeg ikke skrive, men jeg har en indtrængende Bøn til Dem. Tilintet-

gør strax i Dag, uden Spørgen og Nølen, hvad De har i Deres Varetægt. En anden Persons Samtykke behøves ikke. De maa lystre, thi jeg er fortabt, hvis De vægrer Dem. Opfyld min Bøn og frels en, der elsker Dem.

Brevet var adresseret til Fru Belden og kom fra Ny York, det havde hverken Underskrift eller Datum, men jeg kendte Haandskriften, det var fra Mary Leavenworth.

— En meget mistænkelig Billet, kom det tørt ra Snushanes Læber, og et meget stærkt Bevismiddel mod Afsenderinden.

— Et frygteligt Bevismiddel, svarede jeg, hvis jeg ikke tilfældigvis vidste, at der i Brevet ikke er ment en Person, men nogle Papirer.

— Er De sikker paa det, min Herre?

— Ganske sikker, men det kan vi senere tale om. Det er paa høje Tid, De sender Bud efter Dommeren og telegraferer til Gryce.

— Som De befaler, svarede han og ilede ud.

Jeg gik derefter ind til Fru Belden, som jeg fandt aldeles ude af sig selv af Sorg og Grædmelse.

Hun klagede over, at hun stod ene og forladt her i Verden, og jeg fik virkelig Medlidenhed med den gode Kone. Jeg lovede at hjælpe hende paa den Betingelse, at hun var fuldstændig aaben for mig, og til min store Lettelse erklærede hun sig villig dertil. Jeg forklarede for hende de to Damers Stilling til Sagen.

— Det staar nu til Dem, Fru Belden, at fortælle mig, hvorledes De er bleven indviklet i denne sørgelige Sag, og af hvad Art Hannas Medbelagtighed i Forbrydelsen var, og hvad der tvang hende til at flygte fra Ny York og tage Ophold hos Dem.

— Ak, De tror mig maaske knap, jamrede Fru Belden, men jeg ved ikke det mindste. Hanna har intet fortalt mig, og jeg spurgte hende heller ikke derom. Hun sagde kun, at Frøken Leavenworth ønskede at holde hende skjult en Tid, og da jeg holder overmaade meget af Mary Leavenworth, saa adød jeg uden Forbehold.

— Og De elsker hende til Trods for, at De mistænker hende for en saa afskyelig Forbrydelse.

— Jeg mistænker hende ikke for Mordet —

det kunde aldrig falde mig ind. Hun kan maaske staa i Forbindelse med Gerningen paa en eller anden Maade, men den virkelige Gerningsmand er hun ikke.

— Fru Belden, sagde jeg, hvad ved De om Frøken Mary, siden De taler saa bestemt?

Min Værtindes Ansigt blev pludselig blussende rødt.

— Jeg ved ikke ret, hvad jeg skal svare Dem, det er en lang Historie —

— Det gør ikke noget, lad mig høre alt.

— Hele Ulykken var, at Mary befandt sig i en Knibe, som ene og alene hendes Onkels Død kunde redde hende ud af.

32. Kapitel.

Fru Beldens Fortælling.

Fru Belden havde gjort Mary Leavenworths Bekendtskab for et Aar siden. Hun var henrykt over den unge Dames Skønhed og Elskværdighed, og denne følte sig tiltalt af Fru Beldens fine Dannelse og Velgørenhedssans, saa de efterhaanden bleve rigtig gode Venner.

Under sit Ophold i R. lærte Mary Clavering at kende og elske og betroede sig til den gamle Veninde.

Hun lagde ikke Dølgsmaal paa Onkelens Had mod Englænderne, der stod for hende som en uovervindelig Hindring for Forbindelsen. Paa den anden Side kunde hun ikke overvinde sig selv til at

bryde med Onkelen og følge sit Hjærtes udkaarede, thi derved vilde hun gaa glip af den store Arv, som for Fremtiden kunde sikre hende den Luxus, hun ved sin forfinede Opdragelse havde lært at skatte som en Nødvendighed.

Trods alle disse Betænkeligheder forlovede hun sig med Clavering under Onkelens Fraværelse. Og da Eleonore anså det for sin Pligt at meddele Onkelen, hvad der var sket, fik Mary Paalæg om øieblikkelig at bryde Forholdet med Englænderen. Mary adlød tilsyneladende, og hendes Fæstemand forlod Badestedet, men kun for at vedligeholde Forbindelsen hemmelig.

Fru Belden, som altid havde sværmet for det romantiske, agerede Mellemmand for de elskende, og paa hendes Forslag kaldte Mary sig fra nu af for „Amy Belden", medens Clavering antog Navnet „Le Roy Robbins", og Hanne, som allerede den Gang var Kammerpige hos Damerne Leavenworth, besørgede Brevene til de elskende.

Men saa var det, at Clavering blev kaldt hjem til England til hans Moders Sygeleje, og paa den forelskede Mands Bønner samtykkede omsider Mary

i det hemmelige Giftermaal, som fandt Sted i end lille Kjøbstad F. ikke langt fra Badestedet.

Der var imidlertid en Vanskelighed at overvinde. Marys Kusine Eleonore, som elskede sin Onkel og Velgører over al Maade og aldrig vilde tillade, at man førte ham saaledes bag Lyset, maatte holdes i Uvidenhed om det hemmelige Ægteskab, og der valgtes derfor en Dag, da Eleonore var fraværende.

Men Eleonore havde faaet Nys om Sagen, og hun mødte i sidste Øjeblik, og da hun ikke kunde overtale Mary til at afstaa fra den hemmelige Vielse, krævede hun at være med som Vidne for at se, at alt gik ærligt til.

Men kort Tid efter opdagede Mary, at Eleonore havde indført en Beretning om Begivenheden i sin Dagbog, som hun plejede at føre. Hvor let kunde Onkelen ikke faa denne Dagbog at se, og hvad vilde Følgen blive for Mary? Saa længe denne existerede, var Mary ikke sikker.

Paa hendes indtrængende Bønner samtykkede Eleonore derfor i, at Dagbogen tilligemed Vielsesatteften og Claverings Breve til Mary blev over-

leveret til Fru Belden, men kun paa den Betingelse fra Eleonores Side, at intet af Papirerne maatte tilintetgøres uden hendes Samtykke.

Her gjorde Fru Belden et Ophold og tilkastede mig et sky, ængsteligt Blik.

— Jeg ved ikke, hvad De vil sige dertil, tog hun atter Ordet, af Frygt for Mary tog jeg i Aftes Blikkassen med Papirerne og bragte den andetsteds hen, og nu er det —

— I min Besiddelse, fuldendte jeg rolig.

Jeg tror næsten, hun saa endnu mere forbauset ud end ved Meddelelsen om Hannes Død.

— Umuligt! udbrød hun, jeg gemte Blikkassen i Aftes i et gammelt Skur, som bagefter gik op i Luer, formodentlig antændt af Lynet.

— Men jeg tog Kassen, før Skuret gik op i Luer, svarede jeg.

Hendes Kinder blev flammende røde.

— Saa maa De have været fulgt efter mig, sagde hun.

— Ja, svarede jeg og lagde til, da jeg følte, at jeg ligeledes rødmede: Vi har begge, Fru Belden, spillet sælsomme Roller. Der vil komme en Tid, da alle disse uhyggelige Ting ville staa for os

som en stygg Drøm, og da ville vi gensidig bede hinanden om Forladelse. Men lad os høre Resten af Deres Fortælling.

— Det er snart fortalt. Om Aftenen inden Afrejsen kom Mary for at sige Farvel. Paa mit Spørgsmaal, svarede hun, at hendes Onkel aldrig vilde give sit Samtykke til hendes Giftermaal, og at hun ikke kunde tænke paa at blive lykkelig, før Onkelen døde.

— Men Deres Onkel er rask og rørig, Mary, svarede jeg.

— Jeg ved ikke ret, mumlede hun, men det forekommer mig, Onkel er ikke saa rask, som han ser ud til, og —

Hun fuldendte ikke Sætningen, maaske af Skræk over den Vending, vor Samtale havde taget, men i hendes Ansigt lejrede sig et Udtryk, som jeg siden ikke har kunnet glemme.

Ikke saadan, at jeg tænkte Muligheden af at noget saa skrækkeligt kunde hænde, som sket er — thi Mary er ingen Morderske — men i Løbet af Efteraaret kom der et Brev fra Clavering til mig, hvori han indstændig bad mig meddele ham noget

om den Kvinde, der trods det ægteskabelige Løfte dømte ham til bestandig Bandlysning. Og da jeg samme Dag af en Veninde, som kom lige fra Ny York, hørte om Mary Leavenworth, at hun var omgiven af Tilbedere, da begyndte Stillingen at faa et ængsteligt Udseende i mine Øjne, og jeg skrev til Mary om Claverings Beklagelse.

Svaret kom omgaaende og forskrækkede mig. Hun skrev:

„Jeg har ladet Robbins ude af Beregningen for Øjeblikket og raader Dem til at gøre det samme; han veed, at jeg skriver efter ham, saa snart det lader sig gøre, men endnu er Tiden ikke kommen. Imidlertid maa han ikke tabe Modet. Naar han modtager sin Lykke af mine Hænder, saa vil den være fuldkommen."

— Naar! tænkte jeg ved mig selv, vedblev Fru Belden, dette „naar" kunde let misforstaas. Jeg skrev derfor til Clavering, at han maatte øve sig i Taalmodighed, for Resten skulde jeg nok selv melde ham, hvis der skulde indtræde en Forandring i Marys Forhold.

Forandringen lod ikke vente paa sig, Begivenhederne fulgte Slag i Slag.

Fjorten Dage efter hørte jeg om Præstens pludselige Død, der havde fuldbyrdet den hemmelige Vielse. og kort efter læste jeg i et Ny Yorkerblad, at Clavering var ankommen og taget ind i „Hoffmanns-Hus".

Jeg fik ogsaa senere at vide, at den utaalmodige Ægtemand havde gjort alt muligt for at faa Adgang til sin Hustru, men forgæves. Til sidst blev han vred og skrev i et Øjebliks Fortvivlelse til hendes Onkel; til hende selv skrev han følgende Linjer:

„Jeg vil have Dig, med eller uden Medgift, det er mig det samme; hvis du ikke kommer godvillig, bruger jeg Vold og henter Dig ud af Dit Slot, som i vore tapre Forfædres Tid."

Nogle Dage efter indtraf følgende Svar fra Mary:

„Hvis Hr. Robbins tænker paa nogen Sinde at blive lykkelig med den, han elsker, saa maa han give Afkald paa den i hans sidste Brev

antydede Beslutning. Han vilde ved en slig Handlemaade ikke blot tilintetgøre sin Lykke, men sønderrive for bestandig Baandet, som forener os."

Dette Brev har hverken Datum eller Underskrift. 14 Dage senere blev Hr. Leavenworth fundet myrdet i sit eget Hus, og Hanne Chester kom umiddelbart efter til mig med Bøn om Optagelse, saafremt jeg virkelig havde noget tilovers for Mary Leavenworth.

33. Kapitel.

En uventet Tilstaaelse.

— Undskyld, Fru Belden, De ytrede i Begyndelsen af vor Samtale, at De troede ikke, at Mary var direkte meddelagtig i den forfærdelige Forbrydelse.

— Det er jeg overbevist om, hendes Haand er ikke plettet med Onkelens Blod, ikkun den Mand, der elskede hende, som længtes efter hende og ikke saa anden Udvej, har kunnet øve en saa skrækkelig Gerning.

— De formoder altsaa —?

— At Clavering er Morderen, ja! Og er den Tanke ikke skrækkelig nok, da han jo er hendes Mand?

— Ganske vist, indrømmede jeg og rejste mig for at skjule min Bevægelse.

Noget uvist hvad drev mig op ad Trappen til det Værelse, hvor Hanne Chester sov den evige Søvn.

Jeg traadte hen til hendes Leje og betragtede den livløse Skikkelse. Men hvad var det, der laa under hendes Skulder, var det ikke et Brev eller noget lignende?

Jeg tog Papiret. Det var et Brev uden Adresse. Jeg brød Konvoluten, og et flygtigt Blik paa den øvede Haandskrift sagde mig, at Pigen selv havde skrevet disse Linjer. Det var et almindeligt Brevark. Jeg læste:

„Jeg er et ulykkeligt Menneske. Jeg skjuler paa en afskyelig Hemmelighed, som jeg for længe siden burde have aabenbaret; men jeg vovede det ikke, fordi han truede med at dræbe mig, jeg mener den høje stadselige, smukke Mand med det mørke Overskæg, som kom ud af Hr. Leavenworths Værelse hin Nat med en Nøgle i Haanden. Han saa saa forstyrret ud og gav mig Penge for, at jeg skulde gaa og ingenting sige. Men nu kan

jeg ikke tie længer, for Eleonore kommer hver Nat i Drømme hen til min Seng og beder og bønfalder mig om at tale, for at hun ikke skal blive indespærret i Fængslet. Dette er den rene Sandhed."

34. Kapitel.

Gryce tager atter Affære

Der var gaaet en halv Time; Toget, som skulde bringe Gryce hid, var ankommet, og jeg stod i en ubeskrivelig Ophidselse i Gadedøren og mønstrede den Flok rejsende, som var kommen med Toget. Omsider opdagede jeg Gryce. Han kom humpende ved en Stok.

Hans Ansigt var en formelig Studie.

— Det var en dejlig Morgenhilsen, raabte han og rakte mig Haanden over Havelaagen, Hanna er død og alle vore Beregninger kastede over End. Hm, og hvad tror De nu om Mary Leavenworth?

Dersom Læseren nu tror, at jeg i den nu følgende Beretning begyndte med at fortælle ham om

Hannas skriftlige Tilstaaelse, saa tager han fejl. Om det nu var for at lade ham gennemgaa de samme Omskiftelser af Haab og Frygt, som jeg havde maattet døje, eller om det var en Art Hævn, fordi han altid havde mødt min Mistanke mod Clavering med Vantro — nok er det, jeg gemte den afdødes Bekendelse til sidst.

Jeg glemmer aldrig Udtrykket i hans Ansigt, da jeg rakte ham denne skriftlige Tilstaaelse.

— Gud i Himlen! raabte han, hvad er nu dette her for noget?

— En døendes Tilstaaelse fra Hannes egen Haand; jeg fandt den for en halv Time siden under Hannes Hovedpude.

Han fløj det igennem med et forundret Blik, der forvandledes til en grænseløs Forbauselse, da han var færdig.

Han vendte Papiret atter og atter og granskede det, som var det et gammelt værdifuldt Dokument.

— Et overmaade betydningsfuldt Bevismiddel, udbrød jeg ikke uden en Følelse af Triumf, det forandrer med et Slag hele Sagens Stilling.

— Tror De? svarede han skarpt. De fandt det i Sengen, siger De?

— Ja.

— Var det lagt sammen eller ej, da De fandt det?

— Lagt sammen og puttet i denne Konvolut, forklarede jeg og rakte ham Konvolutten.

Han betragtede denne og sagde derpaa:

— Konvolutten er meget krøllet og Brevet ligeledes; var dette allerede Tilfældet, da De fandt det?

— Ja, svarede jeg.

Gryces Øjne formørkedes. Han lagde Brevet paa Bordet og grublede en Stund; derefter tog han Brevet, undersøgte Papirets Kanter, tilkastede mig et hurtigt Blik og forsvandt derpaa bag Vindues-gardinet.

Hans Adfærd var saa sælsom, at jeg uvilkaarlig rejste mig og fulgte efter, men han vinkede af og sagde:

— Forslaa De hellere Tiden med Deres Blik-kasse, som De gør saa meget Væsen af, og se efter, om alt forholder sig, saaledes som Fru Belden har

fortalt Dem, jeg vilde gærne have et Øjeblik for mig selv.

Jeg undertrykkede min Forbauselse og satte mig ved Bordet for at ransage Blikkassens Indhold, men jeg fik knap Laaget løftet i Vejret, før han atter traadte hen til mig, flængte Brevet paa Bordet og udbrød i en Tone af den højeste Ophidselse:

— Har jeg ikke allerede sagt Dem, at dette er den mest indviklede Historie, jeg har kendt i alle mine Dage? Hr. Raymond, lagde han til, og for første Gang saa han mig lige ind i Øjnene, saa ophidset var han, gør Dem fattet paa en stor Skuffelse. Den foregivne Tilstaaelse fra Hanne er et Falsum.

— Forfalsket?

— Aldeles bestemt! Pigen har ikke skrevet dette Brev.

Halvt fornærmet rejste jeg mig op fra Stolen.

— Hvor kan De vide det? udbrød jeg barsk.

— Se en Gang lidt paa dette Dokument, svarede han og rakte mig Brevet, granskede det lidt nøje. Se saa, vedblev han efter en Pause, i hvilken jeg

havde undersøgt Haandskriften og Papiret paa alle Ledder og Kanter, hvad er det første, som falder Dem i Øjnene?

— Det første iøjnefaldende er den Omstændighed, at Bogstaverne ere formelig prændede, aldeles som man kunde vente det af en udannet Tjenestepige.

— Og videre?

— At det er skrevet paa den indvendige Side af et almindeligt Brevark.

— Almindeligt Brevark?

— Ja vel.

— Det vil sige, som Købmænd pleje at bruge dem. Vil De nu behage at se lidt paa Linjerne?

— Ja, de løbe helt op til Papirets øverste Kant; det er aabenbart klippet noget af.

— Kort sagt, det er et stort Ark, der er klippet af til et mindre, ikke sandt?

— Uden Tvivl.

— Er det alt, som falder Dem i Øjnene?

— Jeg ved virkelig ikke andet.

— Kan De da ikke tænke Dem til, hvad der er klippet af?

— Naa ja, Fabrikmærket i Hjørnet, antager jeg, men jeg fatter ikke, hvad Betydning —

— Ikke? Men De ser dog, at vi nu ikke kan faa at vide, hvor Papiret er fra?

— Ja, men jeg ser ikke —

— Hm, i saa Fald er De mere Dilettant, end jeg hidtil har troet. Hanne kunde dog umulig have Interesse af at tilintetgøre Firmamærket, altsaa maa en anden have gjort det.

— Det lyder meget sandsynligt, men —

— Dertil kommer endnu en Ting. Læs Brevet igennem nok en Gang, og sig mig saa Deres Mening.

Jeg gjorde, som han sagde.

— Pigen har, pint af stadig Frygt, taget sin Tilflugt til Selvmord, sagde jeg, og Henry Clavering —

— Henry Clavering?

Spørgsmaalet stilledes med en Vægt, der fik mig til at se op.

— Ja, sagde jeg.

— Naa saadan, jeg vidste ikke, at Clavering Navn var nævnt, undskyld min Uagtsomhed.

— Hans Navn er ganske vist ikke nævnt, men Skildringen af Personligheden —

— Men forekommer det Dem ikke mærkeligt, at en Pige som Hanne skulde nøjes med at skildre en Mands Ydre, uden at nævne Navnet, skønt hun godt kender det?

Det maatte jeg indrømme.

— De tror paa Fru Beldens Fortælling, ikke sandt? spurgte Gryce videre.

— Ja.

— Nu vel, saa maa Hanne have kendt Clavering. Hvorfor nævner hun ham da ikke i Tilstaaelsen. Hvis hun virkelig ønsker at befri Eleonore for Mistanken, saa var den lige Vej den bedste. Denne Skildring af en Mand, hvis Identitet hun ved Navns Nævnelse kunde sætte uden for al Tvivl, er ikke en stakkels uvidende Piges Værk, men en Persons, der har villet spille hendes Rolle og er gaaet ynkelig i Vandet. Det er imidlertid ikke alt. I Følge Deres Fortælling paastaar Fru Belden, at Hanne var bleven sendt til hende af Mary Leavenworth, men her siger Hanne, at hun er sendt af Manden med det sorte Overskæg.

— Det er sandt, men kan de ikke begge have sendt hende hid? indvendte jeg.

— Ganske vist, svarede Gryce, imidlertid er det en mistænkelig Omstændighed, at den samme Persons mundtlige og skriftlige Udsagn ikke stemmer overens. Men hvorfor staa her og spilde Tiden, hvor et Par Ord af Fru Beldens Mund uden Tvivl kunne bryde al Trætte.

— Faa Ord, gentog jeg; jeg har i Dag talt flere Tusinde Ord med hende, uden at jeg derved er kommen et Hanefjed nærmere til Maalet.

— De har talt med hende, sagde Gryce, og der gled et næsten umærkeligt Haansmil over hans Ansigt, men ikke jeg! Vil De være saa venlig at kalde Konen her ind.

— Endnu et! sagde jeg. Hvis nu Hanne selv havde klippet Brevarket til, uden at ane, hvilken Mistanke det kunde føre til?

— Haa, sagde Gryce, det er jo netop det, vi maa udforske.

Jeg fandt Fru Belden i hendes Værelse i stor Ophidselse og Spænding.

Da hun hørte, at Gryce vilde tale med hende, rejste hun sig hurtig og fulgte mig.

Gryce havde under min korte Fraværelse fuldstændig forvandlet Væsen og Optræden og modtog den gamle Kone med et ærbødigt Buk og var i den Grad elskværdig overfor hende, at hun øjeblikkelig fattede Tillid til ham.

— Det er altsaa den Dame, begyndte han, i hvis Hus denne beklagelige Begivenhed er foregaaet. Vær saa god, sæt Dem ned, hvis det overhovedet tør være en fremmed tilladt at byde en Dame i hendes eget Hus at tage Plads.

— Ja, det forekommer mig næsten, som tilhørte dette Hus ikke længere mig, svarede Fru Belden sørgmodig, det er som jeg var i Fængsel, hvor man kun tør tie eller tale paa Befaling, og alt dette for den stakkels Piges Skyld, som jeg af Naade og Barmhjærtighed har optaget i mit Hus.

— Det forholder sig desværre, som De siger, svarede Gryce beklagende; men jeg haaber, vi faa Sagen jævnet, dette pludselige Dødsfald vil vel kunne forklares paa naturlig Vis. De havde jo ingen Gift i Huset, vel?

— Nej, min Herre.

— Og Pigen har ikke været ude af Huset i al den Tid, hun har været her?

Hun har ikke sat en Fod udenfor Huset.

— Og hun har ikke haft Besøg?

— Nej.

— Hun var altsaa ikke i Stand til at forskaffe sig Gift, selv om hun havde villet?

— Nej.

— Med mindre hun har haft det med sig, da hun kom her.

— Det tror jeg næppe. Hun havde slet intet Rejsetøj, og hvad hun havde i sine Kjolelommer, har jeg set altsammen.

— Hvad var det?

— Papirspenge i saa store Sedler, at det maatte være paafaldende for en saadan Pige, nogle Smaaskillinger og et ganske almindeligt Lommetørklæde.

— Pigen kan altsaa ikke være død af Gift, da der slet ikke findes noget i Huset, sagde Gryce i en saa overbevisende Tone, at den fuldstændig skuffede min Værtinde.

— Det har jeg allerede sagt Hr. Raymond, stadfæstede Fru Belden med et triumferende Blik til mig.

— Det maa altsaa have været et Hjærteslag, vedblev Opdageren, sagde De ikke, at Pigen var i bedste Velgaaende i Gaar?

— Jo, det lod i det mindste saa.

— Og hun var altid munter og glad, vedblev Gryce.

— Ja, saa længe hun har boet hos mig.

— Men dette er jo højst besynderligt, mente Gryce med et betydningsfuldt Blik til mig. Man skulde synes, hun maatte svæve i stor Uro for dem, hun havde forladt i Byen

— Det var ogsaa min Mening, svarede Fru Belden, men hun lod ikke til at bryde sig om den Slags Ting.

— Hvad behager! raabte Gryce, heller ikke om Frøken Eleonore, der befandt sig i en saa skrækkelig Stilling. — Eller vidste hun slet ikke dette?

— Hun vidste det godt, for jeg har selv fortalt hende det. Jeg har altid betragtet Frøken Eleonore som en Dame, der var hævet over enhver Dadel, og jeg blev derfor meget forbauset over, at man kunde paastaa sligt om hende i Bladene. Der-

for gik jeg til Hanne og læste hele Artiklen op for hende og iagttog hendes Ansigt skarpt.

— Hvordan tog hun det?

— Hun lod, som forstod hun det slet ikke, og bad mig om overhovedet ikke mere at tale om Mordet.

— Hvornaar var det?

— For tre Uger siden.

— Og siden har hun ikke berørt denne Genstand?

— Ikke en eneste Gang.

— Hm! Hun har slet ikke spurgt om, hvordan det stod med Eleonore?

— Ikke med et Ord.

— Har De mærket til, at hun var pint af Frygt eller Samvittighedsnag?

— Tværtimod, hun gjorde det Indtryk, som bar hun paa en glædelig Hemmelighed.

— Men, udbrød Gryce med et Sideblik til mig, det er jo aldeles mærkværdigt, jeg kan slet ikke forklare det.

— Jeg heller ikke, min Herre. Først troede jeg, at hendes Forstand og Følelse var sløvede ved

den sørgelige Begivenhed, men efterhaanden kom jeg til den Anskuelse, at Pigen forberedte sig paa en bestemt Fremtid, der forestod hende. Saadan spurgte hun mig en Dag, om jeg troede, hun kunde lære at spille Klaver; omsider kom jeg til den Slutning, at man havde lovet hende mange Penge, hvis hun vilde bevare den hende betroede Hemmelighed. Paa anden Maade kunde jeg ikke forklare hendes store Flid og Møje for at bøde paa sin Uvidenhed, herpaa tydede ogsaa det tilfredse og lykkelige Smil, som nu og da gled over hendes Ansigt, naar hun troede sig ubemærket.

Gryce blev meget opmærksom ved denne Fortælling.

— Hvad mente De med hendes Flid og Møje?

— Jeg mener hendes Bestræbelse for at lære Ting, som hun tilforn ikke forstod, f. Ex. læse og skrive. Hun kunde kun læse trykt, da hun kom til mig og kun male Bogstaverne efter paa en kluntet Maade.

Jeg troede, Gryce vilde knuse min Arm, saadan kneb han den.

— Da hun kom til Dem? spurgte han dernæst, skal det sige, at Hanne har lært at skrive, siden hun kom til Dem?

— Ja vist, min Herre, jeg plejede at lade hende skrive efter Forskrifter, og dernæst —

— Hvor har De hendes Skriveøvelser? indskød Gryce, jeg kunde have Lyst til at se nogle.

— Det kan være vanskeligt nok at finde dem, jeg brændte dem i Reglen.

— Tillader De, jeg følger med op, jeg kunde nok have Lyst til at se mig om der oppe.

Og uden at tænke paa Gigten rejste han sig hurtig og gjorde Mine til at følge den gamle Dame.

— Sagen bliver jo meget interessant! hviskede han til mig i Forbigaaende.

Ti Minutter efter kom de begge tilbage med nogle Æsker med Papir, som de ryste ud paa Bordet.

— Det er alt det Skrivepapir, som findes i Huset, enhver Stump har vi skrabet sammen. Se en Gang her — og han holdt op for mine Øjne et Stykke Skrivepapir, hvor der stod nogle Ordsprog

som „Skønhed forgaar“ og „Slet Selskab fordærver gode Sæder“. Hvad siger De til det? spurgte han mig.

— Meget smukt og læseligt.

— Det er Hannes sidste Studier, de eneste Linjer fra hendes Haand, vi kunde opspore, de ligne ikke disse Kragetæer, vi nylig saa, vel?

— Ingenlunde.

Derefter tog han alt andet Papir frem og bredte det ud foran mig.

Et Blik overbeviste mig om, at ikke et eneste Stykke svarede til det, som Hannes Bekendelse var skreven paa.

— Og det er alt Papiret, som findes her i Huset, sagde Gryce.

— Kunde der ikke have ligget et enkelt Ark Papir af en anden Art i et eller andet Værelse? spurgte jeg henvendt til Fru Belden, der saa helt betuttet ud.

— Nej, min Herre, jeg har kun denne Slags; desuden havde Hanne en hel Bunke deraf paa sin Stue og behøvede ikke at løbe omkring i Huset for at finde et Ark.

— Tror De endnu, at Hanne har skrevet denne Tilstaaelse selv? spurgte han mig hviskende.

Jeg var endelig overbevist om Umuligheden heraf og rystede paa Hovedet.

— Men naar Hanne ikke har skrevet det, hvem har saa gjort det? udbrød jeg, og hvordan er det kommen ind i Huset og i Hannes Seng?

— Det er just det, vi nu maa se at faa at vide.

Efter disse Ord begyndte han atter Forhøret over Fru Belden, navnlig vedrørende Hannes Levevis.

Af Svarene paa disse Spørgsmaal fremgik klart, at Hanne ikke kunde have bragt Dokumentet med, endnu mindre have modtaget det ved en hemmelig Budbringer.

Fru Beldens Sanddruhed forudsat — og vi havde ingen Grund til Tvivl i saa Henseende — forekom Gaaden mig nu aldeles uløselig, og jeg mistvivlede allerede, da Gryce med et hurtigt Sideblik til mig bøjede sig over mod Fru Belden og spurgte:

— De har i Gaar modtaget et Brev fra Frøen Mary Leavenworth, efter hvad jeg hører?

— Ja vel, min Herre.

— Var det dette Brev? spurgte Gryce og viste hende et Brev.

— Ja.

— Var der i Konvoluten ikke andet end dette Brev? Var der ikke et Par Linier til Hanne?

— Nej, men der kom med samme Post et Brev til Hanne.

— Et Brev til Hanne! raabte vi begge paa en Gang, og med Posten?

— Som jeg siger Dem, men ikke adresseret til hende, i et Hjørne af Konvolutten fandt jeg imidlertid et Mærke, som kun jeg kendte og —

— Herregud! afbrød jeg hende, hvor er Brevet? Hvorfor har De ikke tidligere talt om det? Hvorfor lader De os her famle om i Mørke, medens et Blik i denne Skrivelse maaske straks giver os det rette Spor?

— Jeg har ikke tænkt derpaa før nu, De spørger mig derom og kunde jo ikke vide, at det havde saa stor Betydning, jeg —

— Brevet, Fru Belden, hvor er Brevet? udbrød jeg. Har De det endnu?

— Hanne fik det naturligvis i Gaar.

— Saa maa det altsaa være oven paa, jeg vil løbe derop.

— De finder intet, sagde Gryce og greb mig i Armen. Jeg har set efter, der er kun en Bunke forkullet Papir tilbage.

— Var De ikke hos hende, da hun læste Brevet? vendte Gryce sig til Fru Belden.

— Nej, jeg havde saa travlt, da Hr. Raymond lige var kommen.

— Men De spurgte hende om Aftenen?

— Ja, da jeg bragte hende Teen op, men hun var saa taus som Graven, og hun vilde ikke en Gang indrømme, at Brevet stammede fra Mary.

— De troede altsaa, at Brevet var fra hende?

— Jeg kunde jo ikke andet, da jeg opdagede det aftalte Tegn i Hjørnet. Ganske vist, Hr. Clavering kendte jo ogsaa dette Tegn, saa han kunde jo ogsaa være Afsenderen, føjede hun tankefuldt til.

— De sagde, at Hanne i Gaar var meget op-

rømt, var dette ogsaa Tilfældet efter Brevets Modtagelse?

— Det tror jeg nok. Jeg opholdt mig ikke længe hos hende, men ved Sengetid gik jeg igen op til hendes Stuedør; dog, da Lyset var slukket, og hun syntes at sove, lukkede jeg Døren og gik min Vej.

— Uden at tale et Ord med hende?

— Jeg vilde ikke forstyrre hende.

— Og det er alt, hvad De kan meddele mig om Brevet og Hannes hemmelighedsfulde Død?

— Alt, min Herre.

— Fru Belden, vedblev Gryce og rejste sig, De vilde sikkert genkende Hr. Claverings Haandskrift og ligeledes Mary Leavenworths, hvis man viste Dem den?

— Uden Tvivl.

Med et betydningsfuldt Smil puttede han Bekendelsen i Konvolutten, som det hele var fundet i Sengen, og spurgte:

— Mindes De Brevets Form, som De gav Hanne?

— Ja, Brevet var usædvanligt stort.

— Ogsaa tykt?

— Tykt nok for to Breve.

— Saa tykt, at dette ogsaa kunde have været deri? forskede Opdageren videre, idet han lagde Brevet fra sig.

— Ja vel, min Herre, stadfæstede hun med et forbauset Blik paa Brevet.

Gryces Øjne formelig funklede, medens de fløj igennem Værelset og omsider fæstede sig ved en Flue, der krøb paa mit Frakkeærme.

— Tvivler De endnu paa, Hr. Raymond, hvorfra og fra hvem denne saakaldte Bekendelse kom?

Gryce svælgede et Øjeblik i Sejren; derpaa samlede han de paa Bordet liggende Papirer sammen og puttede dem i sin Lomme.

— Hvad agter De nu at tage Dem for? spurgte jeg ham.

Han tog mig ved Armen og førte mig gennem Gangen ind i Dagligstuen.

— Jeg tager nu til Ny York for at for-

følge Sagen videre. Jeg maa have at vide, hvor Giften hidrørte fra, som sendte den stakkels Pige i Døden, og hvem der har forfalsket denne Bekendelse.

35. Kapitel.

Fint Arbejde.

Gryce meddelte mig saa meget af sin Plan, at jeg kunde forstaa, hvilket Spor han nu vilde følge.

— Hvis vi kan faa opsnust, i hvis Besiddelse den Bog Papir er, af hvilken dette Ark er taget, saa har vi Dobbeltmorderen.

Ved mit Besøg næste Morgen fandt jeg ham siddende ved Bordet med en Dame-Brevmappe foran sig. Til min Overraskelse fortalte han mig, at det var Eleonores Mappe.

— Hvad behager, raabte jeg, er De endnu ikke overbevist om hendes Uskyldighed?

— Jo vist saa, men vi maa gaa grundig til Værks; en Følgeslutning er kun af Værd, naar den

hviler paa en nøjagtig Undersøgelse. Ser De, føjede han til, idet han saa paa Ildtangen, jeg har lige ransaget Claverings Ejendele — naturligvis uden at han havde en Anelse derom — skønt Tilstaaelsen umulig kan stamme fra ham.

— Har De set Frøken Eleonore i Dag?

— Ganske vist, det vilde jo ellers have været mig umulig at faa, hvad jeg ønskede. Hun var overmaade elskværdig og gav mig selv Mappen uden mindste Indvending. Her er heller intet, som hun behøver at holde hemmeligt, føjede han til, idet han skød Mappen til Side.

— Hvordan havde Frøken Leavenworth det? spurgte jeg, ude af Stand til længere at dæmpe min Bekymring. Havde hun hørt om Hannes pludselige Død?

— Ja, hun var i stor Ophidselse i den Anledning, jeg tror næsten, at hendes Mistanke mod Kusinen er bleven forøget ved denne Begivenhed. Men lad os hellere ligge lidt paa dette her, vedblev han, idet han med et Udtryk af Spænding tog en Pakke Papir. Denne Pakke Brevpapir fandt jeg i en Skuffe i Bogværelset i Leavenworths Hus,

jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke her finde, hvad vi søge.

— Men —

— Men dette Papir har en anden Form end det, hvorpaa Tilstaaelsen er skreven, vil De sige. Det er rigtigt, men De vil mindes, at Arket var tilklippet. Lad os nu sammenligne Kvaliteten.

— Med disse Ord tog han Tilstaaelsen op af Lommen og sammenlignede Papiret med det andet og rakte mig derefter begge Arkene.

Et Blik overbeviste mig om, at Kuløren var den samme.

— Hold det op mod Lyset.

Jeg gjorde det. Papiret var aldeles ens.

— Lad os nu jævnføre Linieringen.

Han lagde Arkene sammen paa Bordet, og det viste sig, at Linjerne stod nøjagtig lige over for hverandre.

— Men det er jo ganske almindeligt Papir, indvendte jeg, og det kan man have i mange Huse.

— Aldeles ikke, det er af et Format, som man ikke mere bruger i Handelen. Hr. Leavenworth har aabenbart brugt det til Manuskript. Men hvis De

ikke er tilfreds endnu, kan vi maaske finde paa en anden Prøve.

Han tog Arket med Bekendelsen, gik hen til Vinduet, ransagede det nøjagtig, og efter at han omsider lod til at have opdaget, hvad han vilde, kom han tilbage og bredte det ud paa Bordet foran mig, pegende paa en af Linjerne, som var mærkelig federe end de andre, medens en anden var saa svag, at man næppe kunde skælne den.

— Slige Uligheder fremkomme ofte ved Papir, der ligger en Tid lang i Bunke, hvis vi kan finde Bogen, som dette Ark er taget af, vil Deres Tvivl maaske svinde.

Efter denne Forklaring tog han den øverste Bunke og talte hurtig Arkene. Der var kun otte.

— Maaske er Arket taget heraf, sagde han, men da han saa Linjerne efter, viste det sig, at de var fuldkommen ens.

— Hm! Det glippede altsaa, kom det fra hans Læber.

Han talte flere Bøger, der var tolv i dem alle, og Gryce rynkede Panden.

— Saadan dejligt Bevismiddel! udbrød han. Skade, om vi ikke fandt det.

Han begyndte atter at tælle Bunterne. Omsider holdt han inde:

— Elleve! udbrød han.

— Tæl dem nok en Gang for en Sikkerheds Skyld, sagde jeg.

— Han gjorde det.

— Jeg tog fejl — der er tolv.

Men han opgav ikke Været og talte videre. Nu var der kun en Bog tilbage.

— Elleve! Tæl efter!

Bevægelsen, som denne Opdagelse satte ham i, meddelte sig til mig. Jeg talte med skælvende Fingre.

— Elleve, bekræftede jeg.

Han gav sig til at undersøge Arkene.

— Dejligt! raabte han, brilliant! Se her de tilsvarende to Linjer, den ene fed og den anden svag. Hvad siger De nu? Ønsker De flere Beviser?

— Selv den mest vantro Thomas maatte give sig tilfreds.

— Jeg kan ganske vist tale om Held, sagde Gryce med en næsten glad Bevægelse trods den

frygtelige Alvor i den lige gjorte Opdagelse. Det er saa simpelt, saa lige ud ad Landevejen og derhos saa tvingende, jeg er selv helt forbauset over den faste Kæde, som de enkelte Bevisled danne. Men hvilken Kvinde maa det ikke være! raabte han pludselig med et Udtryk af den højeste Beundring, hvilken Snedighed, hvilken Skarpsindighed er hun ikke i Besiddelse af! Det gør mig næsten ondt, at jeg maa trække Nettet sammen over en Kvinde, der har kunnet udføre sligt. Der gaar hun hen og tager et Ark af den allerunderste Pakke, skærer det til, saa det faar et andet Format, og dernæst tænker hun paa, at denne irske Pige ikke kan skrive og efterligner hendes plumpe Malen af Bogstaverne, — storartet!

Aldeles ophidset og glødende af Begejstring betragtede han Lysekronen under Loftet.

I min fortvivlede Sindsstemning lod jeg ham rolig tale.

— Havde hun vel kunnet gøre det klogere, bevogtet, omringet, som hun var? Jeg tror ikke. Men den Kendsgerning, at Hanne i Mellemtiden havde lært at skrive, blev hendes Bane.

— Hr. Gryce, begyndte jeg efter en Pause, hvad agter De at gøre? De har fulgt Sporet helt til Udgangspunktet. De staar nu foran Handlingen.

— Hm! Vi faa se, svarede han, traadte hen til Skrivepulten og tog Blikkassen med Papirerne frem, som vi endnu ikke havde faaet Tid til at undersøge. Lad os først prøve disse Dokumenter, maaske faa vi her et lille Vink.

Han tog de løse Blade, som var revne ud af Eleonores Dagbog, og læste, medens jeg saa Kassens øvrige Indhold igennem. Dette bestod af et halvt Dusin Breve samt Vielsesattesten.

Idet jeg kiggede Brevene flygtig igennem, fik et kort Udraab fra Gryce mig til at se op.

— Hvad er der? spurgte jeg.

— Læs selv, sagde han og rakte mig de løse Blade af Dagbogen. Det meste er en Gentagelse af, hvad Fru Belden har fortalt Dem, skønt betragtet fra et andet Synspunkt; men her er et Sted, der giver os en bedre Forklaring af Mordet, end vi hidtil har haft. Lad os begynde forfra. Det vil ikke kede Dem.

Kede! Eleonores Følelser og Tanker paa hin for hende saa bevægede og sorgfulde Tid!

Jeg begyndte at læse. Stedet i Dagbogen, som for os var af højeste Vigtighed, lød saalunde:

„18de Juli. — Onkel indtraf i Dag ganske uventet med Iltoget og opsøgte mig paa mit Værelse, tog mig i sine Arme og spurgte efter Mary. Jeg lod Hovedet synke og fremstammede, at hun var paa sit Værelse. Han blev strax urolig, forlod mig og ilede til hendes Værelse, hvor han som jeg senere hørte, fandt hende siddende hensunken i Beskuelsen af Claverings Forlovelsesring paa hendes Finger. Hvad der saa skete, ved jeg ikke, i alt Fald et meget stormende Optrin, thi Mary er syg, og Onkel er meget tungsindig og trist.

Eftermiddag. — Vi er en ulykkelig Familie. Onkel vil slet ikke høre Tale om Marys Forbindelse med Clavering, men kræver, at hun skal strax med ham, bryde saafremt hun ikke vil udsætte sig for hans dybeste Unaade.

Saa snart jeg havde faaet Tingenes Stilling at vide, gik jeg ind til Onkel og talte Marys Sag. Men han lod mig knap komme til Orde. „Du burde være den sidste, min uegennyttige Eleonore", sagde han, „der skulde tage Ordet for dette Giftermaal." Forbauset spurgte jeg om Grunden. „Fordi Du derved modarbejder Dine Interesser." Mere og mere forvirret bad jeg ham udtale sig tydeligere. „Jeg mener", svarede han, „at hvis Mary er mig ulydig og formæler sig med denne Englænder, saa stryger jeg uden Tøven hendes Navn i Testamentet og sætter Dit i Stedet." Herpaa vendte han mig Ryggen og forlod Værelset."

— Der har De det! raabte Gryce, da jeg mismodig lod Bladet synke, hvad siger De nu? Er det nu ikke klart som Solen, hvilket Bevæggrund Mary har haft for Mordet? Hr. Leavenworth truede med at gøre Mary arveløs og dermed var hans Skæbne beseglet.

— Herimod er der intet at indvende, svarede jeg bedrøvet, det er kun alt for klart. Ak, Mary,

hendes Kusine, næsten hendes Søster, er altsaa fortabt!

Gryce stak Hænderne i Lommen og lod til at falde i Tanker.

— Ja, mumlede han endelig, ja jeg er bange for, at Sagen staar meget slet for hende, meget slet. Saadan en henrivende Kvinde! Det er en Ynk! Nu, da vi har endt Sagen, gør det mig næsten ondt, at det er lykkedes os saa godt. — — Hvis der dog bare fandtes et Hul i Beviskæden, vedblev han lidt efter, men det hele er saa let som ABC.

Pludselig rejste han sig og begyndte at maale Gulvet med urolige Fjed, idet hans Blik flakkede trindt omkring.

— Det vilde vel volde Dem stor Sorg, Hr. Raymond, hvis Frøken Leavenworth blev arresteret som sigtet for Mordet.

— Ja svarede jeg, det vilde være mig yderst smærteligt.

— Og dog maa det ske, forsikrede han, men med en vis Nølen i Stemmen, som ellers var ham fremmed. Som en paalidelig Kriminalembedsmand,

der af Myndighederne er betroet med Undersøgelsen af denne Sag, er jeg tvungen til at — udlevere hende.

Atter henfaldt han i Grublerier, som vaklede han endnu.

— Hr. Raymond, sagde han endelig, indfind Dem atter hos mig Kl. 3, saa skal jeg have min Rapport til Politipræsidenten færdig, jeg vil nok have, De skulde se den.

— Deres Beslutning er altsaa fattet?

— Ja.

— Og De vil lade denne Fængsling fuldbyrde?

— Se ind til mig Kl. 3.

36. Kapitel.

Nettet trækkes sammen.

Paa Slaget tre stod jeg og ringede paa hos Gryce.

Han kom selv og lukkede op for mig.

— Jeg lukker Dem selv ind, sagde han, fordi jeg maa bede Dem om, under hele vor Samtale ikke at sige et Muk, under ingen Omstændighed maa De tillade Dem at lukke Munden op. Jeg er Taleren, De er Tilhøreren. De maa heller ikke lade Dem overraske af, hvad jeg end gør og siger. Hvis det for Exempel skulde falde mig ind at kalde Dem ved et andet Navn end Deres virkelige, saa maa dette ikke røre Dem, og for alting, De maa være taus som Graven.

Uden at bryde sig om mit forbausede Blik gik han langsomt foran mig op ad Trappen.

Gryces Dagligstue, hvor jeg plejede at træffe ham, laa paa første Sal til Gaden, men han førte mig ind i et bagved liggende Kammer og derfra under alle Tegn paa Forsigtighed ind i et saa sælsomt og uhyggeligt Rum, at det næsten gjorde Indtryk paa mig som et Fængsel.

For det første var det mørkt, ikkun sparsomt oplyst af et trist Ovenlys, dernæst var det ganske uhyggelig tomt, et Bord af Fyrretræ og to Træstole var hele Møblementet i denne øde Stue, hvortil førte flere Døre.

I den Sindsstemning, der beherskede mig, blev jeg ved Indtrædelsen i dette uhyggelige Rum greben af bange Anelser, som lurede der noget spøgelseagtigt, truende trindt om mig.

Gryce bød mig tage Plads paa den ene af Stolene, medens han selv satte sig paa den anden lige overfor mig, og hans Ansigt havde noget saa hemmelighedsfuldt og trist, at det passede meget godt til Omgivelserne.

— De maa ikke føle Dem ilde berørt af Lo-

kaliteterne, sagde han sagte; Folk som vi, der have med slige Ting at skaffe, tør ikke være kræsne i Henseende til Stedet, hvor vi holde vore Raadslagninger, i Særdeleshed, naar det er en vigtig og hemmelig Raadslagning. Smith — vedblev han og gav mig derhos med Haanden et advarende Tegn, medens han hævede Stemmen — Sagen er lykkedes for mig, og Belønningen er min, Hr. Leavenworths Morder er opdaget og sidder inden to Timer under Laas og Lukke.

— Vil De vide, hvem Morderen er? spurgte Gryce, bøjende sig hen imod mig med rullende Øjne.

Jeg stirrede paa ham i maalløs Forbauselse. Var der kommet noget nyt frem? Havde han ændret sine Følgeslutninger? Alle disse Forberedelser og Indledninger kunde dog umulig tjene til alene at gøre mig bekendt med, hvad jeg allerede nu vidste.

Med en sagte, udtryksfuld Latter afbrød han Gangen i mine Formodninger.

— Det var en lang Jagt, siger jeg Dem, et dygtigt Stykke Arbejde, tilmed var der en Kvinde med i Spillet, men alle Kvinder i Verden er ikke

i Stand til at sætte Ebenezer Gryce en Voxnæse paa, naar han er paa Færten — kort og godt: Leavenworths Morder og — her antog hans Stemme en skærende Tone — og Hanne Chesters Morder er opdaget! Aha! De ved jo ikke, hvordan Hanne Chester blev myrdet, føjede han til, skønt jeg hverken havde talt et Ord eller gjort en Bevægelse. Se en Gang her, dette Papir fandt man paa Gulvet i den myrdede Piges Kammer. Ved den kemiske Analyse er det godtgjort, at Resterne, som fandtes deri, var Gift.

Nu vil De sige, at Pigen tog det selv, og at hun altsaa var Selvmorderske. De har Ret, hun tog det selv med egen Haand, men hvem foranledigede hende til at gøre det? Naturligvis den, der havde mest Grund til at frygte hendes Udsagn.

Men De kræver Beviser for denne Paastand. Nu vel, Pigen efterlod en Bekendelse, som vælter hele Vægten af Forbrydelsen over paa en uskyldig; men denne Bekendelse var forfalsket, hvilket bevises af tre Ting: For det første, fordi det Ark, hvorpaa Bekendelsen er skreven, var uden for Hannes Rækkevne paa det Sted, hvor hun opholdt sig; for

det andet, fordi Ordene var prentede paa en kejtet Maade, medens Hanne havde lært at skrive ret kønt under sit Ophold hos Fru Belden; for det tredje fordi den i Bekendelsen fortalte Historie ikke staar i Samklang med Pigens Fortælling.

Naar man nu sammenholder den Omstændighed, at dette Falsum fandtes i den døde Piges Seng, med den Omstændighed, at Hanne om Morgenen paa den Dag, da hun tog Livet af sig, fra en Person, der aabenbart maa være godt kendt med den Leavenworthske Families Sædvaner, modtog et Brev, som var stort nok til at have kunnet indeholde Bekendelsen, saa fører det til den Overbevisning, at det er Morderen, der har sendt hende baade Bekendelsen og Giften i den Hensigt baade at lede Mistanken ind paa andre Baner og at rydde Vidnet af Vejen, thi de døde tale som bekendt ikke.

Han gjorde en Pause og stirrede hensunken i Tanker op mod Ovenlyset.

— Hvem det var? spørger De nu, vedblev han derefter; ja det er jo netop Hemmeligheden, og at jeg har opdaget det, vil bringe mig Guld og Ære. — Dog blæse med Hemmeligheden, til Dem vil jeg

fortælle det; den brænder mig paa Laaret som en ny Dollar.

Smith, min Dreng, Leavenworths Morder — naa, Bladene have jo talt syv lange og syv brede derom, og sige de ikke alle sammen, at det er en Kvinde, en ung, dejlig fortryllende Kvinde? Haha! Bladene have ramt lige i Prikken, det er en dejlig, ung, bedaarende Kvinde — men hvem? Det er Knuden!

Siden Hannes Død har jeg ofte hørt udtalt, at hun var den skyldige. — Pyt! Andre sigte Niecen, som var saa uretfærdig behandlet i Onkelens Testament, og i Virkeligheden er denne Formodning ikke ubegrundet; Eleonore vidste aabenbart mere om Sagen, end hun lod til, og befinder sig nu i en meget farlig Stilling.

Gryce opregnede derefter for mig alle de Indicier, som talte imod Eleonore, skønt jeg jo kendte dem lige saa godt som han.

Men jeg tav bomstille, som han havde befalet mig. Tilsidst sagde han:

— Eleonore Leavenworth er altsaa, som De ser, redningsløs fortabt, saafremt det ikke kan bevises: for det første, at de for hendes Brøde vid-

nende Genstande, Lommetørklædet, Brevet og Nøglen, efter Mordet gik igennem andre Hænder, før de kom til hende, og for det andet, at en anden end hun havde en endnu stærkere Bevæggrund til at ønske Hr. Leavenworths Død, just paa dette Tidspunkt.

Smith, min Dreng, vedblev Gryce, disse tvende Hypotheser har jeg afvejet paa det grundigste; i det jeg trængte ind i alle Hemmeligheder og fulgte nye Spor, er jeg omsider havnet i den Overbevisning, at ikke Eleonore, i hvor stærkt Skinnet end er imod hende, men en anden Kvinde, lige saa skøn og tiltrækkende som denne, er den virkelige Gerningsmand — kort sagt, at hendes Kusine, den fortryllende Mary, er Leavenworths Morderske og middelbart ogsaa har forvoldt Hanne Chesters Død!!

Han udtalte dette med et sligt Udtryk af Triumf, at jeg et Øjeblik var aldeles forbløffet og saa hæftig forskrækket, som om jeg hørte denne Tanke udtalt for første Gang.

Den Støj, som jeg gjorde, lod til at vække Genlyd, og i det samme lød det gennem Luften som et dæmpet Skrig, men da jeg ophidset saa mig om-

kring, saa jeg intet uden de triste Tagvinduer, der stirrede mig i Møde tomme og glansløse.

— De er naturligvis aldeles bestyrtet, vedblev Gryce, og jeg undrer mig ikke derover, enhver har jo kun iagttaget Eleonores Bevægelser; alene jeg forstod at lægge min Haand paa den virkelig skyldige. De ryster paa Hovedet; De mener, jeg tager fejl? Haha! Ebenezer Gryce skulde tage fejl, efter at have slidt i hele fire Uger! De er ligesaa enfoldig som Frøken Mary selv, der havde saa liden Tillid til min Skarpsidighed, at hun bød mig en høj Belønning, hvis det lykkedes mig at udlevere hendes Onkels Morder til Lovens straffende Arm, men De nærer nu en Gang Deres Tvivl og venter af mig, at jeg løser den.

Intet er lettere. Først og fremmest gjorde jeg hin Morgen, da Forhøret fandt Sted, to Opdagelser, som ikke blev optagne i Protokollen. Hint Lommetørklæde, som blev fundet i Bogværelset, duftede trods Krudtslammet af en fin Parfume. Jeg begav mig nu til de to Damers Toiletteborde, søgte efter denne Parfume og fandt den i Marys Værelse, ikke i Eleonores.

Denne Omstændighed foranledigede mig til at ransage Lommerne i de Kjoler, Damerne havde baaret den foregaaende Aften; i Eleonores Lomme fandtes der et Lommetørklæde, men i Marys var der intet; jeg saa heller ikke noget ligge i Værelset. Deraf drog jeg den Slutning, at hun og ikke Eleonore havde bragt Lommetørklædet ind i Bogværelset, en Slutning, som stadfæstedes ved en Privatmeddelelse fra en af Pigerne, at nemlig Mary var i Eleonores Stue, da Kurven med det rene Linned blev bragt derop, paa hvilken det skæbnesvangre Lommetørklæde laa øverst.

Da jeg imidlertid vidste, hvor let man bliver narret af den Slags Ting, saa gennemsøgte jeg Bogværelset nok en Gang og gjorde derved en ganske ejendommelig Opdagelse.

Paa Bordet laa en Penneknib, og paa Gulvet tæt ved Stolen opdagede jeg to eller tre fine Spaaner, som for nylig var skrællet af Bordbenet; det hele fremkaldte Indtrykket af, at der havde siddet en i en nervøs Sindsforfatning, som i et Øjebliks Adspredthed havde grebet Kniven og uden selv at vide deraf givet sig til at skære i Bordbenet.

Dette er en meget ringe Bagatel, vil De sige, men naar det drejer sig om, hvem af de to Damer, af hvilke den ene er en rolig, selvbeherskket Natur, den anden en rastløs og let bevægelig Natur, der har været til en bestemt Tid paa et bestemt Sted, saa voxe den Art Smaating op til store Ting.

Ingen, der blot har været en Time sammen med de to Damer, kan være i Tvivl om, hvis fine Haand det var, der snittede Hr. Leavenworths Bibliotheksbord.

Men Enden er ikke endda. Jeg har med egne Øren hørt Eleonore sigte sin Kusine for Mordet. Nu vilde en Kvinde som Eleonore Leavenworth aldrig sigte en Slægtning for en Forbrydelse uden at have meget vægtige Grunde og Beviser. For det første maatte hun være overbevist om, at hendes Kusine befandt sig i en Forlegenhed, som kun Onkelens Død kunde redde hende ud af, for det andet maatte hun tro Mary i Stand til at gribe saa fortvivlede Midler, og endelig maatte hun være i Besiddelse af Indicier, som bekræftede hendes Mistanke mod Kusinen.

Alt dette slog til, Smith. I Henseende til

Marys Karakter, saa havde Eleonore tilstrækkelige Beviser for hendes Kusines Ærgærrighed, Rænkefuldhed og Forstillesseskunst. Hun vidste, at Onkelen havde truet hende med at stryge hendes Navn i Testamentet og sætte Eleonores i Stedet, hvis hun holdt fast paa sin Englænder, og enhver Mand ved, hvor nødvendig Rigdom og Luxus var bleven for Mary.

I Henseende til Indicierne behøver jeg kun at fremhæve, at Eleonore før Opdagelsen af den brækkede Nøgle havde tilbragt nogen Tid i Kusinens Værelse, og det var paa Marys Kaminrist, man fandt de halvforkullede Rester af Brevet.

Hermed har De faaet Omridsene af den Rapport, som jeg nu strax vil bringe Politipræsidenten, og som i Løbet af en Time vil have til Følge Mary Leavenworths Fængsling som hendes Onkels og Velgørers Morder.

Efter disse Ord indtraadte en Taushed, man næsten kunde føle ligesom det ægyptiske Mørke; pludselig skar et højt, frygteligt Skrig igennem Luften; en mandlig Skikkelse styrtede frem, jeg veed ikke hvorfra, ilede forbi mig og faldt ned for Gryce med det hjærteskærende Skrig:

— Det er Løgn, en vanvittig Løgn! Mary Leavenworth er saa ufkyldig som en nyfødt Barn Jeg er Leavenworths Morder! Jeg! — Jeg! — Jeg! —

Det var Trueman Harwell. —

37. Kapitel.

Afgørelsen.

Aldrig i mine Levedage har jeg set et Ansigt saa sejrsstraalende som Gryces i dette Øjeblik.

— Dette er rigtignok uventet, sagde han, men ikke uvelkommen. Jeg er virkelig forbauset over at erfare, at Frøken Leavenworth er uskyldig, men jeg maa høre flere Enkeltheder, inden jeg er tilfredsstillet. Rejs Dem nu op, Hr. Harwell, og forklar Dem tydeligere. Dersom De er Morderen, hvor kan det da være, at Mistanken slet ikke er falden paa Dem?

Men i de hede og feberglødende Øjne, der saa op til Gryce fra denne Skikkelse, som endnu krummede sig paa Gulvet, stod der kun frygtelig Ræd-

sel og vanvittig Smærte at læse, men ingen Forklaring.

Da jeg lagde Mærke til, at han gjorde nogle forgæves Anstrængelser for at tale, traadte jeg nærmere.

— Støt Dem paa mig, sagde jeg, idet jeg havde faaet ham paa Benene.

Han vendte sig til mig med et Udtryk af Fortvivlelse.

— Frels hende! gispede han, frels Mary! O, Gud, lad ham ikke afsende sin Rapport, afhold ham derfra!

— Ja, hørtes i det samme en anden Stemme, hvis han er en Mand, der tror paa Gud og Kvindeære, saa tør han ikke afsende den!

Og Henry Clavering traadte med en værdig Holdning som sædvanlig, men i en Tilstand af den højeste Ophidselse ind ad en aaben Dør til højre for os.

Da Harwell blev ham vaer, foer han sammen i mine Arme, hvinede højt og sprang med et Sæt løs paa Clavering.

Overfaldet var saa voldsomt, at selv denne

Kæmpeskikkelse vilde være bukket under, hvis ikke Gryce var sprunget imellem.

— Holdt! raabte han og rev Sekretæren bort med den ene Haand, medens han med den anden tog et Dokument op af Lommen og holdt det op for Claverings Øjne. Rapporten er her endnu, De kan være rolig. Og De, vendte han sig til Trueman Harwell, De forholder Dem rolig, eller —

Han fik ikke udtalt, thi Morderen sled sig løs fra ham.

— Slip mig! skreg han, jeg maa have Hævn over ham, der trods alt, hvad jeg har gjort for Mary, dog vover at kalde hende sin. Slip mig — —

Pludselig holdt han inde; hans Skikkelse, som bævede paa alle Lemmer, stivnede og hans Hænder, som var krummede til et Greb i Medbejlerens Strube, sank tungt ned ved hans Side. Han stirrede over Claverings Skuldre og hviskede:

— Hører De! Det er hende, det er hendes Skridt, hun er paa Trappen, hun —

Et dybt Suk af Længsel og Fortvivlelse endte Sætningen. Døren gik op, og Mary Leavenworth stod for os.

Hun stod der, bleg og forstyrret, uden Fatning; med Ansigtet vendt mod Clavering syntes hun ingen Anelse at have om, hvilket Optrin lige havde fundet Sted.

— Ve mig! raabte Trueman Harwell, som var den første af os, der fik Mælet, se, hvor kold hun er, ikke et Blik har hun tilovers for mig, skønt jeg har taget Strikken af hendes Hals og lagt den om min. Du skal se paa mig! raabte han, idet han faldt ned for hendes Fødder og greb Fligen af hendes Kjole Mig skal Du tilhøre; jeg vil ikke miste Liv og Sjæl for intet! Man sagde, Du var i Fare, Mary, og den Tanke kunde jeg ikke udholde, saa kom jeg frem med Sandheden, uden at agte paa Følgerne. Alt, hvad jeg forlanger, er, at Du skal tro mig, idet jeg erklærer, at jeg kun gjorde det, for at Du kunde beholde Din Rigdom, fordi jeg elskede Dig og haabede at kunne vinde Din Genkærlighed. Derfor —

Men hun lod ikke til hverken at se eller høre ham. Hendes Øjne var stift rettede paa Henry Clavering med et spørgende ængsteligt Udtryk, og ingen uden han vakte hendes Opmærksomhed.

— Du hører mig ikke! skreg den ulykkelige Harwell; Du er kold som Is og vilde ikke vende Dit Hoved mod mig, selv om jeg skreg til Dig fra Helvedes Afgrund!

Heller ikke det ænsede hun, hun stødte ham fra sig, som var han en livløs Hindring, der stod hende i Vejen, og traadte frem.

— Hvad vil den Mand her? raabte hun, pegende med skælvende Haand paa sin Mand, hvad har han gjort, at man i dette skrækkelige Øjeblik stiller ham over for mig.

— Jeg har bedt hende komme hid, hviskede Gryce til mig, for at træffe sammen med Morderen.

Inden nogen kunde svare hende, selv inden Clavering kunde ytre et Ord, kastede Harwell sig atter for hendes Fødder.

— Du ved det ikke? Saa vil jeg sige dig det: Fordi disse Herrer, ihvor ridderlige og agtværdige De selv tro sig at være, dog troede, at Du med Din egen hvide Haand øvede denne Bloddaad, som bragte Dig Frihed og Rigdom.

— Ja, ja, denne Mand, vedblev han, pegende paa mig, som foregav at være Din Ven, men i et-

hvert Blik, han iaſtede paa Dig, og ved ethver Ord, han talte til Dig i disſe ſkrækkelige fire Uger, ſpandt paa en Strikke til Din Nakke, anſer Dig for Din Onkels Morderſke. Han ved ikke, at en Hjælper ſtod ved Din Side, rede til at ryddе den halve Verden af Vejen, naar Du bedende ſtrakte Din Haand imod ham. Det var mig!

— Jeg forſtaar Dem ikke, ſvarede hun, hvad vil De mig?

— Hvad jeg vil? ſvarede han, gribende Sømmen af hendes Kjole, da hun gyſende veg tilbage for ham, det ved Du ikke? Det var mig, der dræbte Din Onkel, da Du i hin ſkrækkelige Stund, da han ſtødte Dig fra ſig, raabte højt, om der ingen var, ſom vilde hjælpe Dig. Da traadte jeg

— —

— Holdt! ſkreg Mary og foer tilbage for Morderen med et Blik af ubeſkrivelig Rædſel, altſaa var det halvt vanvittige Raab fra en Pige, der var ſtedt i den dybeſte Nød, Anledningen til hin ſkrækkelige Daad? og ſegnende, ſom ramt af en dødbringende Pil, ſtønnede hun: Aa, Gud i Himlen! Er det muligt, at et Menneſke, der var mig ſaa fuld-

stændig ligegyldigt, troede at tjene mig, idet han med koldt Blod dræbte min bedste Ven! O, hvilken Straf for min store Daarskab! hviskede hun, hvilken Bod for min taabelige Kærlighed til Rigdommen, der bestandig har været til min Forbandelse!

Henry Clavering var ude af Stand til længer at beherske sig. Han styrtede hen til hende og tog hende i sine Arme.

— Var det ikke andet end denne Daarskab, Mary? Føler Du Dig ikke skyldig i større Uret? Tynges Din Sjæl ikke af værre end Ønsket om at beholde Din Plads i Onkelens Testamente? Sig mig det!

Ved disse Ord lagde han sin Haand paa hendes Hoved og saa hende dybt i Øjnene; derefter knugede han hende til sit Bryst og saa sig rolig om som en Mand, der ikke har mere at frygte paa denne Jord.

— O, hviskede hun og unddrog sig hans Omfavnelse for bedre at kunne se hans Ansigt, er det den Mand, som jeg krænkede og pinte, indtil mit Navn maa have voldt ham Smærte? Henry, kan

Du tilgive mig ved Mindet om alt dette i denne usle Skurks Paasyn, og ved Mindet om Brevet, jeg skrev til Dig Morgenen efter Mordet, og hvori jeg bad Dig at give Afkald paa mig, da jeg svævede i en saadan Fare, at den mindste Oplysning om vort Ægteskab maatte tilintetgøre mig? Erklærer Du mig nu for uskyldig for Gud og Verden?

— Ja, lød det fra hans Læber.

Et lykkeligt Smil forklarede hendes Ansigt.

— Gid Himlen da tilgive mig min Synd, thi selv kan jeg ikke. Holdt! føjede hun til, da han aabnede Læberne for at tale, forinden jeg modtager yderligere Tegn paa Din højhjærtede Tillid, vil jeg vise Dig, hvad jeg er. Du skal have det værste at vide om den Kvinde, Du har taget til Din Hustru.

— Hr. Raymond, vendte hun sig til mig, da De hin Dag med de oprigtigste Ønsker for mit eget Vel trængte ind paa mig og bad mig meddele Dem alt, hvad jeg vidste om den skrækkelige Gerning, da tav jeg af Frygt; jeg vidste, at Skinnet var imod mig, Eleonore havde sagt mig det. Min egen Ku

fine, og det var det værste, som kunde times mig i hin skrækkelige Tid, ansaa mig for skyldig, og hun havde sine gode Grunde.

For det første erfarede hun af en adresseret Konvolut, som hun fandt paa Bordet foran Onkelens Lig, at han stod i Færd med at tilkalde sin Sagfører for at forandre sit Testamente til Skade for mig. For det andet vidste hun, at jeg den foregaaende Aften havde været i Onkelens Værelse, skønt jeg nægtede dette under Forhøret; hun hørte min Dør gaa og min Kjole rasle. Men det var ikke alt.

Nøglen, som for enhver stod som det mest uanfægtelige Bevis, blev funden paa Gulvet i mit Værelse, Brevet, som Clavering havde skrevet til min Onkel, fandtes i min Kakkelovn, og Lommetørklædet, som Eleonore med egne Øine havde set mig tage fra hendes Linedkurv, blev forevist i Forhøret, besudlet med Krudtslam.

Nettet trak sig tættere sammen om mig for hver Bevægelse, jeg gjorde. Jeg vidste, jeg var uskyldig, men det lykkedes mig end ikke at overbevise den, der elskede mig.

Endnu værre; den rene, højhjærtede Eleonore, som dog havde al Grund til at ønske vor Onkel et langt Liv, kom paa Grund af nogle Indicier i en saa slem Mistanke, hvorden vilde det da gaa mig, naar Sandheden kom for en Dag i Henseende til disse Indicier og meget andet? Den Tone og Adfærd, som en af Nævningerne lagde for Dagen under Forhøret ved Spørgsmaalet om, hvem der havde størst Gavn af Onkels Død, røbede nokſom, hvad der ventede mig.

Da derfor Eleonore fulgte sit ædle Hjærtes Drift og vægrede sig ved at tale, fordi hendes Ord kunde styrte mig i Fordærvelse, da lod jeg hende gøre det og dysſede min Samvittighed i Søvn med den Tanke, at hun selv havde sigtet mig og nu kunde bære Følgerne af det samme. Og selv da jeg saa, hvor frygtelige disse lod til at blive, ændrede jeg ikke min Handlemaade; Frygten for Skændselen og Angsten for Faren, som min Tilstaaelse kunde have til Følge, bandt min Tunge.

Ikkun en Gang vaklede jeg — det var under den sidste Samtale imellem os, Hr Raymond. Jeg saa, at De til Trods for alle tilsyneladende Beviser

mod Eleonore var overbevist om hendes Uskyldighed og da tænkte jeg, at De ogsaa vilde træde i Skranken for mig, hvis jeg viste Dem min fulde Tillid.

Men just i samme Øjeblik kom Clavering, og da jeg i min Ophidselse tænkte paa, hvad min Fremtid vilde blive, naar min Fortid var plettet med Mistanken om en Forbrydelse, da opgav jeg det og truede endog Clavering med en Fornægtelse af vort Ægteskab, dersom han han vovede at nærme sig mig, førend al Fare var forbi. Det var denne Velkomst, jeg bød ham efter den lange Adskillelse. Men han tilgiver mig, jeg læser det i hans Øjne, og De — hvis De i de mange Aar, som jeg haaber, vi skulle leve sammen, kunde glemme, hvad Eleonore har lidt paa Grund af min egennyttige Frygt, hvis De i Betragtning af Deres eget lykkelige Haab, som maaske opfylder Dem, kunde tilgive mig en Smule, saa gør det.

Men dette Menneske her, hvis blotte Nærværelse er mig en Pine, saa skal han her for Gud og disse hæderlige Vidner erklære, om jeg blot ved et Blik har givet ham Anledning til at tro, at jeg

forstod eller endog blot anede hans Lidenskab, endsige gengældte den.

— Det spørger De endnu om! stønnede Morderen. Begriber De da ikke, at det netop var Deres Ligegyldighed, der drev mig ud i Vanviddet. Jeg vilde tvinge Dem til at skænke mig Deres Opmærksomhed, selv om jeg skulde blive en Forbryder for Deres Skyld. Det var denne ulykkelige, haabløse og vanvittige Kærlighed, der hin Aften drev mig ind i Deres Onkels Værelse, hørte Deres Samtale og bag efter trykkede Pistolen i min Haand, for at øse Rigdommen over i Deres Skød. Ja, vedblev han og rettede sig i Fortvivlelsen, saa han syntes at vokse, enhver Dollar i Deres Pung skal minde Dem om mig. Pragt og Luxus, alt hvad De ønsker, kan Deres Rigdom skaffe Dem, men saa længe Guldet har sin Glans, og Silken, som De bærer, har sit Skær, og Deres Velsevned ikke mister sin Tillokkelse, vil De ikke glemme den Haand, som skænkede Dem alt dette.

Med et ondt Blik af haanlig Triumf fulgte han Betjentens Vink og stod paa Nippet til at forlade Værelset, da Mary traadte hen til ham med løftet Haand og udbrød:

— Nej, Truemann Harwell, heller ikke denne Trøst kan jeg give Dem; en Rigdom, der er belastet med en saadan Forbandelse, tager jeg ikke mod, og fra i Dag af ejer Mary Clavering slet intet og modtager kun, hvad hendes Mand giver hende!

Og med disse Ord rev hun Diamantsmykket fra sin Hals og slængte det for Fødderne af den ulykkelige.

Et skærende Skrig hørtes, Uslingen slog Hænderne sammen, Vanviddets Sky syntes at tage hans Sjæl i Favn og med Raabet: „Saa har jeg kun for en Skygges Skyld sat min Sjæl paa Spil, for en tom Skygges Skyld!“ styrtede han til Jorden.

* * *

— Det er det bedste Dagværk, jeg i mit Liv har fuldbyrdet. Hr. Raymond, De kan godt ønske mig til Lykke med Udfaldet, thi et lignende Bovespil er endnu aldrig blevet vundet i en hemmelig Opdagers Kontor.

— Hvad mener De med det? spurgte jeg og saa forbauset ind i Gryces triumferende Ansigt, har De da forudset alt dette?

— Forudset? gentog han, naturligvis! Vilde Begivenhederne ellers have udviklet sig saaledes?Ræk mig Deres Haand, Hr. Raymond, det var en god Slutningsakt paa et Sørgespil, der truede med at tage en Ende med Forskrækkelse.

Jeg trykkede hans Haand og bad ham udtrykke sig tydeligere.

— En Omstændighed var der, begyndte han, der forstyrrede mig, selv i Øjeblikke, da jeg nærede den største Mistanke mod Mary Leavenworth, og det var Pistolens Rensning; jeg kunde ikke bringe dette i Samklang med Kvinder og Kvindevis. Har De kendt en Kvinde, der forstaar sig paa at rense en Pistol? Visselig ikke! Kvinderne kunne meget vel affyre en Pistol, men rense den bagefter, det falder dem aldrig ind.

Nu gives der en Grundsætning, der er anerkendt af enhver Opdager, den nemlig, at naar af de 100 Indicier de 99 pege lige paa den skyldige, medens det ene ikke passer, saa er Kæden brudt.

Dette Princip var det, som fik mig til at nøle med Fængslingen; Kæden var fuldstændig, og Leddene sluttede alle ind i hinanden — paa et nær. Derfor besluttede jeg mig til at prøve et sidste Forsøg.

Jeg anmodede Clavering og Harwell, de eneste Mennesker, der foruden Mary selv kunde have øvet Forbrydelsen, om at besøge mig, idet jeg meddelte hver enkelt, uden den andens Vidende, at Morderen var opdaget og vilde blive anholdt i mit Hus, og hvis de vilde paahøre hans Tilstaaelse, saa maatte de indfinde sig her hos mig paa den og den Tid.

De vare begge, skønt af forskellige Aarsager, alt for meget interesserede i Sagen til at de kunde udeblive, og jeg anbragte dem begge skjult i hver sit Kammer her ved Siden af.

Jeg var overbevist om, at hvis en af dem havde begaaet Mordet, var det af Kjærlighed til Mary Leavenworth. Hvordan skulde den paagældende da kunne høre paa, at man anklagede hende for Forbrydelsen og dekreterede hendes Fængsling.

Jeg ventede mig ikke meget af dette Experiment, og allermindst, at Harwell skulde bekende sig som den skyldige, men man kan lære saa længe man lever, mærk dem det, Hr. Raymond.

38. Kapitel.

Harwells Tilstaaelse.

— Jeg er af Naturen ikke noget slet Menneske, men jeg er frygtelig lidenskabelig; Ærgærrighed, Kærlighed, Skinsyge, Hævngærrighed, som hos mangen ikkun virke som forbigaaende Rørelser, ere hos mig vedvarende og utæmmelige.

Hidindtil var jeg bleven forskaanet for store Lidenskaber, og saadan vilde jeg maaske have henlevet min Tilværelse, uberørt af Livets store Storme, saafremt jeg ikke var truffet sammen med Mary Leavenworth.

Men strax den første Aften, da min nye Husbond førte mig ind i Dagligstuen, og jeg der saa denne bedaarende Kvinde, vidste jeg, at min Time var slaaet.

Hun værdigede mig den Gang knap et flygtigt Blik, men hendes Ligegyldighed skræmmede mig ikke. Foreløbig var det mig nok, at jeg turde dvæle i hendes Nærhed og beundre hende, men Dag for Dag hildedes jeg dybere og dybere i hendes Skønheds Næt og i den Fortryllelse, som udstralede fra hendes Væsen.

Jeg vidste fra første Færd, saa godt som i dette Øjeblik, at min Lidenskab var haabløs, men desuagtet var det mig umuligt at unddrage mig denne Fortryllelse. Jeg var intet for hende, kunde aldrig blive det — med mindre jeg paa en eller anden Maade kunde svinge mig op til at blive hendes Herre.

Imidlertid skrev jeg efter Hr. Leavenworths Diktat og vandt dennes Tilfredshed, thi mit methodiske Arbejde var ganske efter hans Smag. Hvad de andre Medlemmer af Familien angaar, saa behandlede Frøken Eleonore mig, som man kunde vente det af en saa stolt, men sympathetisk Natur, ikke fortrolig, men dog som et Medlem af Husholdningen, der traf sammen med hende hver Dag ved Maaltiderne.

Sex Maaneder henrandt paa denne Maade, og i denne Tid havde jeg bragt to Kendsgerninger i Erfaring: For det første, at Mary Leavenworth elskede sin Stilling som vordende Arving af en stor Formue over alt i Verden, og for det andet, at hun havde en Hemmelighed, som truede denne Stilling.

Hvad det var, kunde jeg foreløbig ikke udforske, men da jeg senere kom under Vejr med, at det maatte være et Kærlighedsforhold, da voxede mine Forhaabninger, ihvor sælsomt det lyder, thi jeg havde tillige gjort den Opdagelse, at Hr. Leavenworth ikke taalte nogen Modsigelse i dette Punkt. Ved et Sammenstød af disse haardnakkede Karakterer kunde det muligvis hænde, at jeg kunde opnaa en Fordel over Mary.

Uheldigvis kendte jeg ikke den Mand, for hvilken hun interesserede sig. Men her kom Tilfældet mig til Hjælp.

En Dag for omtrent fire Uger siden, da jeg som sædvanlig aabnede de for Hr. Leavenworth bestemte Forretningsbreve, læste jeg følgende Brev, der har præget sig saa fast i min Hukommelse, at jeg aldrig glemmer det:

„Hoffmannshus, 1. Marts 1893.

Til Horatio Leaverworth.

Højstærede!

De har en Niece, som De elsker, og som De har Tillid til, som ogsaa synes at være værdig til denne Kærlighed og Tillid, som De og andre skænker hende, saa henrivende er hun i Væsen og Samtale.

Men enhver Rose har sine Torne, og heller ikke denne Rose er en Undtagelse; skønt elskværdig, yndig og øm er hun dog i Stand til at pine og misagte en, der stolede paa hende, og hvis utvivlsomme Rettigheder hun træder under Fødder. Ingen har større Krav paa hendes Troskab og Hengivenhed end jeg, og hvis De ikke vil tro mig, saa spørg hendes skønne, grusomme Ansigt.

Ærbødigst

Henry Ritchie Clavering."

Dette Brev virkede som en Bombe paa mig og knuste mig. Ikke blot var Navnet mig ubekendt,

men Indholdet tydede paa, at Afsenderen var hendes Husbond og Herre, den Plads, som jeg attraaede.

Nogle Minutter var jeg Bytte for det hæftigste Raseri og den dybeste Fortvivlelse, derefter blev jeg roligere, fordi jeg forstod, at jeg ved Besiddelsen af dette Brev i Virkeligheden var bleven Herre over hendes Skæbne.

En anden vilde maaske have opsøgt hende, vist hende det skæbnesvangre Brev og truet med at give Onkelen det, for derved at faa Magt over hende, men mine Planer gik dybere; jeg vidste, at jeg kun kunde opnaa noget, naar hun befandt sig paa Randen af en Afgrund og greb efter den første den bedste Haand, som straktes hende i Møde.

Jeg besluttede altsaa at give min Principal Brevet. Men jeg havde jo aabnet det. Imidlertid, jeg vidste Raad.

Jeg ventede, til Hr. Leavenworth traadte ind sit Værelse, og medens jeg gik ham i Møde med Brevet i Haanden, skar jeg Konvolutten op, tog Brevet ud, kastede et flygtigt Blik derpaa og lagde det foran ham paa Bordet med den Bemærkning,

at det lod til at være et Privatbrev, skønt der ikke stod noget derom paa Konvolutten.

Han tog det i Haanden og læste. Han foer sammen ved de første Ord, saa skarpt paa mig, og da han følte sig beroliget ved min ligegyldige Mine, saa læste han Brevet til Ende i Taushed. Lidt efter rejste han sig op og forlod Værelset.

Da han gik forbi mig, havde jeg Lejlighed til at se hans Ansigt i Spejlet, og Udtrykket var af den Art, at det ikke formindskede Haabet, som spirede i mit Hjærte.

Han gik lige ind til Mary, og ved Middagsbordet lagde jeg Mærke til, at der mellem Onkelen og hans Yndling var rejst en uoverstigelig Skranke.

Imidlertid, Dagene randt, og der skete intet. Jeg skrev og skrev, som skulde mit Hjærteblod gaa i Pennen.

I den tredie Nat havde jeg en Drøm, som jeg allerede har meddelt Hr. Raymond og ikke vil gentage. Kun en Berigtigelse vil jeg give. Jeg fortalte, at Mandens Ansigt var Claverings, det var ikke sandt, Ansigtet, jeg saa i Drømme, var mit

eget, og dette Syn skræmmede mig i høj Grad. Denne Drøm gjorde et frygteligt Indtryk paa mig; var det et Fingerpeg, et Varsel? Var Onkelens Død den Bro, som førte over Kløften imellem os? Jeg gjorde mig efterhaanden fortrolig med Tanken om, at det kunde være saadan. Min Fantasi ophidsedes af daarende Øjeblikke. Jeg saa den elskede Kvindes yndige Ansigt bøje sig taknemmelig over mig, fordi jeg havde reddet hende ud af Forlegenheden.

Men jeg havde ingen Anelse om, at det skæbnesvangre Øjeblik var saa nær forhaanden hin Aften, da jeg efter at have drukket et Glas Vin med min Herre, var gaaet ind paa mit Værelse.

Da jeg imidlertid hørte en Damekjole rasle paa Gangen og hørte Mary Leavenworth gaa ind til Onkelen, da gik det strax op for mig, at der nu vilde hænde noget.

Jeg listede mig ind i et Kammer, der stødte op til Bogværelset og hvorfra man kunde høre ethvert Ord, som blev talt derinde.

Og hvad hørte jeg? Nok, til at min Formod-

ning kunde stadfæstes. Det var et Livsspørgsmaa for hende. Jeg kunde forstaa, at Onkelen nu stod paa Nippet til at gøre Alvor af en tidligere udtalt Trusel om at stryge Marys Navn af Testamentet. Og da jeg hørte hendes uvilkaarlige Udraab om Hjælp, da modnedes Beslutningen hos mig til Handling.

Jeg sneg mig tilbage til mit Værelse, ventede til hun kom ud og gik ned ad Trappen, saa listede jeg mig ned, bankede paa Døren til Bogværelset og traadte ind. Hr. Leavenworth sad paa sin sædvanlige Plads og skrev.

— Undskyld, sagde jeg, da han saa forundret op, jeg har forlagt min Notitsbog.

Han nikkede bare, og jeg ilede forbi ham ind i det andet Værelse. Jeg gik som en Søvngænger; som drevet af en usynlig Magt bemægtigede jeg mig Pistolen, vendte tilbage, standsede bag hans Ryg, sigtede og skød.

Uden at give en Lyd fra sig, faldt han forover, og Mary Leavenworth var Ejer af de Millioner, som hun attraaede.

Min første Tanke var nu at faa fat paa Bre-

vet, som han lige havde skrevet til sin Advokat, og puttede dette tilligemed Claverings Brev, som laa ved Siden af, oversprøjtet med Blod, i Lommen.

Først da dette var sket, tænkte jeg paa mig selv og paa Genlyden, som Skuddet maatte vække. Jeg lod Pistolen falde paa Gulvet ved Siden af den døde og var forberedt paa at raabe til enhver indtrædende, at Leavenworth havde taget sig selv af Dage. Men der kom ingen, og jeg kunde uforstyrret tænke paa, hvorledes jeg bedst kunde fjærne Mistanken fra min Person.

Mit eneste Haab bestod deri at gøre Forbrydelsen saa hemmelighedsfuld som mulig.

Jeg tog Pistolen op igen og gik ind i Sideværelset, men da jeg ikke der fandt noget til at rense den med, gik jeg ind i Bogværelset og tog Lommetørklædet, som jeg havde set ligge ved Leavenworths Fødder.

Det tilhørte Frøken Eleonore, men det opdagede jeg først, da jeg havde renset Løbet; ved Mærket i det ene Hjørne blev jeg saa forskrækket, at jeg glemte at rense Cylinderen og kun tænkte paa, hvordan jeg skulde faa dette forræderske Bevismiddel af Vejen.

Foreløbig puttede jeg det ned bag en af Stolehynderne for senere at brænde det.

Derefter ladede jeg Pistolen paa ny, lagde den ned i Skuffen og forlod Værelset. Men her ramte Rædselen, som i Reglen følger paa enhver stor Forbrydelse, mig som et Tordenslag og gjorde mig for første Gang usikker i min Handling; jeg lukkede nemlig i min Forfjamskelse Døren i Laas efter mig.

Først da jeg kom op paa Trappen, stod det klart for mig, hvilken Bommert jeg herved havde begaaet, men nu var det for sent, thi foran mig stod Hanne, og enhver Mine i hendes Ansigt udtrykte den højeste Overraskelse, da hun blev mig vaer.

— Gud i Himlen! udbrød hun, men mærkelig nok med dæmpet Stemme, hvor har De været? De ser jo ud, som De havde set et Spøgelse? Og hendes Øjne fæstede sig mistroisk paa Nøglen, som jeg holdt i Haanden.

Det bares mig for, som om en usynlig Haand snørede min Strube sammen; hurtig puttede jeg Nøglen i Lommen og traadte hen til hende.

— Jeg vil fortælle Dem, hvad jeg har set, hviskede jeg, hvis De vil komme med mig nedad Trappen, vi kunde forstyrre Damerne, hvis vi stod her og snakkede.

Med disse Ord greb jeg Hannes Haand og drog hende til mig; hvad Hensigt, jeg forbandt dermed, veed jeg næppe, maaske var det ganske uvilkaarligt, men da jeg blev vaer Udtrykket, som hendes Ansigt antog, og den Livlighed, hvormed hun fulgte mig, fattede jeg Mod og mindedes, at jeg øvede en sælsom, men afgjort Indflydelse paa Hanne, hvad jeg allerede havde iagttaget flere Gange tilforn.

Jeg gik med hende nedad Trappen, trak hende hen i en Krog og fortalte hende saa varsomt som muligt, hvad der var tilstødt Hr. Leavenworth. Hun blev naturligvis aldeles forfærdet, men skreg heldigvis ikke op.

Jeg føjede til, at jeg ikke vidste, hvem Morderen var, men at man sikkert vilde sigte mig, hvis man fik at vide, at hun — Hanne — havde set mig med Nøglen til Bogværelset i Haanden paa Trappen.

— Men jeg siger det ikke, hviskede hun, rystende af Frygt og Ophidselse, jeg beholder det for mig selv og nævner ikke et levende Ord til nogen.

Jeg overbeviste hende dog snart om det ørkesløse i dette Haab, naar hun først kom i Hænderne paa Undersøgelsesdommeren og overtalte hende ved Smiger og gode Løfter til at forlade Huset indtil Stormen var dreven over.

Derimod voldte det mig stort Besvær at faa hende overbevist om Nødvendigheden af, at hun rejste som hun gik og stod, uden at vende tilbage til sit Værelse efter en Smule Tøj.

Først da jeg havde givet hende Løfte om at gifte mig med hende, hvis hun vilde føje mig, gav hun efter.

Hun meddelte mig, at Fru Velden i R. sikkert vilde optage hende, hvis hun foregav, at det var paa Mary Leavenworths indstændige Anmodning.

Jeg tog et Lys og fulgte hende ud i Gaarden. Her bad jeg hende endnu en Gang ikke at fortælle et Ord til nogen som helst om denne Nats Begivenheder.

— Glem saa Du heller ikke, at Du har lovet at hente mig og gifte Dig med mig! mumlede hun og slyngede sine Arme omkring mig, ved hvilken Bevægelse Lysestumpen, som senere fandtes, er falden til Jorden.

Under Indtrykket af dette Optrin med Pigen var det, at jeg begik den anden Bommert, idet jeg lukkede Døren indvendig fra og glemte at kaste Nøglen til Bogværelset fra mig i Gaarden.

Desværre tænkte jeg under Forhøret udelukkende paa min egen Sikkerhed og kom ved Omtalen af Leavenworths Forhold til sine Niecer uforvarende til at aabne Porten paa vid Gab for Mistanken mod Mary, men Begivenheder, som jeg ingen Anelse havde om, greb her ind i Forholdene og kastede Mistanken paa Eleonore.

Dennes højmodige Handlemaade gjorde Indtryk paa mig, og jeg ønskede at hjælpe hende. Det fremgik af Forhøret, at Nøglen og Brevet truede os alle, og strax efter skyndte jeg mig ind i Marys Værelse, hvor jeg vidste, der var Ild i Kakkelovnen, for at kaste Brevet paa Ilden. Til min store Skuffelse laa der kun nogle ulmende Gløder paa Risten, og

jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre, da jeg pludselig hørte Skridt nærme sig.

Ved Tanken om, hvad man vilde tro, naar man fandt mig her i Marys Værelse, slængte jeg Brevet i Kakkelovnen og løb ud af Døren, men i Skyndingen tabte jeg Nøglen ud af min Haand, og den gled ind under en Stol.

Jeg havde ikke Tid til at standse for at samle den op, thi jeg var næppe naaet til min egen Stuedør, før jeg saa Frøken Eleonore med to Piger komme op ad Trappen og gaa henimod Marys Værelse.

Dette beroligede mig dog; thi Eleonore vilde nu finde Nøglen og nok vide at skaffe den af Vejen.

Jeg har ogsaa altid troet, at dette var sket, thi jeg har ikke hørt noget om Nøglen og Brevet siden.

Min værste Frygt var Hanne. Hvis Gryce, som jeg snart lærte at frygte, kunde opsnuse hendes Opholdssted, følte jeg, var det ude med mig. Saa længe hun var blandt de levende, truede Tilintetgørelsen mig uafbrudt. Saa var det, at jeg gav mig til at lægge min Hjærne i Blød og finde et Middel, der kunde skaffe hende ud af Verden.

Omsider fandt jeg et Middel, der var bygget paa hendes irske Overtro og hendes Forelskelse i mig.

Jeg skrev til hende, at jeg hver Nat drømte lykkelige Drømme om hende, takket være et Pulver, som jeg tog hver Aften ved Sengetid, og da jeg gærne vilde have, at hun skulde drømme lige saa yndig om mig, sendte jeg hende her nogle Pulvere med Brugsanvisning. Pulveret skulde hun tage i Sengen, og Brevet skulde hun lægge under sin Hovedpude; begge Dele maatte til for at fremkalde de dejlige Drømme.

I Pulveret var der en stærk Gift, i Brevet, som hun skulde lægge under Hovedet, fandtes hendes egen Tilstaaelse, som sigtede Clavering for Mordet. Som De ser, var det snedigt udtænkt, da jeg herved slog to Fluer med et Smæk.

Hvad der senere er sket, bevidne de mørke Fængselsmure, mellem hvilket jeg nedskriver denne Bekendelse. Dette er mit sidste Ord, min Kraft er til Ende. —

39. Kapitel.

Følgerne af en stor Forbrydelse.

— O, Eleonore! raabte jeg, idet jeg uden mange Omstændigheder traadte ind til hende, er De fattet paa at høre en god Nyhed? En Nyhed, der vil bringe Rødmen tilbage til deres Kinder og Glansen til Deres Øjne, der vil bringe Lykken til at blomstre paa Deres Livssti og skænke Dem Trøst.

— Jeg ved ikke, mumlede hun; jeg er bange for, at hvad De anser for en god Nyhed er det ikke for mig.

Men da jeg havde fortalt hende den fulde Sandhed, da jeg havde bevist hende, at hendes Mistanke var ugrundet, at Truemann Harwell og ikke

Mary var den brødefulde, da var hendes første Ord disse:

— Bring mig til hende, o, bring mig til hende! Jeg kan ikke nyde Lykken førend jeg paa mine Knæ har bedt hende om Tilgivelse; Gud i Himlen, hvor kunde jeg øve denne blodige Uret imod hende!

Jeg skyndte mig at opfylde hendes Ønske, hentede en Vogn og kørte med hende til hendes Kusine.

— Mary støder mig fra sig, hulkede hun under Vejs, hun værdiger mig ikke et Blik; og hun har Ret — en Uret som denne kan aldrig tilgives. Men — Gud er mit Vidne! — jeg ansaa min Mistanke for berettiget, og dersom De vidste — —

— Jeg ved det, afbrød jeg hende, Mary erkender selv, at Indicierne imod hende var overvældende, hun indrømmer, at Alverden maatte anse hende for skyldig —

— Har hun sagt det?

— Ja.

— I Dag?

— Ja.

— I saa Fald maa hun have forandret sine Anskuelser meget.

Lidt efter holdt Vognen, og jeg traadte med Eleonore ind i det Hus, som havde været Skuepladsen for saa megen Jammer.

Min kønne Ledsagerskes Øjne funklede, hendes Kinder brændte, Skyerne var flygtede bort fra hendes rene Pande — saa hurtig smelter Fortvivlelsens Is i Haabets Solskin.

Thomas aabnede Døren og smilte glad ved Synet af Eleonore.

— Frøken Leavenworth er i Dagligstuen.

Da jeg lagde Mærke til, at Eleonore knap formaaede at holde sig oprejst af Bevægelse, spurgte jeg hende, om hun ikke hellere vilde vente til hun var bleven roligere.

— Jeg maa strax der ind, jeg kan ikke vente! svarede hun, rev sig løs fra min Arm, skred igennem Gangen og tog i Døren, da denne pludselig aabnedes inde fra og Mary traadte ud.

— Mary!

— Eleonore.

Klangen i begge Stemmer sagde alt. Eleonore

sank ned for Kusinens Fødder, og denne løftede hende skamfuld i Vejret.

— Min Synd imod Dig er altfor stor! udbrød den første, Du kan ikke tilgive mig.

— Min Anger over mit tidligere Hovmod er saa sand og dyb, at jeg tilgiver alt! lød det sagte Svar.

Skyggen mellem de tvende Kvinder var vegen som en Sky for Stormen, og Fremtiden havde for dem kun gensidig Tillid og varm Medfølelse.

Da jeg omtrent en halv Time senere hørte Døren til Modtagelsesværelset, hvor jeg befandt mig, blive aabnet og saa Mary staa paa Tærskelen, var jeg forbauset over det Udtryk af blid Ydmyghed, for hvilket det ellers saa hoffærdige Træk i hendes Ansigt var veget. Jeg gik hende i Møde og rakte hende Haanden med en Følelse af Agtelse og Venskab, som jeg ikke havde troet mulig.

— Jeg takker Dem, sagde hun rødmende, jeg har overhovedet al Grund til at være meget taknemmelig. Dette er først rigtig gaaet op for mig i Dag, men nu er jeg ikke i Stand til at tale derom, jeg vilde kun bede Dem hjælpe mig til at overtale Eleonore til at modtage min Onkels Formue af

mine Hænder. Den tilhører hende med Rette, da det jo var hans sidste Vilje, at hun skulde have den —

— Nej, hør, afbrød jeg hende overrasket, har De ogsaa overvejet dette ret? Er det Deres fulde Forsæt, at lade Arven gaa over paa Deres Kusine?

— Hvor kan De tvivle? hviskede hun.

Clavering sad ved Siden af Eleonore, da vi traadte ind i Dagligstuen. Han rejste sig straxt.

— Hr. Raymond sagde han og tog mig til Side, først og fremmest maa jeg bede Dem om Tilgivelse for min Opførsel over for Dem. Jeg har fornærmet Dem og gjort Dem Uret, hvilket jeg oprigtig angrer, men det beroede paa en forklarlig Vildfarelse. Hvis De under tilbørligt Hensyn til min daværende sørgelige Sindsforfatning kunde tilgive mig, vilde De gøre mig til Deres Skyldner for hele Livet.

— Hr. Clavering, afbrød jeg ham, sig ikke mere, Begivenhederne fra hine Dage maa glemmes hurtigst muligt. Fremtiden vinker os med sine Forjættelser, hvorfor opholde os ved slige Smaating.

Med et Blik fuldt af gensidig Forstaaelse og et venskabeligt Haandtryk gik vi tilbage til Damerne.

Om Samtalen, som nu fulgte, behøver jeg kun at meddele Udfaldet: Eleonore holdt fast paa sin Vægring, at hun ikke vilde modtage en Rigdom, som var plettet med Blod, og man blev omsider enig om at skænke Pengene til en velgørende Stiftelse.

Derefter forlod Eleonore og jeg det unge Ægtepar, og efter at jeg havde fulgt Eleonore hjem og jeg selv var kommen op paa mit Værelse og var falden i Søvn, modtoges jeg af en Drøm om Lykke og Salighed, som jeg siden ikke er vaagnet op af; thi Glansen i hendes trofaste Øjne har allerede i flere Maaneder været mit Livs Ledestjærne.

Ende.